

U S T A W A

z dnia.....2019 r.

o zmianie ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych oraz niektórych innych ustaw¹⁾

Art. 1. W ustawie z dnia 25 sierpnia 2006 r. o biokomponentach i biopaliwach ciekłych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1344, 1356 i 1629 oraz z 2019 r. poz. 730) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 1 ust. 1a otrzymuje brzmienie:

„1a. Przepisy ustawy stosuje się do biokomponentów, paliw, wodoru oraz energii elektrycznej wykorzystywanych w transporcie.”;

2) w art. 2:

a) w ust. 1:

– pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) biokomponenty – bioetanol, biometanol, biobutanol, ester, bioeter dimetylowy, czysty olej roślinny, biowęglowodory ciekłe, bio propan-butan, bio propan, skroplony biometan, sprężony biometan oraz biowodór, które są wytworzone z biomasy z przeznaczeniem do wytwarzania paliw, z wyłączeniem innych paliw odnawialnych;”;

– po pkt 9d dodaje się 9e w brzmieniu:

„9e) bio propan – skroplony propan C3 wytworzony z biomasy w procesie współwodornienia;”;

¹⁾ Niniejszą ustawą zmienia się ustawy: ustawę z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska, ustawę z dnia 25 sierpnia 2006 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, ustawę z dnia 24 lipca 2015 r. o zmianie ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, ustawę z dnia 24 listopada 2017 r. o zmianie ustawy o biopaliwach ciekłych oraz niektórych innych ustaw, ustawę z dnia 11 stycznia 2018 r. o elektromobilności i paliwach alternatywnych oraz ustawę z dnia 6 czerwca 2018 r. o zmianie ustawy o biopaliwach ciekłych oraz niektórych innych ustaw.

- pkt 10a otrzymuje brzmienie:
 - „10a) paliwa – paliwa, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, z wyłączeniem lekkiego oleju opałowego oraz ciężkiego oleju opałowego;”
- pkt 11d–14 otrzymują brzmienie:
 - „11d) współwodornienie – proces polegający na jednoczesnej hydrowodornicyzacji frakcji pochodzących z przerobu ropy naftowej i biomasy, w wyniku którego powstają biowęglowodory ciekłe oraz bio propan w mieszaninie z węglowodorami z przerobu ropy naftowej;
 - 12) import – przywóz na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej paliw, biokomponentów lub surowców do ich wytworzenia, spoza obszaru celnego Unii Europejskiej;
 - 13) nabycie wewnątrzspółnotowe – przemieszczenie paliw, biokomponentów lub surowców do ich wytworzenia z terytorium innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
 - 14) wprowadzanie do obrotu – rozporządzenie biokomponentami lub paliwami przez dokonanie jakiegokolwiek czynności prawnej lub faktycznej skutkującej trwałym wyzbyciem się biokomponentów lub paliw na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, poza procedurą zawieszenia poboru akcyzy w rozumieniu przepisów o podatku akcyzowym;”
- po pkt 17a dodaje się pkt 17b w brzmieniu:
 - „17b) przedsiębiorca – przedsiębiorcę w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz. U. poz. 646, 1479, 1629, 1633 i 2212);”
- pkt 18–19 otrzymują brzmienie:
 - „18) wytwórca – przedsiębiorcę wykonującego działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania biokomponentów, a następnie rozporządzenia nimi przez dokonanie jakiegokolwiek czynności prawnej lub faktycznej skutkującej trwałym wyzbyciem się tych biokomponentów lub przeznaczenia ich do wytworzenia przez siebie paliw;
 - 18a) przetwórca – przedsiębiorcę wykonującego działalność gospodarczą w zakresie przetwarzania biomasy, a następnie rozporządzenia produktami jej przetworzenia przeznaczonymi do wytwarzania biokomponentów, przez

dokonanie jakiegokolwiek czynności prawnej lub faktycznej skutkującej trwałym wyzbyciem się tych produktów;

- 19) pośrednik – przedsiębiorcę wykonującego działalność gospodarczą w zakresie:
 - a) zakupu, importu lub nabycia wewnątrzwspólnotowego biomasy przeznaczonej do wytwarzania biokomponentów, a następnie rozporządzenia nią przez dokonanie jakiegokolwiek czynności prawnej lub faktycznej skutkującej trwałym wyzbyciem się tej biomasy lub
 - b) zakupu biokomponentów, a następnie rozporządzenia nimi przez dokonanie jakiegokolwiek czynności prawnej lub faktycznej skutkującej trwałym wyzbyciem się tych biokomponentów;”
- uchyla się pkt 20,
- pkt 20a i 21 otrzymują brzmienie:
 - „20a) podmiot sprowadzający – przedsiębiorcę wykonującego działalność gospodarczą w zakresie importu lub nabycia wewnątrzwspólnotowego biokomponentów dokonanego samodzielnie lub za pośrednictwem innego podmiotu, a następnie rozporządzenia tymi biokomponentami przez dokonanie jakiegokolwiek czynności prawnej lub faktycznej skutkującej trwałym wyzbyciem się tych biokomponentów;
 - 21) magazynowanie – działalność gospodarczą polegającą na przechowywaniu paliw przeznaczonych do wprowadzenia do obrotu;”
- pkt 24 i 25 otrzymują brzmienie:
 - „24) Narodowy Cel Wskaźnikowy – minimalny udział innych paliw odnawialnych i biokomponentów zawartych w paliwach stosowanych we wszystkich rodzajach transportu w ogólnej ilości paliw ciekłych i biopaliw ciekłych zużywanych w ciągu roku kalendarzowego w transporcie drogowym i kolejowym, liczony według wartości opałowej;
 - 25) podmiot realizujący Narodowy Cel Wskaźnikowy – każdy podmiot, w tym mający siedzibę lub miejsce zamieszkania poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, dokonujący, samodzielnie lub za pośrednictwem innego podmiotu, wytwarzania, importu lub nabycia wewnątrzwspólnotowego paliw ciekłych lub biopaliw ciekłych, który:

- a) rozporządza nimi na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez dokonanie jakiegokolwiek czynności prawnej lub faktycznej skutkującej trwałym wyzbyciem się tych paliw ciekłych lub biopaliw ciekłych lub
 - b) zużywa je na potrzeby własne na tym terytorium, z wyłączeniem przywozu paliw ciekłych lub biopaliw ciekłych przeznaczonych do użycia podczas transportu i przywożonych w standardowych zbiornikach, o których mowa w art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym;”
- pkt 34 i 35 otrzymują brzmienie:
- „34) administrator systemu certyfikacji – przedsiębiorcę, który ma tytuł prawny do dysponowania uznanym systemem certyfikacji i wykonuje działalność gospodarczą w zakresie udzielania zgody na korzystanie z tego systemu;
 - 35) jednostka certyfikująca – przedsiębiorcę, który, działając w ramach uznanego systemu certyfikacji, ma prawo wydawania certyfikatu podmiotom certyfikowanym;”
- pkt 38 i 39 otrzymują brzmienie:
- „38) certyfikat jakości – dokument wydany przez akredytowaną jednostkę certyfikującą potwierdzający, że biokomponenty wprowadzane do obrotu lub wykorzystywane do wytwarzania paliw spełniają wymagania, o których mowa w ustawie oraz w aktach wykonawczych wydanych na jej podstawie;
 - 39) świadectwo – dokument wystawiany przez podmiot realizujący Narodowy Cel Wskaźnikowy potwierdzający, że wskazana w tym dokumencie ilość biokomponentów, zawartych w paliwach rozporządzonych przez dokonanie jakiegokolwiek czynności prawnej lub faktycznej skutkującej trwałym wyzbyciem się paliw przez ten podmiot na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub zużytych na tym terytorium na potrzeby własne, spełnia kryteria zrównoważonego rozwoju określone w art. 28b–28bc;”;
- b) dodaje się ust. 4 w brzmieniu:
- „4. Przez wytwarzanie biokomponentów rozumie się także wytwarzanie biokomponentów w procesie współwodornienia.”;
- 3) w art. 4 ust. 1 otrzymuje brzmienie:
- „1. Działalność gospodarcza w zakresie wytwarzania biokomponentów, a następnie rozporządzenia nimi przez dokonanie jakiegokolwiek czynności prawnej lub faktycznej skutkującej trwałym wyzbyciem się tych biokomponentów, lub przeznaczenia ich do

wytworzenia przez wytwórcę paliw, jest działalnością regulowaną w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców, i wymaga wpisu do rejestru wytwórców.”;

4) w art. 5:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania biokomponentów, a następnie rozporządzenia nimi przez dokonanie jakiegokolwiek czynności prawnej lub faktycznej skutkującej trwałym wyzbyciem się tych biokomponentów, lub przeznaczenia ich do wytworzenia przez wytwórcę paliw, może wykonywać wytwórca, który nie był karany za przestępstwo skarbowe, przestępstwo przeciwko mieniu, wiarygodności dokumentów, a także przeciwko obrotowi pieniędzmi i papierami wartościowymi oraz obrotowi gospodarczemu, a w przypadku wytwórcy będącego osobą prawną lub jednostką organizacyjną niebędącą osobą prawną, której odrębna ustawa przyznaje zdolność prawną - którego odpowiednio członkowie zarządu albo osoby uprawnione do reprezentowania nie były karane za te przestępstwa.”,

b) w ust. 5 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) oświadczenie następującej treści:

„Oświadczam, że:

- 1) dane zawarte we wniosku o wpis do rejestru wytwórców są kompletne i zgodne z prawdą;
- 2) znane mi są warunki wykonywania działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania biokomponentów, a następnie rozporządzenia nimi przez dokonanie jakiegokolwiek czynności prawnej lub faktycznej skutkującej trwałym wyzbyciem się tych biokomponentów, lub przeznaczenia ich do wytworzenia przez wytwórcę paliw, określone w ustawie z dnia 25 sierpnia 2006 r. o biokomponentach i biopaliwach ciekłych, i spełniam warunki, o których mowa w art. 5 ust. 1 i 2 tej ustawy.”;

5) w art. 11 w ust. 1 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) surowce rolnicze pozyskane z produkcji własnej wytwórców lub biomasę otrzymywaną przez wytwórców w prowadzonych przez nich procesach przetwarzania surowców rolniczych lub biomasy na cele inne niż paliwowe.”;

- 6) w art. 12 w ust. 2 wyrazy „obowiązku, o którym mowa w art. 23 ust. 1” zastępuje się wyrazami „obowiązków, o których mowa w art. 23 ust. 1 oraz 23b ust. 1”;
- 7) w art. 12a w ust. 1 po wyrazie „faktycznej” dodaje się wyrazy „skutkującej trwałym wyzbyciem się tych biokomponentów”;
- 8) w art. 12b:
 - a) w pkt 2 po wyrazie „faktycznej” dodaje się wyrazy „skutkującej trwałym wyzbyciem się tych biokomponentów”;
 - b) w pkt 4 po wyrazie „faktycznej” dodaje się wyrazy „skutkującej trwałym wyzbyciem się tych biokomponentów”;
- 9) w art. 12c w ust. 4 w pkt 1 w treści oświadczenia w pkt 2 po wyrazie „faktycznej” dodaje się wyrazy „skutkującej trwałym wyzbyciem się tych biokomponentów”;
- 10) w art. 22:
 - a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Biokomponenty, z wyłączeniem biokomponentów wytwarzanych w procesie współwodornienia, wprowadzane do obrotu lub wykorzystywane do wytwarzania paliw powinny spełniać wymagania jakościowe potwierdzone certyfikatem jakości wydanym przez akredytowane jednostki certyfikujące.”,
 - b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu

„1a. Proces współwodornienia, w którym wytwarzane są biokomponenty, powinien zapewnić odpowiedni stopień przereagowania biomasy, którego minimalny poziom jest określony w przepisach wydanych na podstawie art. 23 ust. 1e, potwierdzony certyfikatem jakości wydanym przez akredytowane jednostki certyfikujące.”,
 - c) ust. 2 i 2a otrzymują brzmienie:

„2. Badania jakości biokomponentów, o których mowa w ust. 1, oraz badania stopnia przereagowania biomasy, o których mowa w ust. 1a, wykonują akredytowane laboratoria badawcze.

2a. Certyfikat jakości biokomponentu wydaje się na wniosek podmiotu w terminie 30 dni roboczych od dnia złożenia wniosku, po dokonaniu oceny informacji oraz dokumentów określonych w zakresie zgodności z wymaganiami określonymi w przepisach wydanych na podstawie art. 22 ust. 5. Wniosek zawiera w szczególności informacje o rodzaju biokomponentu przewidzianego do

wprowadzenia do obrotu lub wykorzystania do wytwarzania paliw oraz nazwę surowców, z których biokomponent jest wytwarzany.”,

d) po ust. 2a dodaje się ust. 2aa w brzmieniu:

„2aa. Przed wydaniem certyfikatu jakości biokomponentu upoważniony przedstawiciel akredytowanego laboratorium badawczego może dokonać inspekcji w celu sprawdzenia spełniania wymagań, o których mowa w ust. 2a, w miejscu wytwarzania biokomponentów.”,

e) ust. 2d otrzymuje brzmienie:

„2d. Akredytowana jednostka certyfikująca może cofnąć certyfikat jakości biokomponentu:

- a) w przypadku gdy biokomponent przestał spełniać wymagania jakościowe,
- b) jeśli proces współwodornienia nie zapewnia odpowiedniego stopnia przereagowania biomasy, stanowiącego podstawę wydania certyfikatu jakości lub
- c) na wniosek podmiotu, któremu został wydany certyfikat jakości.”,

f) w ust. 5 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) tryb wydawania certyfikatów jakości przez akredytowane jednostki certyfikujące, o których mowa w ust. 1 i 1a;”,

g) ust. 6 i 7 otrzymują brzmienie:

„6. Minister właściwy do spraw energii określi, w drodze rozporządzenia, dla biokomponentów, z wyłączeniem biokomponentów wytwarzanych w procesie współwodornienia:

- 1) wymagania jakościowe,
- 2) metody badań ich jakości,
- 3) sposób pobierania ich próbek

– biorąc pod uwagę stan wiedzy technicznej oraz postanowienia właściwych norm w tym zakresie.

7. Biokomponenty wytworzone lub dopuszczone do obrotu w innym niż Rzeczpospolita Polska państwie członkowskim Unii Europejskiej, w Republice Turcji albo w państwie członkowskim Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - stronie umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, zgodnie z przepisami obowiązującymi w tych państwach, które spełniają wymagania wynikające z przepisów Unii Europejskiej w tym zakresie, mogą być dopuszczone

do obrotu lub wykorzystywane do wytwarzania paliw, o ile odpowiadają wymaganiom wynikającym z przepisów technicznych, wydanych ze względu na ochronę zdrowia i życia ludzi i zwierząt, środowiska lub interesów konsumentów.”;

11) w art. 23:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Podmiot realizujący Narodowy Cel Wskaźnikowy jest obowiązany zapewnić w danym roku kalendarzowym co najmniej minimalny udział innych paliw odnawialnych lub biokomponentów zawartych w paliwach, stosowanych we wszystkich rodzajach transportu, rozporządzanych przez dokonanie jakiejkolwiek czynności prawnej lub faktycznej skutkującej trwałym wyzbyciem się tych paliw na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub zużywanych przez niego na potrzeby własne na tym terytorium w ogólnej ilości paliw ciekłych i biopaliw ciekłych stosowanych w transporcie drogowym i kolejowym, rozporządzanych przez dokonanie jakiejkolwiek czynności prawnej lub faktycznej skutkującej trwałym wyzbyciem się paliw ciekłych lub biopaliw ciekłych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub zużywanych przez niego w ciągu roku kalendarzowego na potrzeby własne na tym terytorium.”,

b) ust. 1b otrzymuje brzmienie:

„1b. Minimalny poziom realizacji Narodowego Celu Wskaźnikowego, o którym mowa w ust. 1a, wynosi co najmniej 80% poziomu obowiązku, o którym mowa w ust. 1.”,

c) dodaje się ust. 1f w brzmieniu:

„1f. Minister właściwy do spraw energii może określić, w drodze rozporządzenia, metodykę obliczania zawartości biowodoru w paliwach, do produkcji których, w procesie wytwórczym, wykorzystano biometan, biorąc pod uwagę stan wiedzy technicznej w tym zakresie, wynikający z badań tych biokomponentów w paliwach lub doświadczenia w ich stosowaniu.”,

d) w ust. 4 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) surowców rolniczych pozyskanych z produkcji własnej wytwórców lub biomasy otrzymywanej przez wytwórców w prowadzonych przez nich procesach przetwarzania surowców rolniczych lub biomasy na cele inne niż paliwowe;”,

e) ust. 4a otrzymuje brzmienie:

„4a. Udział biokomponentów wytworzonych z surowców określonych w załączniku nr 1 do ustawy, zawartych w paliwach stosowanych we wszystkich rodzajach transportu, rozporządzanych przez dokonanie jakiegokolwiek czynności prawnej lub faktycznej skutkującej trwałym wyzbyciem się tych paliw na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez podmiot realizujący Narodowy Cel Wskaźnikowy lub zużywanych przez ten podmiot na potrzeby własne na tym terytorium, liczony według wartości opałowej, w ogólnej ilości paliw ciekłych i biopaliw ciekłych stosowanych w transporcie drogowym i kolejowym, rozporządzanych przez dokonanie jakiegokolwiek czynności prawnej lub faktycznej skutkującej trwałym wyzbyciem się tych paliw na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez podmiot realizujący Narodowy Cel Wskaźnikowy lub zużywanych przez ten podmiot na potrzeby własne na tym terytorium, uznaje się za dwukrotnie wyższy w części, w jakiej zostały one wytworzone z surowców określonych w załączniku nr 1 do ustawy.”,

f) w ust. 6 objaśnienie symbolu „P” otrzymuje brzmienie:

„P – wysokość zrealizowanego udziału innych paliw odnawialnych lub biokomponentów zawartych w paliwach, stosowanych we wszystkich rodzajach transportu, rozporządzanych przez dokonanie jakiegokolwiek czynności prawnej lub faktycznej skutkującej trwałym wyzbyciem się tych paliw na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub zużywanych przez podmiot uiszczający opłatę zastępczą na potrzeby własne na tym terytorium w ogólnej ilości paliw ciekłych i biopaliw ciekłych stosowanych w transporcie drogowym i kolejowym, rozporządzanych przez dokonanie jakiegokolwiek czynności prawnej lub faktycznej skutkującej trwałym wyzbyciem się paliw ciekłych lub biopaliw ciekłych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub zużywanych przez niego w ciągu roku kalendarzowego na potrzeby własne na tym terytorium w roku, w którym podmiot uiszczający opłatę zastępczą skorzystał z uprawnienia, o którym mowa w ust. 1a, wyrażoną w procentach.”,

g) ust. 8 otrzymuje brzmienie:

„8. Opłatę zastępczą uiszcza się na Fundusz Niskoemisyjnego Transportu, w terminie do 60 dni po zakończeniu roku kalendarzowego, którego dotyczy obowiązek, o którym mowa w ust. 1.”;

12) w art. 23b:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Podmiot realizujący Narodowy Cel Wskaźnikowy jest obowiązany realizować obowiązek, o którym mowa w art. 23 ust. 1, zapewniając w danym roku kalendarzowym minimalny udział biokomponentów, liczony według wartości opałowej, zawartych w paliwach ciekłych stosowanych we wszystkich rodzajach transportu, wykorzystanych przez niego do realizacji obowiązku, o którym mowa w art. 23 ust. 1, które zostały przez ten podmiot rozporządzone przez dokonanie jakiegokolwiek czynności prawnej lub faktycznej skutkującej trwałym wyzbyciem się tych paliw ciekłych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub zużyte przez niego na potrzeby własne na tym terytorium.”,

b) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Przy ustalaniu minimalnego udziału, o którym mowa w ust. 1, nie uwzględnia się biokomponentów powstałych w wyniku współwodornienia.”,

c) ust. 3 i 4 otrzymują brzmienie:

„3. Minimalny udział biokomponentów, o którym mowa w ust. 1, wynosi:

- 1) 3,2% – w benzynach silnikowych;
- 2) 6,2% – w oleju napędowym.

4. Minister właściwy do spraw energii może określić, w drodze rozporządzenia, niższy niż określony w ust. 3, minimalny udział biokomponentów, o którym mowa w ust. 1, biorąc pod uwagę techniczne możliwości branży paliwowej w zakresie dodawania biokomponentów do paliw ciekłych.”;

13) uchyla się art. 25 i art. 26;

14) w art. 26a ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Upoważnionym pracownikom, o których mowa w ust. 2, przysługuje prawo żądania od kontrolowanego podmiotu ustnych i pisemnych wyjaśnień, a także przedstawienia dokumentów, dotyczących wykonania obowiązków, o których mowa w art. 23 ust. 1 oraz w art. 23b.”;

15) art. 27 otrzymuje brzmienie:

„Art. 27. 1. Kontrolę w zakresie jakości biokomponentów wprowadzanych do obrotu lub wykorzystywanych do wytwarzania paliw prowadzi Inspekcja Handlowa.

2. Do kontroli, o której mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw.”;

16) w art. 28a:

- a) w ust. 1 we wprowadzeniu do wyliczenia wyrazy „obowiązku, o którym mowa w art. 23 ust. 1” zastępuje się wyrazami „obowiązków, o których mowa w art. 23 ust. 1 oraz 23b ust. 1”,
 - b) w ust. 2 we wprowadzeniu do wyliczenia wyrazy „obowiązku, o którym mowa w art. 23 ust. 1” zastępuje się wyrazami „obowiązków, o których mowa w art. 23 ust. 1 oraz 23b ust. 1”;
- 17) w art. 28c w ust. 1 we wprowadzeniu do wyliczenia wyrazy „obowiązku, o którym mowa w art. 23 ust. 1” zastępuje się wyrazami „obowiązków, o których mowa w art. 23 ust. 1 oraz 23b ust. 1”;
- 18) w art. 28e ust. 2 otrzymuje brzmienie:
- „2. Podmiot certyfikowany, dokonując:
 - 1) rozporządzenia przez dokonanie jakiejkolwiek czynności prawnej lub faktycznej skutkującej trwałym wyzbyciem się biomasy lub
 - 2) rozporządzenia przez dokonanie jakiejkolwiek czynności prawnej lub faktycznej skutkującej trwałym wyzbyciem się biokomponentów lub, w przypadku wytwórców, przeznaczenia biokomponentów do wytworzenia przez siebie paliw – na potrzeby realizacji Narodowego Celu Wskaźnikowego, jest obowiązany posiadać ważny certyfikat oraz wystawić poświadczenie.”;
- 19) art. 28ea otrzymuje brzmienie:
- „Art. 28ea. 1. Zabrania się podmiotowi realizującemu Narodowy Cel Wskaźnikowy wystawiania poświadczeń dla biokomponentów zawartych w paliwach, które zostały wykorzystane przez ten podmiot do realizacji obowiązku, o którym mowa w art. 23 ust. 1.
 - 2. Zakaz, o którym mowa w ust. 1, nie dotyczy podmiotów realizujących Narodowy Cel Wskaźnikowy, w przypadku poświadczeń wystawianych dla biokomponentów wytworzonych w procesie współwodornienia.”;
- 20) art. 28g otrzymuje brzmienie:
- „Art. 28g. Wskazana w świadectwie ilość biokomponentów zawartych w paliwach rozporządzonych przez dokonanie jakiejkolwiek czynności prawnej lub faktycznej skutkującej trwałym wyzbyciem się tych paliw na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub zużytych na potrzeby własne, które mają być zaliczone do realizacji Narodowego Celu Wskaźnikowego, nie może być większa niż ilość biokomponentów wskazana w

poświadczeniach lub w dokumentach, o których mowa w art. 28c ust. 2, posiadanych przez podmiot wystawiający świadectwo.”;

- 21) w art. 28n dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1 i dodaje się ust. 2 w brzmieniu:
„2. Administrator systemu certyfikacji wpisany do rejestru administratorów systemów certyfikacji jest obowiązany przekazać organowi rejestrowemu kopię uznanego systemu certyfikacji wraz z jego tłumaczeniem na język polski, w terminie 30 dni od dnia zatwierdzenia przez Komisję Europejską wprowadzonych zmian, pod rygorem wykreślenia z rejestru administratorów systemów certyfikacji.”;
- 22) uchyla się art. 28z;
- 23) w art. 28za w pkt 6 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 7–9 w brzmieniu:
„7) zawieranie umów o wsparcie udzielane w formie, o której mowa w art. 28ze ust. 3 pkt 3, oraz wykonywanie praw i obowiązków wynikających z tych umów;
8) dokonywanie wypłat wsparcia wynikających z umów o wsparcie udzielane w formie, o której mowa w art. 28ze ust. 3 pkt 3, oraz monitorowanie i kontrolowanie sposobu jego wykorzystania;
9) wykonywanie zadań organu odwoławczego w odniesieniu do decyzji wydawanych na podstawie art. 28zs.”;
- 24) w art. 28zb w ust. 1 w pkt 8 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 9–14 w brzmieniu:
„9) dokonywanie wypłat na pokrycie kosztów związanych z zarządzaniem Funduszem;
10) dokonywanie zapłaty wynagrodzenia BGK;
11) dokonywanie zapłaty za usługi świadczone przez doradców;
12) dokonywanie wypłat na pokrycie innych kosztów związanych z obsługą Funduszu;
13) wydawanie zaświadczeń o pomocy *de minimis* oraz zaświadczeń o pomocy *de minimis* w rolnictwie lub rybołówstwie, w przypadku gdy wsparcie udzielane w formie, o której mowa w art. 28ze ust. 3 pkt 1 lub 2, stanowi taką pomoc;
14) sporządzanie i przedstawianie Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów oraz ministrowi właściwemu do spraw rolnictwa sprawozdań albo informacji, o których mowa w art. 32 ust. 1 oraz art. 32a ust. 1 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej (Dz. U. z 2018 r. poz. 362 oraz z 2019 r. poz. 730), w przypadku gdy wsparcie udzielane jest w formie, o której mowa w art. 28ze ust. 3 pkt 1 lub 2.”;
- 25) po art. 28zb dodaje się art. 28zba–art. 28zbc w brzmieniu:

„Art. 29zba. 1. Obsługę finansowo-księgową środków Funduszu prowadzi urząd obsługujący dysponenta Funduszu, z zastrzeżeniem ust. 2.

2. Obsługę finansowo-księgową środków Funduszu przeznaczonych na realizację zadań NFOŚiGW, w zakresie zarządzania Funduszem oraz przychodów Funduszu, prowadzi NFOŚiGW.

3. NFOŚiGW realizując zadania finansowane ze środków Funduszu jest obowiązany, w ramach prowadzonych ksiąg rachunkowych jednostki, do:

- 1) prowadzenia wyodrębnionej ewidencji księgowej przychodów Funduszu oraz kosztów ponoszonych z tych środków;
- 2) właściwego dokumentowania przychodów i kosztów Funduszu;
- 3) udostępniania do kontroli dokumentów dotyczących przychodów i kosztów Funduszu przedstawicielom dysponenta Funduszu oraz innym upoważnionym organom i instytucjom;
- 4) przekazywania dysponentowi Funduszu informacji, o których mowa w art. 28 zbb, umożliwiających sporządzenie przez dysponenta Funduszu zgodnie z obowiązującymi przepisami sprawozdań budżetowych oraz sprawozdań w zakresie operacji finansowych;
- 5) przekazywania dysponentowi Funduszu informacji, o których mowa w art. 28zbc, umożliwiających sporządzenie przez dysponenta Funduszu sprawozdania finansowego zgodnie z obowiązującymi przepisami.

Art. 28zbb. 1. NFOŚiGW na podstawie ewidencji księgowej, w okresach kwartalnych, sporządza informacje z wykonania planu finansowego Funduszu i przekazuje dysponentowi Funduszu nie później niż w terminie:

- 1) do 20 dnia miesiąca następującego po upływie I, II i III kwartału;
- 2) do 31 dnia miesiąca następującego po upływie IV kwartału.

2. Informacje, o których mowa w ust. 1, obejmują planowane i osiągnięte przychody oraz planowane i poniesione koszty w ujęciu paragrafów klasyfikacji budżetowej, a także stan środków obrotowych na początek i koniec kwartału.

3. Informacje, o których mowa w ust. 1, są przekazywane w formie pisemnej w postaci papierowej oraz elektronicznej.

4. NFOŚiGW na podstawie ewidencji księgowej, w okresach kwartalnych, sporządza informacje w zakresie operacji finansowych i przekazuje dysponentowi Funduszu nie później niż w terminie:

- 1) do 15 dnia miesiąca następującego po upływie I, II i III kwartału;
- 2) do 31 dnia miesiąca następującego po upływie IV kwartału.

5. Informacje, o których mowa w ust. 4, obejmują stan zobowiązań i stan należności na koniec kwartału.

6. Informacje, o których mowa w ust. 4, są przekazywane w formie pisemnej w postaci papierowej oraz elektronicznej.

Art. 28zbc 1. NFOŚiGW na podstawie ewidencji księgowej, sporządza informacje w układzie bilansu, rachunku zysków i strat, zestawienia zmian w funduszu oraz informacji dodatkowej i przekazuje dysponentowi Funduszu do dnia 20 marca roku następnego.

2. Informacje, o których mowa w ust. 1, są przekazywane w formie pisemnej w postaci papierowej oraz elektronicznej.”;

26) w art. 28ze:

a) w ust. 1:

– pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) pomoc dla wytwórców biokomponentów, przedsiębiorstw energetycznych w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne, oraz innych podmiotów wykonujących działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania paliw ciekłych, biopaliw ciekłych, innych paliw odnawialnych, sprężonego gazu ziemnego (CNG) lub skroplonego gazu ziemnego (LNG), w tym pochodzącego z biometanu, wykorzystywanych w transporcie;”

– w pkt 4 lit. b otrzymuje brzmienie:

„b) przedsiębiorców prowadzących działalność w zakresie produkcji podzespołów do środków transportu, o których mowa w lit. a;”

– pkt 6 otrzymuje brzmienie:

„6) dofinansowanie opłat portowych pobieranych za korzystanie z infrastruktury portowej jednostek pływających zasilanych sprężonym gazem ziemnym (CNG) lub skroplonym gazem ziemnym (LNG), w tym pochodzącym z biometanu, lub wodorem, lub wykorzystujących do napędu energię elektryczną;”

– w pkt 8 wyrazy biopaliw „ciekłych lub” zastępuje się wyrazami „biokomponentów w paliwach ciekłych lub biopaliwach ciekłych;”

d) w ust. 2 w pkt 3 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 4 w brzmieniu:

„4) inne koszty związane z obsługą Funduszu.”

e) w ust. 3 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) pożyczek, w tym udzielanych jednostkom samorządu terytorialnego;”;

27) w art. 28zf:

a) ust. 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„2. Wsparcie, o którym mowa w art. 28ze ust. 1, może być udzielone na działania określone w art. 28ze w ust. 1 w:

- 1) pkt 1 – wytwórcy, przedsiębiorstwu energetycznemu, o którym mowa w art. 28ze ust. 1 pkt 3, oraz rolnikowi;
- 2) pkt 2 i 9 – przedsiębiorcy lub jednostce samorządu terytorialnego;
- 3) pkt 3 – wytwórcy oraz przedsiębiorstwu energetycznemu, o którym mowa w art. 28ze ust. 1 pkt 3;
- 4) pkt 4:
 - a) producentowi środków transportu wykorzystujących do napędu energię elektryczną, sprężony gaz ziemny (CNG) lub skroplony gaz ziemny (LNG), w tym pochodzący z biometanu, lub wodór,
 - b) przedsiębiorcy prowadzącemu działalność w zakresie produkcji podzespołów do środków transportu, o których mowa w lit. a;
- 5) pkt 5 – przedsiębiorcy świadczącemu na podstawie umowy usługi w zakresie publicznego transportu zbiorowego, gminie oraz powiatowi;
- 6) pkt 6 – podmiotowi zarządzającemu portem;
- 7) pkt 7 – podmiotom systemu szkolnictwa wyższego i nauki, o których mowa w art. 7 ust. 1 pkt 1–6 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. poz. 1668, z późn. zm.²⁾), oraz przedsiębiorcy w rozumieniu ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców;
- 8) pkt 8, 10 i 11 – przedsiębiorcy, izbie gospodarczej, organizacji pożytku publicznego, związkowi pracodawców, stowarzyszeniu lub jednostce doradztwa rolniczego.

3. Wsparcie, o którym mowa w art. 28ze ust. 1, może być udzielone na działania określone w art. 28ze w ust. 1 w:

- 1) pkt 1 – do dnia 31 grudnia 2025 r.;
- 2) pkt 2, 8 i 9 – do dnia 31 grudnia 2027 r.;

²⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2018 r. poz. 2024 i 2245 oraz z 2019 r. poz. 276, 447, 534, 577, 730 i 823.

- 3) pkt 3 – do dnia 31 grudnia 2025 r.;
 - 4) pkt 6 – do dnia 31 grudnia 2027 r.”,
- b) ust. 5 otrzymuje brzmienie:
- „5. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzeń, szczegółowe warunki udzielania i rozliczania wsparcia udzielonego ze środków Funduszu, procedurę wyboru wniosków o udzielenie wsparcia oraz szczegółowe warunki dotyczące zabezpieczeń udzielonego wsparcia dla działań określonych w art. 28ze ust. 1, mając na względzie skuteczność wsparcia niskoemisyjnego transportu, rynku biokomponentów i biopaliw ciekłych oraz prawidłowe wykorzystanie udzielonego wsparcia.”;
- 28) w art. 28zg:
- a) po ust. 3 dodaje się ust. 3a w brzmieniu:
- „3a. Osiągnięcie efektu ekologicznego jest wymagane w przypadku realizacji projektów w ramach działań, o których mowa w art. 28ze w ust. 1 pkt 1, 3, 4, 5 i 9.”,
- b) ust. 5 i 6 otrzymują brzmienie:
- „5. Wsparcia udziela się projektom, które uzyskały najwyższą ocenę w postępowaniu w zakresie wyboru projektów do wsparcia, aż do wyczerpania środków finansowych przeznaczonych na wsparcie w tym postępowaniu, z zastrzeżeniem art. 28zo ust. 1.
6. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzeń, szczegółowe kryteria wyboru projektów do wsparcia dla działań określonych w art. 28ze ust. 1, kierując się koniecznością zapewnienia efektywnej realizacji celów wspieranych ze środków Funduszu oraz prawidłowego przebiegu wyboru projektów w toku postępowania w zakresie wyboru projektów do wsparcia.”;
- 29) w art. 28zl ust. 3 otrzymuje brzmienie:
- „3. Informacja, o której mowa w ust. 2, zawiera pouczenie o możliwości wniesienia protestu, określające:
- 1) termin do wniesienia protestu;
 - 2) miejsce wniesienia protestu;
 - 3) wymogi formalne protestu, o których mowa w art. 28zm ust. 2.”;
- 30) w art. 28zm po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:
- „2a. Wniesienie protestu po upływie terminu, o którym mowa w ust. 1, skutkuje pozostawieniem protestu bez rozpatrzenia.”;

31) w art. 28zn ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Dysponent Funduszu podtrzymuje ocenę wniosku o wsparcie albo zmienia tę ocenę.”;

32) w art. 28zo w ust. 1 wyraz „lub” zastępuje się wyrazem „albo”;

33) w art. 28zp dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

„4. Warunkiem wypłaty wsparcia jest ustanowienie, przez podmiot wnioskujący o udzielenie wsparcia, zabezpieczenia ewentualnego zwrotu wsparcia wraz z należnymi odsetkami wynikających z umowy o udzielenie wsparcia.”;

34) po art. 28zr dodaje się art. 28zs w brzmieniu:

„Art. 28zs. 1. Do postępowań w zakresie niepodatkowych należności budżetowych stanowiących przychód Funduszu stosuje się przepisy ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2018 r. poz. 2096 oraz z 2019 r. poz. 60 i 730).

2. Organem pierwszej instancji właściwym do wydawania decyzji w odniesieniu do niepodatkowych należności budżetowych stanowiących przychód Funduszu jest Prezes Zarządu NFOŚiGW, któremu przysługują uprawnienia organu podatkowego, określone w dziale III oraz w dziale V ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2019 r. poz. 900).

3. Do egzekucji należności Funduszu, o którym mowa w ust. 2, z tytułu udzielonego wsparcia stosuje się przepisy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

4. Od decyzji wydanych przez Prezesa Zarządu NFOŚiGW służy odwołanie do ministra właściwego do spraw energii.”;

35) w art. 30:

a) w ust. 1:

– wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Wytwórcy, którzy w danym kwartale wytwarzali biokomponenty, a następnie rozporządzali nimi przez dokonanie jakiegokolwiek czynności prawnej lub faktycznej skutkującej trwałym wyzbyciem się tych biokomponentów, lub przeznaczali je do wytworzenia paliw ciekłych lub biopaliw ciekłych, są obowiązani do przekazywania, w terminie 45 dni po zakończeniu kwartału, Dyrektorowi Generalnemu Krajowego Ośrodka Wsparcia Rolnictwa sprawozdań kwartalnych sporządzonych na podstawie faktur VAT lub innych dokumentów, zawierających informacje dotyczące:”

– w pkt 1 lit. b otrzymuje brzmienie:

„b) surowców rolniczych lub biomasy wykorzystanej do wytworzenia biokomponentów, ze wskazaniem:

- surowców rolniczych pozyskanych na podstawie umów kontraktacji, o których mowa w art. 11 ust. 1 pkt 1,
 - biomasy pozyskanej na podstawie umów dostawy, o których mowa w art. 11 ust. 1 pkt 2,
 - surowców rolniczych pozyskanych z produkcji własnej wytwórców lub biomasy otrzymywanej przez wytwórców w prowadzonych przez nich procesach przetwarzania surowców rolniczych lub biomasy na cele inne niż paliwowe,
 - biomasy spełniającej i niespełniającej kryteriów zrównoważonego rozwoju dotyczących uprawy surowców rolniczych,
 - biomasy uprawniającej do podwójnego zaliczenia do realizacji Narodowego Celu Wskaźnikowego, ze wskazaniem rodzajów surowców określonych w załączniku nr 1 do ustawy,
 - pośredników lub przetwórców dostarczających poszczególne rodzaje biomasy, a w przypadku zakupu surowców rolniczych, łącznej ilości poszczególnych rodzajów tych surowców dostarczanych przez producentów rolnych,
 - kraju pochodzenia - w przypadku surowców rolniczych, a także surowców rolniczych wykorzystanych do wytworzenia biomasy, spełniających kryteria zrównoważonego rozwoju,
 - kraju powstania - w przypadku odpadów lub pozostałości,”
- w pkt 1 w lit. c wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:
„biokomponentów rozporządzonych przez dokonanie jakiegokolwiek czynności prawnej lub faktycznej skutkującej trwałym wyzbyciem się tych biokomponentów, lub przeznaczonych do wytworzenia przez siebie paliw, w podziale na biokomponenty wytworzone z biomasy spełniającej i niespełniającej kryteriów zrównoważonego rozwoju dotyczących uprawy surowców rolniczych, ze wskazaniem:”

b) uchyla się ust. 1a,

c) w ust. 1b:

- wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Podmioty sprowadzające, które w danym kwartale dokonały samodzielnie lub za pośrednictwem innego podmiotu importu lub nabycia wewnątrzspółnotowego biokomponentów, a następnie rozporządzenia tymi biokomponentami przez dokonanie jakiegokolwiek czynności prawnej lub faktycznej skutkującej trwałym wyzbyciem się tych biokomponentów, są obowiązane do przekazywania, w terminie 45 dni po zakończeniu kwartału, Dyrektorowi Generalnemu Krajowego Ośrodka Wsparcia Rolnictwa sprawozdań kwartalnych sporządzonych na podstawie faktur VAT lub innych dokumentów, zawierających informacje dotyczące:”

- w pkt 3 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„ilości i rodzajów biokomponentów rozporządzonych przez dokonanie jakiegokolwiek czynności prawnej lub faktycznej skutkującej trwałym wyzbyciem się tych biokomponentów, w podziale na biokomponenty spełniające i niespełniające kryteriów zrównoważonego rozwoju dotyczących uprawy surowców rolniczych, ze wskazaniem:”

- pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) kraju pochodzenia surowców rolniczych i surowców rolniczych zużytych do wytworzenia biomasy, spełniających kryteria zrównoważonego rozwoju, wykorzystanych do produkcji importowanych lub nabytych wewnątrzspółnotowo biokomponentów;”

- dodaje się pkt 5 w brzmieniu:

„5) kraju powstania odpadów lub pozostałości, wykorzystanych do produkcji importowanych lub nabytych wewnątrzspółnotowo biokomponentów.”

d) uchyla się ust. 1c,

e) uchyla się ust. 2a,

f) ust. 2b otrzymuje brzmienie:

„2b. Podmioty realizujące Narodowy Cel Wskaźnikowy, które w danym kwartale dokonały samodzielnie lub za pośrednictwem innego podmiotu importu lub nabycia wewnątrzspółnotowego biokomponentów, w tym biokomponentów zawartych w paliwach, lub dokonały rozporządzenia tymi biokomponentami lub zużyły je na potrzeby własne, są obowiązane do przekazywania, w terminie do 45 dni po zakończeniu kwartału, Dyrektorowi Generalnemu Krajowego Ośrodka

Wsparcia Rolnictwa sprawozdań kwartalnych, sporządzonych na podstawie faktur VAT lub innych dokumentów zawierających informacje dotyczące:

- 1) ilości i rodzajów importowanych lub nabytych wewnątrzspółnotowo biokomponentów, w tym biokomponentów zawartych w paliwach, ze wskazaniem:
 - a) biokomponentów spełniających i niespełniających kryteriów zrównoważonego rozwoju,
 - b) biokomponentów, które mogą być podwójnie zaliczane do realizacji Narodowego Celu Wskaźnikowego, wraz ze wskazaniem rodzajów surowców określonych w załączniku nr 1 do ustawy,
 - c) biokomponentów wytworzonych z roślin wysokoskrobiowych, roślin cukrowych i oleistych oraz roślin uprawianych do celów energetycznych na użytkach rolnych jako uprawy główne,
 - d) poziomu emisji gazów cieplarnianych, wyrażonego w gCO₂eq/MJ, dla biokomponentów spełniających kryteria zrównoważonego rozwoju;
 - 2) podmiotów, od których nabyto poszczególne rodzaje biokomponentów, o których mowa w pkt 1, z wyłączeniem biokomponentów zawartych w paliwach, ze wskazaniem nazwy tych podmiotów, ich adresu oraz kraju wykonywania działalności;
 - 3) ilości i rodzajów importowanych lub nabytych wewnątrzspółnotowo biokomponentów, o których mowa w pkt 1, które w danym kwartale zostały rozporządzone przez dokonanie jakiejkolwiek czynności prawnej lub faktycznej skutkującej trwałym wyzbyciem się tych biokomponentów, lub zużyte na potrzeby własne.”,
 - g) ust. 2e otrzymuje brzmienie:

„2e. Wytwórcy, podmioty sprowadzające oraz podmioty realizujące Narodowy Cel Wskaźnikowy, które w danym kwartale nie dokonały czynności, o których mowa odpowiednio w ust. 1, 1b albo 2b, są obowiązane do przekazania, w terminie 45 dni po zakończeniu kwartału, Dyrektorowi Generalnemu Krajowego Ośrodka Wsparcia Rolnictwa oświadczeń o niewykonywaniu tych czynności.”,
 - h) w ust. 4b pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) ust. 1, z wyłączeniem pkt 1 lit. b tiret szóste i lit. c tiret pierwsze i czwarte;”;
- 36) w art. 30a:

a) w ust. 1:

– wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Podmioty, które rozporządziły przez dokonanie jakiegokolwiek czynności prawnej lub faktycznej skutkującej trwałym wyzbyciem się biokomponentów, są obowiązane do przekazania nabywcy tych biokomponentów informacji pisemnych wskazujących rodzaje i ilości surowców rolniczych i biomasy, z których zostały wytworzone te biokomponenty, w podziale na biokomponenty wytworzone z:”

– pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) surowców rolniczych pozyskanych z produkcji własnej wytwórców lub biomasy otrzymywanej przez wytwórców w prowadzonych przez nich procesach przetwarzania surowców rolniczych lub biomasy na cele inne niż paliwowe;”

b) ust. 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„2. Wytwórcy są obowiązani do przekazania Dyrektorowi Generalnemu Krajowego Ośrodka Wsparcia Rolnictwa informacji pisemnych, o których mowa w ust. 1, w odniesieniu do biokomponentów wytworzonych przez tych wytwórców, a następnie rozporządzonych przez dokonanie jakiegokolwiek czynności prawnej lub faktycznej skutkującej trwałym wyzbyciem się tych biokomponentów.

3. Informacje, o których mowa w ust. 1 i 2, są przekazywane nie później niż do końca miesiąca następującego po kwartale, w którym nastąpiło rozporządzenie przez dokonanie jakiegokolwiek czynności prawnej lub faktycznej skutkującej trwałym wyzbyciem się tych biokomponentów.”

37) w art. 30b:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Podmioty realizujące Narodowy Cel Wskaźnikowy są obowiązane do przekazywania Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki, w terminie do 60 dni po zakończeniu roku kalendarzowego, sprawozdań rocznych sporządzonych na podstawie faktur VAT lub informacji, o których mowa w art. 30a ust. 1, lub innych dokumentów, zawierających informacje dotyczące:

1) ilości paliw ciekłych rozporządzonych przez dokonanie jakiegokolwiek czynności prawnej lub faktycznej skutkującej trwałym wyzbyciem się tych paliw lub paliw ciekłych zużytych przez nie na potrzeby własne, z określeniem zawartości biokomponentów w tych paliwach;

- 2) ilości biopaliw ciekłych rozporządzonych przez dokonanie jakiegokolwiek czynności prawnej lub faktycznej skutkującej trwałym wyzbyciem się tych biopaliw lub biopaliw ciekłych zużytych przez nie na potrzeby własne, z określeniem zawartości biokomponentów w tych biopaliwach;
 - 3) ilości paliw, z wyłączeniem paliw, o których mowa w pkt 1, 2 i 4, rozporządzonych przez dokonanie jakiegokolwiek czynności prawnej lub faktycznej skutkującej trwałym wyzbyciem się tych paliw, lub paliw, z wyłączeniem paliw, o których mowa w pkt 1, 2 i 4, zużytych przez nie na potrzeby własne, z podziałem na rodzaje paliw oraz określeniem zawartości biokomponentów w tych paliwach;
 - 4) ilości i rodzajów innych paliw odnawialnych rozporządzonych przez dokonanie jakiegokolwiek czynności prawnej lub faktycznej skutkującej trwałym wyzbyciem się tych paliw lub innych paliw odnawialnych zużytych przez nie na potrzeby własne;
 - 5) ilości i rodzajów biokomponentów wykorzystanych w poszczególnych rodzajach paliw, o których mowa w pkt 1–3, ze wskazaniem pochodzenia tych biokomponentów według podziału określonego w art. 30a ust. 1;
 - 6) ilości biokomponentów wykorzystanych w paliwach, o których mowa w pkt 1–3, wytworzonych z surowców określonych w załączniku nr 1 do ustawy.”,
- b) w ust. 1a pkt 1a otrzymuje brzmienie:
- „1a) ilości i rodzaje biokomponentów wytworzonych z roślin wysokoskrobiowych, roślin cukrowych i oleistych oraz roślin uprawianych do celów energetycznych na użytkach rolnych jako uprawy główne”;
- 37) w art. 31a dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1 i dodaje się ust. 2 w brzmieniu:
- „2. W sprawozdaniu, o którym mowa w ust. 1, umieszcza się klauzulę następującej treści: „Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia wynikającej z art. 233 § 6 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny.”. Klauzula ta zastępuje pouczenie organu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.”;
- 38) art. 31b otrzymuje brzmienie:
- „Art. 31b.1. Jednostki certyfikujące, które w danym miesiącu wydały lub cofnęły certyfikaty podmiotom certyfikowanym, są obowiązane do przekazania Dyrektorowi Generalnemu Krajowego Ośrodka Wsparcia Rolnictwa sprawozdań miesięcznych

zawierających informacje o wydanych lub cofniętych certyfikatach podmiotom certyfikowanym, nie później niż do końca miesiąca następującego po miesiącu, w którym wydano lub cofnięto certyfikaty.

2. Jednostki certyfikujące, które w danym miesiącu nie dokonały czynności, o których mowa w ust. 1, są obowiązane do przekazania, nie później niż do końca miesiąca następującego po miesiącu, w którym nie dokonano tych czynności, Dyrektorowi Generalnemu Krajowego Ośrodka Wsparcia Rolnictwa oświadczenia o niewykonywaniu tych czynności.

3. Jednostki certyfikujące są obowiązane do przekazywania, w terminie do 45 dni po zakończeniu roku kalendarzowego, Dyrektorowi Generalnemu Krajowego Ośrodka Wsparcia Rolnictwa sprawozdań rocznych zawierających:

- 1) listę podmiotów certyfikowanych, którym jednostka certyfikująca wydała certyfikat, wraz z określeniem ich firmy oraz numeru identyfikacji podatkowej (NIP);
- 2) wykaz przeprowadzonych przez jednostkę certyfikującą kontroli podmiotów certyfikowanych w ramach uznanego systemu certyfikacji wraz z ich wynikami.

4. W sprawozdaniach, o których mowa w ust. 1 i 3, oraz w oświadczeniu, o którym mowa w ust. 2, umieszcza się klauzulę następującej treści: „Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia wynikającej z art. 233 § 6 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny.” Klauzula ta zastępuje pouczenie organu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.”;

39) w art. 33:

a) w ust. 1:

– pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) wytwarza biokomponenty, a następnie rozporządza nimi przez dokonanie jakiegokolwiek czynności prawnej lub faktycznej skutkującej trwałym wyzbyciem się biokomponentów lub przeznaczają je do wytworzenia przez siebie paliw bez wpisu do rejestru, o którym mowa w art. 4 ust. 1;”;

– w pkt 1a po wyrazie „faktycznej” dodaje się wyrazy „skutkującej trwałym wyzbyciem się tych biokomponentów”;

– pkt 1e otrzymuje brzmienie:

„1e) będąc przedsiębiorcą wykonującym działalność, o której mowa w art. 28q ust. 1, nie przekazał w terminie organowi rejestrowemu sprawozdania miesięcznego, o którym mowa w art. 31b ust. 1 lub oświadczenia, o którym

- mowa w 31b ust. 2, lub podał w tym sprawozdaniu lub oświadczeniu nieprawdziwe dane;”,
- pkt 4 otrzymuje brzmienie:
 - „4) wprowadza do obrotu lub wykorzystuje do wytwarzania paliw biokomponenty niespełniające wymagań jakościowych;”,
 - uchyla się pkt 6,
 - pkt 6a otrzymuje brzmienie:
 - „6a) będąc podmiotem realizującym Narodowy Cel Wskaźnikowy wystawił poświadczenie dla biokomponentów, z wyłączeniem biokomponentów wytworzonych w procesie współwodornienia, zawartych w paliwach, które zostały wykorzystane przez ten podmiot do realizacji obowiązku, o którym mowa w art. 23 ust. 1;”,
 - uchyla się pkt 7,
 - uchyla się pkt 8c,
 - pkt 8e otrzymuje brzmienie:
 - „8e) będąc podmiotem realizującym Narodowy Cel Wskaźnikowy, wystawił świadectwo, w którym ilość biokomponentów zawartych w paliwach rozporządzonych przez dokonanie jakiegokolwiek czynności prawnej lub faktycznej skutkującej trwałym wyzbyciem się paliw na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub zużytych na potrzeby własne na tym terytorium, które mają być zaliczone do realizacji Narodowego Celu Wskaźnikowego, jest większa niż ilość wskazana w poświadczeniach lub w dokumentach, o których mowa w art. 28c ust. 2, będących w posiadaniu tego podmiotu;”,
- b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:
 - „2. W przypadkach wymienionych w ust. 1 pkt 1–2b, 3a, 4a, 8–8b i 8d–8f kara pieniężna, o której mowa w ust. 1, wynosi 5 000 zł.”,
- c) ust. 4 otrzymuje brzmienie:
 - „4. W przypadkach, o których mowa w ust. 1 pkt 4, kara pieniężna wynosi 50% wartości netto biokomponentów wprowadzonych do obrotu lub wykorzystanych do wytwarzania paliw w ciągu 30 dni poprzedzających kontrolę.”,
- d) w ust. 5 objaśnienie symbolu „R” otrzymuje brzmienie:
 - „R – wysokość zrealizowanego udziału innych paliw odnawialnych lub biokomponentów zawartych w paliwach, stosowanych we wszystkich rodzajach

transportu, rozporządzanych przez dokonanie jakiegokolwiek czynności prawnej lub faktycznej skutkującej trwałym wyzbyciem się tych paliw na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub zużywanych przez podmiot podlegający karze na potrzeby własne na tym terytorium w ogólnej ilości paliw ciekłych i biopaliw ciekłych stosowanych w transporcie drogowym i kolejowym, rozporządzanych przez dokonanie jakiegokolwiek czynności prawnej lub faktycznej skutkującej trwałym wyzbyciem się paliw ciekłych lub biopaliw ciekłych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub zużywanych przez niego w ciągu roku kalendarzowego na potrzeby własne na tym terytorium w roku, w którym podmiot podlegający karze nie zrealizował obowiązku, o którym mowa w art. 23 ust. 1, wyrażoną w procentach.”,

e) ust. 5d otrzymuje brzmienie:

„5d. W przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 6a, kara pieniężna wynosi 0,10 zł za każdy MJ biokomponentów zawartych w paliwach, dla których podmiot realizujący Narodowy Cel Wskaźnikowy wystawił poświadczenie.”,

f) w ust. 9 pkt 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1) w zakresie pkt 1–2, 3–3b, 8, 8b, 8f i 9 – Dyrektor Generalny Krajowego Ośrodka Wsparcia Rolnictwa;

2) w zakresie pkt 4 – wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej właściwy ze względu na miejsce przeprowadzenia kontroli;”,

g) dodaje się ust. 13 w brzmieniu:

„13. Karę pieniężną, o której mowa w ust. 1, uiszcza się w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja o wymierzeniu kary pieniężnej stała się prawomocna.”;

39) w art. 35a:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Udział biokomponentów wytworzonych z roślin wysokskrobiowych, roślin cukrowych i oleistych oraz roślin uprawianych do celów energetycznych na użytkach rolnych jako uprawy główne zawartych w paliwach stosowanych we wszystkich rodzajach transportu, rozporządzanych przez dokonanie jakiegokolwiek czynności prawnej lub faktycznej skutkującej trwałym wyzbyciem się tych paliw na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez podmiot realizujący Narodowy Cel Wskaźnikowy lub zużywanych przez ten podmiot na potrzeby własne na tym terytorium, liczony według wartości opałowej, nie może przekroczyć w 2020 r. 7,0 % ogólnej ilości paliw ciekłych i biopaliw ciekłych stosowanych w transporcie

drogowym i kolejowym, rozporządzanych przez dokonanie jakiegokolwiek czynności prawnej lub faktycznej skutkującej trwałym wyzbyciem się tych paliw na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez podmiot realizujący Narodowy Cel Wskaźnikowy lub zużywanych przez ten podmiot na potrzeby własne na tym terytorium.”,

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. W 2020 r. udział biokomponentów wytworzonych z surowców określonych w części A załącznika nr 1 do ustawy zawartych w paliwach stosowanych we wszystkich rodzajach transportu, rozporządzanych przez dokonanie jakiegokolwiek czynności prawnej lub faktycznej skutkującej trwałym wyzbyciem się tych paliw na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez podmiot realizujący Narodowy Cel Wskaźnikowy lub zużywanych przez ten podmiot na potrzeby własne na tym terytorium, liczony według wartości opałowej, nie może być mniejszy niż 0,1 % ogólnej ilości paliw ciekłych i biopaliw ciekłych stosowanych w transporcie drogowym i kolejowym, rozporządzanych przez dokonanie jakiegokolwiek czynności prawnej lub faktycznej skutkującej trwałym wyzbyciem się tych paliw na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez podmiot realizujący Narodowy Cel Wskaźnikowy lub zużywanych przez ten podmiot na potrzeby własne na tym terytorium.”;

40) uchyla się art. 37 i art. 37a;

41) w załączniku nr 3 w części B pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) surowce, których produkcja prowadzi do bezpośredniej zmiany użytkowania gruntów, np. zmiany jednej z następujących klas pokrycia terenu stosowanych przez Międzyrządowy Zespół do spraw Zmian Klimatu (IPCC); grunty leśne, użytki zielone, tereny podmokłe, grunty zabudowane lub inne grunty, na klasę gruntów uprawnych lub upraw wieloletnich. W takim przypadku wartość emisji wynikającej z bezpośredniej zmiany użytkowania gruntów (e1) należy obliczać zgodnie z załącznikiem nr 2 pkt II.3. pkt 7.”.

Art. 2. W ustawie z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2018 r. poz. 799, z późn. zm.³⁾) w art. 401 w ust. 7 pkt 15 otrzymuje brzmienie:

„15) wpływy z tytułu opłaty emisyjnej, o której mowa w art. 321a, w części przypadającej Narodowemu Funduszowi.”;

³⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2018 r. poz. 1356, 1479, 1564, 1590, 1592, 1648, 1722, 2161 i 2533 oraz z 2019 r. poz. 42, 412 i 452.

Art. 3. W ustawie z dnia 25 sierpnia 2006 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw (Dz. U. z 2019 r. poz. 660) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 1 dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Ustawa określa także zasady:

- 1) oznakowania miejsc tankowania paliw ciekłych;
- 2) formułowania i udostępniania informacji o możliwości tankowania pojazdu samochodowego paliwem ciekłym:
 - a) na pojazdach zasilanych tymi paliwami,
 - b) w instrukcjach obsługi tych pojazdów,
 - c) w placówkach sprzedaży tych pojazdów.”;

2) uchyla się art. 9a;

3) po art. 9c dodaje się art. 9ca w brzmieniu:

„Art. 9ca. 1. Przedsiębiorcy wykonujący działalność gospodarczą w zakresie wprowadzania do obrotu paliw ciekłych na stacjach paliwowych oraz stacjach zakładowych są obowiązani do oznakowania pistoletów wydawczych i dystrybutorów w sposób określający rodzaj wydawanego paliwa ciekłego.

2. Informacja o rodzaju paliwa ciekłego wykorzystywanego do napędu pojazdu samochodowego jest umieszczana:

- 1) w instrukcji obsługi tego pojazdu,
- 2) na odpowiednim korku lub klapce wlewu paliwa ciekłego lub w pobliżu tego korka lub tej klapki
– przez producenta pojazdu samochodowego;
- 3) na terenie placówki handlowej prowadzącej sprzedaż pojazdów silnikowych – przez właściciela tej placówki.

3. Informacje, o których mowa w ust. 1 i 2 pkt 2 i 3, umieszcza się w widocznym i dostępnym miejscu.

4. Minister właściwy do spraw energii określi, w drodze rozporządzenia, sposób:

- 1) oznakowania pistoletów wydawczych i dystrybutorów wskazujący na rodzaj wydawanego paliwa ciekłego, o którym mowa w ust. 1,
- 2) formułowania i udostępniania informacji o możliwości tankowania pojazdu samochodowego paliwem ciekłym, o której mowa w ust. 2

– biorąc pod uwagę konieczność udzielania użytkownikom pojazdów samochodowych informacji na temat paliwa ciekłego dostępnego na stacji paliwowej lub stacji zakładowej

oraz kompatybilności pojazdu samochodowego z infrastrukturą do tankowania, a w przypadku, gdy zostały wydane odpowiednie Polskie Normy, także ich postanowienia.”;

4) art. 9d otrzymuje brzmienie:

„Art. 9d. 1. Kontrolę wykonania obowiązków, o których mowa w art. 6b ust. 2, art. 6c, art. 9a, art. 9b ust. 1–3, art. 9c oraz art. 9ca ust. 1–3, przeprowadza Inspekcja Handlowa.

2. Do przeprowadzania kontroli, o której mowa w ust. 1, oraz do postępowania pokontrolnego, stosuje się przepisy ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej.”;

5) w art. 15 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Do przeprowadzania kontroli, zabezpieczania dowodów, pobierania i badania próbek i próbek paliw stałych oraz postępowania pokontrolnego w zakresie nieuregulowanym niniejszą ustawą stosuje się przepisy ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej.”;

6) w art. 16 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Kontrolę jakości paliw lub paliw stałych u przedsiębiorców oraz biopaliw ciekłych u rolników wytwarzających je na własny użytek, a także kontrolę wykonania obowiązków, o których mowa w art. 6b ust. 2, art. 6c, art. 9a, art. 9b ust. 1–3, art. 9c oraz art. 9ca ust. 1–3, przeprowadza inspektor po okazaniu legitymacji służbowej oraz doręczeniu upoważnienia do przeprowadzenia kontroli, wydanego przez wojewódzkiego inspektora Inspekcji Handlowej.”;

7) w art. 35a:

a) uchyla się pkt 4,

b) w pkt 10 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 11 w brzmieniu:

„11) przedsiębiorca, który nie przestrzega obowiązków informacyjnych, o których mowa w art. 9ca ust. 1–3.”;

8) w art. 35c ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Wysokość kary pieniężnej wymierzonej w przypadkach, o których mowa w art. 35a pkt 1–3, 6, 8 i 11, wynosi 5000 zł.”;

9) w art. 35d:

a) w ust. 1 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) podmiotom, o których mowa w art. 35a w pkt 1–3, 5, 6 i 9–11, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej właściwy ze względu na miejsce przeprowadzenia kontroli,”

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. W przypadku łącznego niewykonania obowiązków, o których mowa w art. 9b ust. 2 i art. 9c, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej może wymierzyć łączną karę pieniężną w wysokości od 5 000 zł do 15 000 zł.”

Art. 4. W ustawie z dnia 24 lipca 2015 r. o zmianie ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw (Dz. U. poz. 1361) art. 3 otrzymuje brzmienie:

„Art. 3. Minister właściwy do spraw energii wyda rozporządzenia, o których mowa w art. 3 ust. 2 pkt 5 i 6, art. 19a i art. 26a ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw (Dz. U. z 2019 r. poz. 660), nie później niż w terminie do dnia 31 grudnia 2022 r.”

Art. 5. W ustawie z dnia 14 listopada 2017 r. o zmianie ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 2290) w art. 1 w pkt 11 w lit b dodawany ust. 1e otrzymuje brzmienie:

„1e. Minister właściwy do spraw energii określi, w drodze rozporządzenia, zawartość biokomponentów, powstałych w wyniku współwodornienia, w mieszaninie z węglowodorami z przerobu ropy naftowej, metodykę obliczania stopnia przereagowania biomasy oraz minimalny poziom przereagowania biomasy biorąc pod uwagę stan wiedzy technicznej w tym zakresie, wynikający z badań tych paliw, postanowienia właściwych norm w tym zakresie lub doświadczenia w ich stosowaniu.”

Art. 6. W ustawie z dnia 11 stycznia 2018 r. o elektromobilności i paliwach alternatywnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 317, 1356 i 2348) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 35:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Jednostka samorządu terytorialnego, z wyłączeniem gmin i powiatów, których liczba mieszkańców nie przekracza 50000:

1) wykonuje zadania publiczne określone w art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 506), art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym (Dz. U. z 2019 r. poz. 511) albo art. 2 ust. 2 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie

województwa (Dz. U. z 2019 r. poz. 512), z wyłączeniem publicznego transportu zbiorowego, przy wykorzystaniu co najmniej 30% pojazdów elektrycznych lub pojazdów napędzanych gazem ziemnym lub

- 2) zleca wykonywanie zadań publicznych, o których mowa w pkt 1, z wyłączeniem publicznego transportu zbiorowego, podmiotowi, którego co najmniej 30% floty pojazdów użytkowanych przy wykonywaniu tego zadania stanowią pojazdy elektryczne lub pojazdy napędzane gazem ziemnym.”,

- b) dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Przepisu ust. 2 pkt 2 nie stosuje się do zlecenia wykonania zadania publicznego, którego wartość nie przekracza równowartości kwoty 30 000 EURO wyrażonej w złotych.”;

- 2) w art. 41:

- a) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Podmiot świadczący usługę tankowania pojazdu samochodowego paliwem alternatywnym, innym niż wymienione w ust. 2, oznacza miejsce tankowania pojazdu samochodowego w sposób jednoznacznie wskazujący na możliwość tankowania danego rodzaju paliwa alternatywnego”;

- b) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Minister właściwy do spraw energii określi, w drodze rozporządzenia, sposób:

- 1) formułowania i udostępniania informacji o możliwości ładowania lub tankowania pojazdu samochodowego paliwem alternatywnym, o których mowa w ust. 1,
- 2) oznakowania miejsc tankowania lub ładowania pojazdu samochodowego paliwem alternatywnym, w tym urządzeń służących do tankowania lub ładowania,
- 3) porównywania cen paliw alternatywnych z cenami benzyny silnikowej oraz oleju napędowego, o których mowa w art. 2 pkt 4 ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw

– biorąc pod uwagę konieczność udzielania użytkownikom pojazdów samochodowych kompletnych informacji w zakresie poszczególnych rodzajów paliw alternatywnych oraz zapewnienia przejrzystości danych porównywanych cen paliw, a w przypadku, gdy zostały wydane odpowiednie Polskie Normy, także ich postanowienia.”;

3) w art. 68 ust. 1–3 otrzymują brzmienie:

„1. Naczelny lub centralny organ administracji państwowej, o którym mowa w art. 34, zapewnia, aby udział pojazdów elektrycznych we flocie użytkowanych pojazdów wynosił co najmniej:

- 1) 10% – od dnia 1 stycznia 2022 r.;
- 2) 20% – od dnia 1 stycznia 2023 r.

2. Jednostka samorządu terytorialnego, o której mowa w art. 35 ust. 1, zapewnia, aby udział pojazdów elektrycznych we flocie użytkowanych pojazdów, od 1 stycznia 2022 r., wynosił co najmniej 10%.

3. Jednostka samorządu terytorialnego, o której mowa w art. 35 ust. 2, od dnia 1 stycznia 2022 r., wykonuje lub zleca wykonywanie zadań publicznych, o których mowa w art. 35 ust. 2 pkt 1, podmiotowi, którego udział pojazdów elektrycznych lub pojazdów napędzanych gazem ziemnym we flocie pojazdów użytkowanych przy wykonywaniu tego zadania wynosi co najmniej 10%.”;

3) art. 76 otrzymuje brzmienie:

„Art. 76. 1. Umowy zawarte przez naczelny i centralny organ administracji państwowej z podmiotem zapewniającym obsługę gospodarczą w zakresie transportu wygasają z dniem 31 grudnia 2021 r., jeżeli nie zapewniają wykorzystania pojazdów elektrycznych na poziomie określonym w art. 68 ust. 1.

2. Umowy zawarte przez jednostki samorządu terytorialnego na wykonywanie zadań publicznych, o których mowa w art. 35 ust. 2 pkt 1, z wyłączeniem publicznego transportu zbiorowego, wygasają z dniem 31 grudnia 2021 r., jeżeli nie zapewniają wykorzystania pojazdów elektrycznych lub pojazdów napędzanych gazem ziemnym na poziomie określonym w art. 68 ust. 3.”.

Art. 7. W ustawie z dnia 6 czerwca 2018 r. o zmianie ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1356 i 2533 oraz z 2019 poz. 412) uchyla się art. 15.

Art. 8. Udział biowęglowodorów ciekłych wykorzystanych przez podmiot realizujący Narodowy Cel Wskaźnikowy do realizacji obowiązku, o którym mowa w art. 23 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, liczony według wartości opałowej w ogólnej ilości paliw ciekłych i biopaliw ciekłych stosowanych w transporcie drogowym i kolejowym, rozporządzanych przez dokonanie jakiegokolwiek czynności prawnej lub faktycznej na terytorium Rzeczypospolitej

Polskiej przez podmiot realizujący Narodowy Cel Wskaźnikowy lub zużywanych przez ten podmiot na potrzeby własne na tym terytorium, nie może przekroczyć 0,45% w latach 2020–2022.

Art. 9. Na lata 2021–2024 ustala się następującą wysokość Narodowych Celów Wskaźnikowych:

- 1) 8,7% – na 2021 r.;
- 2) 8,8% – na 2022 r.;
- 3) 8,9% – na 2023 r.;
- 4) 9,1% – na 2024 r.

Art. 10. Udział biokomponentów wytworzonych z surowców określonych w załączniku nr 1 do ustawy zmienianej w art. 1, liczony według wartości opałowej, w ogólnej ilości paliw ciekłych i biopaliw ciekłych stosowanych w transporcie drogowym i kolejowym, rozporządzanych przez dokonanie jakiegokolwiek czynności prawnej lub faktycznej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez podmiot realizujący Narodowy Cel Wskaźnikowy lub zużywanych przez ten podmiot na potrzeby własne na tym terytorium, nie może przekroczyć 0,45% w latach 2020–2022.

Art. 11. Na lata 2020–2022 wysokość współczynników redukcyjnych, o których mowa w art. 23 ust. 4 ustawy zmienianej w art. 1, wynosi 0,82.

Art. 12. Minimalny udział biokomponentów, o którym mowa w art. 23b ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1:

- 1) w benzynach silnikowych wynosi 3,20 % – w latach 2020–2022;
- 2) w oleju napędowym wynosi:
 - a) 4,90 % – w 2020 r.,
 - b) 4,95% – w 2021 r.,
 - c) 5,00% – w 2022 r.

Art. 13. Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 22 ust. 5 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu dotychczasowym, zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wydanych na podstawie art. 22 ust. 5 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, nie dłużej jednak niż 12 miesięcy od dnia wejście w życie niniejszej ustawy, i mogą być zmieniane.

Art. 14. Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie 22 ust. 6 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu dotychczasowym, zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wydanych na podstawie art. 22 ust. 6 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, nie dłużej jednak niż 36 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, i mogą być zmieniane.

Art. 15. Do oceny realizacji w latach 2018–2019 obowiązku, o którym mowa w art. 23b ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu dotychczasowym, oraz do kar pieniężnych z tytułu niezrealizowania tego obowiązku, do dnia 31 grudnia 2019 r. stosuje się przepisy dotychczasowe.

Art. 16. Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 25 ust. 3 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu dotychczasowym, zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 41 ust. 6 ustawy zmienianej w art. 3 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, nie dłużej jednak niż przez 18 miesięcy od dnia w życie niniejszej ustawy, i mogą być zmieniane.

Art. 17. 1. Do postępowań kontrolnych w zakresie realizacji obowiązków, o których mowa w art. 25 i art. 26 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu dotychczasowym, wszczętych i niezakończonych do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się przepisy dotychczasowe.

2. Do postępowań w sprawie wymierzania kar pieniężnych na podstawie art. 33 ust. 1 pkt 6 i 7 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu dotychczasowym, wszczętych i niezakończonych do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się przepisy dotychczasowe.

Art. 18. Do informacji, o których mowa w art. 28y ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu dotychczasowym, dotyczących wydanych lub cofniętych certyfikatów w okresie do 31 grudnia 2019 r., oraz do kar pieniężnych za niezrealizowanie obowiązku, o którym mowa w art. 28y ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu dotychczasowym, stosuje się przepisy dotychczasowe.

Art. 19. Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 28zf ust. 5 oraz 28zg ust. 6 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu dotychczasowym, zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 28zf ust. 5–7 oraz art. 28zg ust. 6–8 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, nie dłużej jednak niż 24 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, i mogą być zmieniane.

Art. 20. Do sprawozdań, o których mowa w art. 30 ust. 1 i 1b ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu dotychczasowym, składanych za okresy do ostatniego kwartału 2019 r. włącznie, oraz do kar pieniężnych za niezrealizowanie obowiązków, o których mowa w art. 30 ust. 1 i 1b ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu dotychczasowym, za okresy do ostatniego kwartału 2019 r. włącznie, stosuje się przepisy dotychczasowe.

Art. 21. Do informacji, o których mowa w:

- 1) art. 30 ust. 1c ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu dotychczasowym, dotyczących certyfikatów otrzymanych w okresie do 31 grudnia 2019 r. włącznie, oraz do kar pieniężnych za niezrealizowanie obowiązku, o którym mowa w art. 30 ust. 1c ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu dotychczasowym, stosuje się przepisy dotychczasowe;
- 2) art. 30a ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu dotychczasowym, składanych za okresy poprzedzające wejście w życie przepisów niniejszej ustawy oraz do kar pieniężnych za niezrealizowanie obowiązku, o którym mowa w art. 30a ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu dotychczasowym, za okresy poprzedzające wejście w życie przepisów niniejszej ustawy, stosuje się przepisy dotychczasowe.

Art. 22. Do sprawozdań, o których mowa w art. 30b ust. 1 i 1a ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu dotychczasowym, składanych za 2019 r., stosuje się przepisy dotychczasowe. Pierwsze sprawozdania spełniające wymagania określone w art. 30b ust. 1 i 1a ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, przekazuje się za 2020 r.

Art. 23. 1. Do postępowań kontrolnych w zakresie realizacji obowiązku, o którym mowa w art. 9a ustawy zmienianej w art. 3, w brzmieniu dotychczasowym, wszczętych i niezakończonych do dnia 1 lipca 2020 r., stosuje się przepisy dotychczasowe.

2. Do postępowań w sprawie wymierzania kar pieniężnych na podstawie art. 35a pkt 4 ustawy zmienianej w art. 3, w brzmieniu dotychczasowym, wszczętych i niezakończonych do dnia 1 lipca 2020 r, stosuje się przepisy dotychczasowe.

Art. 24. Wytwórcy, którzy w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy są wpisani do rejestru, o którym mowa w art. 4 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu dotychczasowym, stają się wytwórcami w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 18 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Art. 25. Podmioty prowadzące, które w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy są wpisane do rejestru, o którym mowa w art. 12a ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu

dotychczasowym, stają się podmiotami sprowadzającymi w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 20a ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Art. 26. Minister właściwy do spraw energii może wydać po raz pierwszy rozporządzenie na podstawie:

- 1) art. 23 ust. 1c ustawy zmienianej w art. 1, na okres począwszy od 2023 r.;
- 2) art. 23 ust. 4c ustawy zmienianej w art. 1, na okres począwszy od 2022 r.;
- 3) art. 23b ust. 4 ustawy zmienianej w art. 1, na okres począwszy od 2023 r.

Art. 27. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2020 r., z wyjątkiem art. 3, który wchodzi w życie z dniem 1 lipca 2020 r. oraz art. 6 i art. 7, które wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

UZASADNIENIE

Projekt ustawy o zmianie ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych oraz niektórych innych ustaw (dalej: „projekt ustawy”) został przygotowany, między innymi w związku z koniecznością wprowadzenia do ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o biokomponentach i biopaliwach ciekłych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1344 i 1356) (dalej: „ustawa”) przepisów umożliwiających podmiotom zobowiązanym do realizacji Narodowego Celu Wskaźnikowego (dalej: „NCW”) urealnienie zakresu obowiązków związanych z realizacją NCW w najbliższych, kluczowych dla branży latach.

Ponadto niniejszy projekt ustawy:

1. Wprowadza przepisy wykonawcze, które umożliwiają wykorzystanie produktów współwodornienia do realizacji NCW od 2020 r. oraz umożliwiające zaliczenie do NCW biowodoru zawartego w paliwach ciekłych przy produkcji których wykorzystano biometan.
2. Wprowadza zmiany, których celem jest umożliwienie zaliczenia do NCW innych paliw odnawialnych i biokomponentów zawartych we wszystkich paliwach stosowanych w transporcie.
3. Modyfikuje mechanizm obowiązkowego dodawania biokomponentów do paliw ciekłych, tzw. *obligatoryjnego blendingu*.
4. Wprowadza zmiany mające na celu uszczegółowienie procedur oraz wymagań dotyczących certyfikacji jakościowej biokomponentów.
5. Uchyła przepisy w zakresie obowiązku oznakowania dystrybutorów do biopaliw ciekłych używanych na stacjach paliw oraz obowiązku zamieszczania czytelnych informacji o dostępności biopaliw ciekłych na tych stacjach.
6. Zawiera propozycje zmian do ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych przedłożone przez Krajowy Ośrodek Wsparcia Rolnictwa (dalej: „KOWR”) w zakresie dotyczącym funkcjonowania podmiotów zarejestrowanych w rejestrach prowadzonych przez Dyrektora Generalnego KOWR.
7. Wprowadza zmiany dotyczące funkcjonowania Funduszu Niskoemisyjnego Transportu.
8. Zawiera propozycje zmian w ustawie z dnia 25 sierpnia 2006 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw (Dz. U. z 2018 r. poz. 427, 650, 1654, 1669 i 2348) –

wprowadzające przepisy regulujące obowiązek oznakowania dystrybutorów do paliw ciekłych.

9. Zawiera propozycje zmian do ustawy z dnia 11 stycznia 2019 r. *o elektromobilności i paliwach alternatywnych* (Dz. U. z 2018 r. poz. 317, 1356 i 2348), m.in. w zakresie zmiany terminów obowiązywania odpowiedniego udziału procentowego pojazdów elektrycznych lub napędzanych gazem ziemnym, terminu wygasania umów na wykonanie zadania publicznego oraz zmiany redakcyjnej przepisów dotyczących oznakowania paliw alternatywnych.
10. Zawiera propozycje zmian w ustawie z dnia 6 czerwca 2018 r. *o zmianie ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych oraz niektórych innych ustaw* (Dz. U. 2018 r. poz. 1356) – określające zasady dotyczące stosowania mechanizmów wsparcia w ramach Funduszu związane z pomocą publiczną.
11. Zawiera propozycje zmiany w ustawie z dnia 24 lipca 2015 r. *o zmianie ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw* (Dz. U. poz. 1361) – terminu wydania rozporządzeń wykonawczych dotyczących innych paliw odnawialnych oraz skroplonego gazu ziemnego (LNG).
12. Wprowadza zmiany porządkowe i dostosowawcze.

Projekt ustawy stanowi odpowiedź na postulaty branżowe przedkładane Ministrowi Energii przez podmioty zajmujące się produkcją oraz importem/nabyciem wewnątrzspółnotowym paliw ciekłych a także wytwarzaniem biokomponentów stosowanych do realizacji NCW. Efektem przeprowadzonej analizy sektora jest propozycja nowelizacji ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. *o biokomponentach i biopaliwach ciekłych*, która w sposób kompleksowy reguluje kwestie dotyczące charakteru oraz poziomu obowiązków NCW w latach 2020-2024.

Obowiązek NCW jest jednym z kilku instrumentów realizacji celu OZE w transporcie i obejmuje przede wszystkim konieczność stosowania biokomponentów w paliwach ciekłych i biopaliwach ciekłych. Poza obowiązkiem NCW cel OZE w transporcie, o którym mowa w art. 3 ust. 4 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. *w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych zmieniającej i w następstwie uchylającej dyrektywy 2001/77/WE oraz 2003/30/WE* (dalej „dyrektywa 2009/28/WE”) wypełniany jest przez wykorzystanie energii odnawialnej elektrycznej

w transportach: drogowym, kolejowym i pozostałych oraz na skutek prowadzenia obróbki statystycznej danych dotyczącej rynku konsumpcji paliw transportowych.

Natomiast jeżeli chodzi o NCW należy mieć na uwadze, że ilość wykorzystania biokomponentów w paliwach ciekłych lub biopaliwach ciekłych jest wprost uzależniona od poziomu konsumpcji paliw transportowych w kraju. W tym zakresie obserwowany jest natomiast od września 2016 r. dynamiczny wzrost konsumpcji paliw będący efektem przeprowadzenia skutecznych działań Rządu RP mających na celu ograniczenie funkcjonowania tzw. *szarej strefy*. Efektem wprowadzonych regulacji prawnych jest m.in. dynamiczny wzrost konsumpcji oleju napędowego o 49,6% (z 11,5 mln ton w 2015 do 17,2 mln ton w 2018 r.) oraz wzrost importu oleju napędowego, który wyniósł 444% (z 1 mln ton w 2015 r. do 4,7 mln ton w 2018 r.). Kolejnym efektem zmian zachodzących w strukturze rynkowej jest również dynamiczny wzrost importu/nabycia wewnątrzspółnotowego paliw ciekłych, które przykładowo w odniesieniu do oleju napędowego wzrosło w 2018 r. w porównaniu z 2015 r. o ok. 1,7 mln ton, powodując, że stabilność sektora paliw transportowych zarówno obecnie jak i w najbliższym czasie, jest znacznie bardziej uzależniona od potencjału i możliwości w zakresie sprowadzania paliw z zagranicy niż dotychczas.

Skuteczne ograniczenie tzw. *szarej strefy* w handlu paliwami oznacza m.in. znaczące zwiększenie zapotrzebowania na pojemności magazynowe paliw ciekłych dla potrzeb obsługi rynku oraz tworzenia zapasów ropy naftowej, znacznie przekraczające poziom dotychczasowych zdolności. Stąd w ramach Uchwały nr 182/2017 Rady Ministrów z dnia 28 listopada 2017 r. w sprawie przyjęcia: „*Polityki Rządu RP dla infrastruktury logistycznej w sektorze naftowym*” za jeden z priorytetów uznano budowę oraz rozbudowę infrastruktury logistycznej paliw zapewniającej możliwość pokrycia bieżącego zapotrzebowania na usługi magazynowania i transportu paliw ciekłych. Działania, które są obecnie realizowane w tym zakresie z uwagi na skalę inwestycji stanowią istotne obciążenie finansowe Spółek Skarbu Państwa zaangażowanych w ten proces - ale przede wszystkim wymagają czasu niezbędnego na przeprowadzenie samych inwestycji.

Należy mieć na uwadze, iż równolegle wraz ze wzrostem konsumpcji paliw transportowych, wzrasta wykorzystanie biokomponentów powodując konieczność dostosowania obecnej logistyki paliwowej w zakresie zapewnienia stabilnego dodawania biokomponentów do paliw ciekłych i/lub ich magazynowania w bazach paliw. Działania inwestycyjne w tym zakresie obejmują przede wszystkim: wyposażenie baz paliw w instalacje

do komponowania biokomponentów, budowę dodatkowych zbiorników dla biokomponentów będące wynikiem powiększania zdolności magazynowych dla paliw ciekłych (rotacja) oraz stworzenie możliwości wprowadzania do obrotu dodatkowych rodzajów biokomponentów. Prowadzonym działaniom inwestycyjnym towarzyszą również zmiany w procesach logistycznych mające na celu zapewnienie stabilności i regularności dostaw biokomponentów do baz paliw (zarówno z kraju jak i z zagranicy – droga morska), co jest szczególnie istotne w kontekście prowadzenia konsekwentnej polityki w zakresie stosowania się do obowiązku dodawania biokomponentów do paliw ciekłych – oleju napędowego i benzyn silnikowych.

Pomimo, iż działania te są podejmowane od pewnego czasu zarówno przez PERN S.A., PKN Orlen S.A., Lotos S.A. jak również niezależnych operatorów paliwowych, z racji czasu potrzebnego na przeprowadzenie inwestycji, efekty podejmowanych działań będą w pełni widoczne w latach 2021-2023.

Zgodnie z wykazem prowadzonym przez Prezesa URE, na podstawie przepisów ustawy *o biokomponentach i biopaliwach ciekłych* w roku 2018 zidentyfikowanych zostało 20 podmiotów zobowiązanych do realizacji NCW (2017 r. – 19 podmiotów, 2016 r. – 25 podmiotów, 2015 – 19 podmiotów). Ponieważ rynek produkcji paliw ciekłych oraz ich importu lub nabycia wewnątrzspółnotowego charakteryzuje się generalnie dużą koncentracją – znajduje to swoje odzwierciedlenie również w przypadku podmiotów realizujących NCW. Sytuacja ta objawia się m.in. tym, że za realizację NCW w kraju w ok. 85% odpowiadają PKN Orlen oraz Lotos SA. Pozostałe podmioty mają znacznie niższy udział rynkowy, nie przekraczający 3%, w tym co najmniej połowa wszystkich podmiotów realizujących NCW wykazuje się udziałem rynkowym, który nie przekracza jednego procenta rynku.

Podmioty realizujące NCW zgodnie z danymi Prezesa URE to przede wszystkim prywatne przedsiębiorstwa, z krajowym kapitałem. Tylko kilka z nich to np. przedstawicielstwa dużych sieci paliwowych z Europy Zachodniej, działających w kraju w formie spółek z o.o. lub oddziałów przedsiębiorcy zagranicznego działającego w kraju.

Co również istotne z punktu widzenia realizacji obowiązków NCW, w szczególności tzw. *obligatoryjnego blendingu*, zaledwie kilka z podmiotów realizujących NCW dysponuje aktualnie własną infrastrukturą paliwową w obszarze magazynowania paliw ciekłych, która pozwala działać tym firmom w pełni niezależnie od sektora przedsiębiorców dysponujących koncesjami MPC oferujących usługi magazynowania i/lub przeładunku oleju napędowego i benzyn silnikowych.

Również jeżeli chodzi o dostępność do infrastruktury wytwarzającej biokomponenty, tylko niewielka ilość podmiotów realizujących NCW posiada własne zdolności produkcyjne w zakresie wytwarzania estrów lub bioetanolu. Zdolności te jednak nie są wystarczające na pełne pokrycie zapotrzebowania tych podmiotów. Dodatkowo krajowi producenci paliw (PKN Orlen oraz Lotos SA) dysponują potencjałem możliwym do wykorzystania w zakresie uruchomienia produkcji biowęglowodorów ciekłych w oparciu o technologię współwodornienia, którą mogą wdrożyć na własnych instalacjach służących do przerobu ropy naftowej.

Powyższa analiza struktury oraz potencjału podmiotów realizujących NCW wyraźnie wskazuje, że sytuacja w zakresie skali prowadzonej działalności, potencjału finansowego jak również rynkowego oraz dostępności do infrastruktury ułatwiającej realizację NCW (w tym obligatoryjnego blendingu) tych przedsiębiorców jest mocno zróżnicowana.

Dynamikę, udział oraz rodzaje biokomponentów wykorzystywanych do realizacji NCW w latach 2008-2018 prezentuje poniższa tabela sporządzona w oparciu o dane przekazywane w sprawozdaniach rocznych podmiotów realizujących NCW przekazywanych do Prezesa URE.

	zużycie w transporcie [tys. ton]					
	benzyny silnikowe	olej napędowy	Bioetanol		estry metylowe	
	bez biokomponentu		[tys. ton]	dynamika [%]	[tys. ton]	dynamika [%]
2008	4 073 847	10 059 918	184 647		472 903	
2009	4 143 332	10 483 094	232 595	25,97%	644 489	36,28%
2010	3 928 306	11 069 541	240 409	3,36%	886 827	37,60%
2011	3 728 224	12 353 354	247 227	2,84%	1 042 128	17,51%
2012	3 550 223	10 670 480	245 553	-0,68%	819 905	-21,32%
2013	3 375 039	10 364 652	245 619	0,03%	854 227	4,19%
2014	3 386 275	10 480 617	248 108	1,01%	866 013	1,38%
2015	3 461 786	11 228 526	248 548	0,18%	938 205	8,34%
2016	3 792 790	13 309 192	245 692	-1,15%	1 131 429	20,60%
2017	4 051 939	15 611 047	268 980	9,48%	1 218 894	7,73%
2018	4 273 128	16 089 614	264 457	-1,68%	1 192 654	-2,15%

Dane zaprezentowane w powyższej tabeli wskazują na dominującą rolę, jaką w realizacji NCW w kraju odgrywają dwa rodzaje biokomponentów, tj. estry metylowe (dodawane do oleju napędowego lub występujące w postaci samoistnej) oraz bioetanol (dodawany do benzyn silnikowych). Ponadto w 2017 r. podmioty realizujące NCW po raz pierwszy wykazały wykorzystanie do realizacji NCW biowęglowodorów ciekłych w ilości

11 278 ton. Wykorzystanie estrów i bioetanolu do komponowania paliw ciekłych jest obecnie najbardziej efektywną i najtańszą metodą realizacji celu OZE w transporcie co potwierdzają również doświadczenia pozostałych krajów UE. Powszechna dostępność oraz przystępna cena tych biokomponentów powoduje, że to właśnie estry oraz bioetanol są dla znakomitej większości państw Unii Europejskiej podstawowym nośnikiem energii wykorzystywanym do realizacji celu OZE w transporcie.

Powyższą zależność potwierdzają również ogólnodostępne dane statystyczne (w oparciu o formularz SHARE, dane za 2016 r.) oraz informacje pochodzące z centrów analitycznych (FO Licht), zgodnie z którymi estry oraz bioetanol mają najwyższy udział w strukturze wszystkich nośników energii odnawialnej w transporcie w UE, który łącznie wynosi ok. 84%, podczas gdy biowęglowodory ciekłe - 15%, biogaz wykorzystywany do celów transportowych – niespełna 1% a inne paliwa odnawialne – 0%.

Jeżeli chodzi o krajowe zdolności produkcyjne to w rejestrze wytwórców prowadzonym przez Dyrektora Generalnego Krajowego Ośrodka Wsparcia Rolnictwa, zarejestrowanych jest 24 przedsiębiorców (w tym dwa podmioty uprawnione są do wytwarzania dwóch rodzajów biokomponentów), z czego:

- 9 podmiotów jest uprawnionych do wytwarzania estrów, moce wytwórcze wynoszą: 1,356 mln ton;
- 14 podmiotów jest uprawnionych do wytwarzania bioetanolu, moce wytwórcze wynoszą: 0,708 mln ton;
- 2 podmioty są uprawnione do wytwarzania biowęglowodorów ciekłych, moce wytwórcze wynoszą: 25,12 tys. ton;
- 1 podmiot jest uprawniony do wytwarzania bio propan-butanu, moc wytwórcza wynosi 3,50 mln l.

Z przedłożonego zestawienia wynika, że moce produkcyjne w zakresie estrów oraz bioetanolu są w kraju na wysokim poziomie, wciąż przekraczającym zapotrzebowanie, które jest ograniczone ponieważ stosowanie estrów oraz bioetanolu do NCW charakteryzuje się technicznymi barierami. Normy techniczne określone dla paliw ciekłych, a w ślad za nimi krajowe przepisy, ograniczają możliwość stosowania estrów metylowych i bioetanolu w paliwach ciekłych do standardu E5/E10 (PN-EN 228) i B7 (PN-EN 590).

Powyższe ograniczenia, które określane są jako tzw. *blending wall*, powodują, że poziom NCW osiągnięty przy wykorzystaniu tych biokomponentów (w zależności od struktury

oleju napędowego i benzyn silnikowych na rynku oraz w przypadku gdy biomasą są surowce spożywcze, zaliczane pojedynczo do realizacji NCW) nie przekracza w najlepszym przypadku poziomu 6%.

W praktyce gospodarczej, w sytuacji gdy poziom obowiązku przekracza poziom *blending wall* pojawia się konieczność poszukiwania alternatywnych sposobów wykorzystania biokomponentów, np. stosowanych w biopaliwach ciekłych, lub innych rodzajów biokomponentów niż estry oraz bioetanol (takich jak: biowęglowodory ciekłe, inne paliwa odnawialne, biogaz/biometan wykorzystywany do celów transportowych. Przy czym możliwość wykorzystania wskazanych powyżej potencjalnych rozwiązań zależy od wielu czynników, wśród których do najważniejszych należy poziom zapotrzebowania na dany nośnik energii zawarty w paliwach.

Spośród powyżej wymienionego katalogu potencjalnych rozwiązań, zgodnie z informacjami dotyczącymi struktury wykorzystania poszczególnych rodzajów biokomponentów w Unii Europejskiej, potencjalnie najciekawszą alternatywą wydaje się możliwość wykorzystania biowęglowodórów ciekłych (HVO) do realizacji NCW.

Należy mieć jednak na uwadze, iż zgodnie z obecnymi przepisami ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. *o zmianie ustawy – Prawo energetyczne oraz niektórych innych ustaw* (Dz.U. z 2016 r. poz. 1986) poziom NCW na rok 2020 wynosi 8,5%. Poziom ten został określony w roku 2016, tj. w okresie, w którym nie były jeszcze znane konsekwencje wprowadzenia w życie pakietu paliwowego i następnie pakietów energetycznego i przewozowego, mających na celu ograniczenie funkcjonowania tzw. *szarej strefy*. Zaproponowany wówczas poziom NCW, przy obecnie szacowanej konsumpcji paliw ciekłych oznacza jednakże, że do pełnego wykonania tego celu przy założeniu wykorzystania estrów oraz bioetanolu do poziomu wynikającego z ograniczenia *blending wall*, potrzebne będzie dodatkowe wykorzystanie ok. 700 tys. ton HVO (przy czym ok. 170 tys. ton tych biowęglowodórów ciekłych będzie musiało być wytworzonych z surowców upoważniających do podwójnego naliczenia). W trakcie prac nad poziomami NCW na lata 2017-2020 prowadzonymi w 2016 r. szacowano, że do realizacji NCW, przy aktualnej wówczas konsumpcji paliw, wystarczy jedynie ok. 200 tys. ton biowęglowodórów ciekłych.

Przedłożone powyżej dane dotyczące krajowych zdolności produkcyjnych biowęglowodórów ciekłych (26 tys. ton) są ewidentnie niewystarczające. Sytuacji w tym zakresie niewiele poprawi fakt uruchomienia na instalacjach PKN Orlen oraz Lotos SA

produkcji biowęglowodorów ciekłych w technologii współwodornienia (tzw. coHVO), która powinna w 2020 r. wytworzyć ok. 30-60 tys. ton tych biokomponentów.

Niezbędna jest zatem analiza podaży i popytu HVO w Europie i na świecie w roku 2020 oraz kolejnych i oszacowanie poziomu dostępności tego biokomponentu dla krajowych podmiotów zobowiązanych do realizacji NCW. Zgodnie z posiadanymi informacjami produkcja HVO na świecie charakteryzuje się dużą koncentracją (ponad połowa zdolności produkcyjnych należy do jednego podmiotu) i niewielkimi możliwościami wzrostu tego potencjału w najbliższych latach (prowadzonych jest niewiele projektów inwestycyjnych oraz pojawiają się coraz powszechniejsze bariery w zakresie dostępu do biomasy).

Zgodnie z oficjalnymi danymi producentów HVO w 2018 r. zdolności produkcyjne tego biokomponentu wynosiły nieco ponad 5,0 mln ton oraz realizowane były nowe inwestycje (m.in. we Francji, Włoszech oraz Azji), pozwalające na wzrost zdolności produkcyjnych o nieco ponad 1 mln ton w perspektywie roku 2020. Równocześnie konsumpcja HVO w 2018 r. (na podstawie FO Licht) na świecie wynosiła w 2018 r. 4,7 mln ton, z czego większość, niemal 3 mln ton, przypadło na Unię Europejską. Pomimo wysokiego wykorzystania obecnych zdolności produkcyjnych rynek europejski, w perspektywie roku 2020 wymaga dalszego dynamicznego wzrostu. Wynika to z faktu, iż w 2017 r. średni poziom realizacji celu OZE w transporcie wyniósł w UE 7,60% co jednoznacznie wskazuje na konieczność szerszego wykorzystania HVO. Wzrost tego zapotrzebowania jest przedmiotem oszacowań, przykładowo według Navigant (dawniej ECOFYS), popyt na biowęglowodory ciekłe w Europie pomiędzy 2018 a 2020 r. może się niemal podwoić osiągając ok. 6 mln ton natomiast szacunki firmy doradczej Ernst&Young wskazują zapotrzebowanie na poziomie co najmniej 7,6 mln ton HVO w Europie.

Szacowany wzrost konsumpcji biowęglowodorów ciekłych w roku 2020, w stosunku do obecnego poziomu wynosi zatem pomiędzy 3,0 a 4,6 mln ton, co biorąc pod uwagę obecny poziom zbilansowania rynku, wykorzystywanie istniejących zdolności produkcyjnych w ponad 90% oraz niewielką skalę realizowanych aktualnie inwestycji na świecie potwierdza, że takie ilości biokomponentu nie będą dostępne w perspektywie nie tylko roku 2020 ale również kilku kolejnych lat.

Biorąc powyższe pod uwagę podjęto decyzję o przyjęciu regulacji prawnych mających na celu dostosowanie poziomów i zakresu NCW do aktualnych możliwości sektora paliwowego co pozwoli na wyeliminowanie ryzyka wystąpienia kryzysu paliwowego w roku

2020.

Zaproponowane w projekcie ustawy rozwiązania dotyczą w szczególności określenia na kolejne lata: wysokości NCW (do roku 2024), oraz: poziomu opłaty zastępczej, wysokości współczynników redukcyjnych i poziomów obligatoryjnego blendingu (na lata 2020-2022), w skali możliwej do realizacji przez podmioty zobowiązane, co ma fundamentalne znaczenie w kontekście zapewnienia stabilizacji sektora i zapewnienia bezpieczeństwa paliwowego państwa w najbliższych latach.

Jednocześnie zaproponowane powyżej wartości zostały tak oszacowane, aby zapewnić co najmniej dotychczasowy poziom konsumpcji biokomponentów w najbliższych latach. Jest to szczególnie istotne z uwagi na zachowanie stabilności krajowego sektora przetwórstwa rolno-spożywczego, który dostarcza większość surowców do wytwarzania biokomponentów w kraju.

Poniżej szczegółowo opisane zostały pozostałe zmiany wprowadzone w niniejszym projekcie ustawy.

1. Wytwarzanie biokomponentów w procesie współwodornienia oraz biometanu wykorzystywanego do produkcji biowodoru.

Analiza procesów fizykochemicznych zachodzących w trakcie procesu współwodornienia oraz zestawienie tych informacji z treścią aktualnych przepisów ustawy *o biokomponentach i biopaliwach ciekłych* wskazała na zasadność dokonania nowelizacji ww. ustawy w tym zakresie. Zmiany dotyczą zarówno nowelizacji pojęć jak również opracowania mechanizmów prawnych, w ramach których uregulowano prowadzenie działalności gospodarczej polegającej na wytwarzaniu biokomponentów w technologii współwodornienia.

Ponieważ w procesie współwodornienia, oprócz biowęglowodorów ciekłych, powstaje dodatkowo bio propan a nie (jak zostało wskazane w dotychczas brzmiącej definicji) bio propan-butan, dokonano zmiany treści definicji pojęcia *współwodornienie* zawartej w art. 2 ust. 1 pkt 11d ustawy *o biokomponentach i biopaliwach ciekłych*. Definicja współwodornienia wskazuje w sposób jednoznaczny, że oba wytwarzane w tym procesie biokomponenty, tj. biowęglowodory ciekłe oraz bio propan, powstają jedynie w mieszaninie z węglowodorami z przerobu ropy naftowej – co oznacza, że biokomponenty te nie występują w formie czystej, pozwalającej na ich fizyczne wyodrębnienie z paliw ciekłych lub mieszanin węglowodorów służących do ich produkcji. Ma to swoje konsekwencje w kontekście braku

możliwości określenia parametrów jakościowych dla tych biokomponentów oraz braku fizycznej możliwości dokonania badań, które mogłyby potwierdzić jakość samych biokomponentów.

Ze względu na ww. specyfikę procesu współwodornienia, dostosowano wybrane przepisy dotyczące regulacji w zakresie wytwarzania biokomponentów. Z art. 22 ust. 1 ustawy *o biokomponentach i biopaliwach ciekłych* wyłączono biokomponenty wytworzone w procesie współwodornienia z konieczności spełniania wymagań jakościowych, z uwagi na fakt, iż produkty pochodzące z procesu współwodornienia mają bardzo zbliżony skład fizykochemiczny do frakcji węglowodorowych oraz ulegają one zmieszaniu w procesie produkcyjnym w stopniu uniemożliwiającym ich identyfikację.

Wprowadzenie powyższej zmiany wiąże się z koniecznością dokonania zmiany w art. 22 ust. 5 pkt 3 ustawy, określającej delegację do wydania rozporządzenia w sprawie szczegółowych informacji oraz trybu wydawania certyfikatów jakości przez akredytowane laboratoria. W efekcie niezbędne będzie wydanie nowego rozporządzenia, o którym mowa w art. 22 ust. 5 ustawy oraz wprowadzenie przepisów przejściowych zachowujących w mocy dotychczasowe rozporządzenie przez okres 24 miesiące.

Kolejną konsekwencją wprowadzenia do obecnego katalogu, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy nowego rodzaju biokomponentów, które powstają w technologii współwodornienia jest zmiana delegacji w art. 22 ust. 6 ustawy *o biokomponentach i biopaliwach ciekłych*, wskazująca, że rozporządzenie w sprawie jakości biokomponentów, sposobu poboru próbek biokomponentów oraz metod badań – nie dotyczą biokomponentów powstałych w technologii współwodornienia.

Ponieważ wprowadzane w projekcie ustawy przepisy dotyczą tylko i wyłącznie nowych rodzajów biokomponentów, które dotychczas nie były uregulowane, zmiana delegacji nie powoduje merytorycznej konieczności aktualizacji dotychczasowego rozporządzenia wydanego w oparciu o delegację z art. 22 ust. 5 ustawy. Jednocześnie wydane rozporządzenie z powodów formalnych wygaśnie z dniem 1 stycznia 2020 r. W celu uniknięcia tej sytuacji jak również konieczności pilnego wydania ww. rozporządzenia, które w praktyce polegałoby na ponownym wydaniu tego samego zakresu przepisów, wprowadzono w projekcie ustawy przepis przejściowy zachowujący rozporządzenie Ministra Gospodarki z dnia 17 grudnia 2010 r. w sprawie wymagań jakościowych dla biokomponentów, metod badań jakości biokomponentów oraz sposobu pobierania próbek biokomponentów (Dz. U z 2017 r. poz. 506 t.j.) w terminie 36 miesięcy od wejścia w życie projektu ustawy.

Jednocześnie, w celu zapewnienia możliwości monitorowania prawidłowości przebiegu wytwarzania biokomponentów w oparciu o proces współwodornienia, akredytowane laboratoria badawcze będą badały stopień przereagowania biomasy na tej części instalacji rafineryjnej, na której odbywać się będzie proces współwodornienia – w tym celu wprowadzono ust. 1a w art. 22 ustawy o *biokomponentach i biopaliwach ciekłych*. Potwierdzeniem osiągnięcia właściwego stopnia przereagowania biomasy w procesie współwodornienia będzie uzyskanie certyfikatu jakości wydawanego przez akredytowane jednostki certyfikujące.

W konsekwencji powyższego rozszerzono również katalog biokomponentów wymieniony w art. 2 ust. 1 pkt 3 ww. ustawy oraz biopaliw ciekłych wskazany w art. 2 ust. 1 pkt 11 lit c ustawy o *biokomponentach i biopaliwach ciekłych*, wprowadzono również definicję bio propanu w art. 2 ust. 1 pkt 9e ww. ustawy.

W celu jednoznacznego wskazania, że proces współwodornienia mieści się w kategorii wytwarzania biokomponentów, w art. 2 ustawy o *biokomponentach i biopaliwach ciekłych* wprowadzono nowy ust. 4, regulujący tę kwestię.

Zgodnie z treścią projektu ustawy działalność gospodarcza polegająca na wytwarzaniu biokomponentów w procesie współwodornienia będzie podlegała takim samym regulacjom prawnym jakim podlega obecnie działalność gospodarcza polegająca na wytwarzaniu pozostałych biokomponentów. W związku z powyższym producenci paliw, którzy zdecydują się na podjęcie dodatkowej działalności gospodarczej polegającej na wytwarzaniu biokomponentów w procesie współwodornienia, zostaną zaklasyfikowani w zakresie tej działalności jako wytwórcy i tym samym będzie na nich spoczywał obowiązek dokonania wpisu do rejestru wytwórców prowadzonego przez Dyrektora Generalnego Krajowego Ośrodka Wsparcia Rolnictwa (dalej: „KOWR”) oraz obowiązki z tym związane. Należy zauważyć, że działalność gospodarcza polegająca na wytwarzaniu biokomponentów w procesie współwodornienia nie będzie w związku z powyższym objęta koncesją w myśl przepisów ustawy dnia 10 kwietnia 1997 r. – *Prawo energetyczne* (Dz. U. z 2018 r. poz. 755, z późn. zm.).

W art. 28ea ust. 2 ustawy o *biokomponentach i biopaliwach ciekłych* umożliwiono wytwórcom korzystającym z procesu współwodornienia, będącym jednocześnie podmiotami realizującymi NCW, wystawianie poświadczeń dla biokomponentów zawartych w paliwach, które zostały wykorzystane przez ten podmiot do realizacji NCW.

W projekcie ustawy zaproponowano również wprowadzenie przepisu na podstawie którego minister właściwy do spraw energii może określić metodykę obliczania zawartości biowodoru w paliwach przy produkcji których podmiot realizujący NCW wykorzystał biometan powstały z oczyszczonego biogazu. Fakultatywna delegacja do wydania ww. rozporządzenia wynika z konieczności uprzedniego pozyskania wiedzy technicznej wynikającej z badań tych biokomponentów w paliwach lub doświadczenia w ich stosowaniu.

Z danych statystycznych wynika, że aktualnie wykorzystanie biometanu do realizacji celów OZE w transporcie w Unii Europejskiej jest niewielkie (udział nie przekracza 1% wszystkich biokomponentów) jednakże z uwagi na duży potencjał surowców, które znajdują się w zał. IX cz. A dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2018/2001 z dnia 11 grudnia 2018 r. w *sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych*, upoważniających do podwójnego naliczania oraz umożliwiających wykonanie celu w zakresie minimalnego udziału tzw. *biopaliw zaawansowanych* do roku 2030 – jest to bardzo obiecujący kierunek.

Zgodnie z analizami zapotrzebowanie na biometan wykorzystywany do produkcji biowodoru może sięgnąć w kolejnych latach ok. 700 mln m³, co stanowi równowartość ok. 350 MW biogazu wytwarzanego w oparciu o surowce odpadowe, pochodzące m.in. z przetwórstwa rolno-spożywczego. Rozwój modelu opartego na realizacji NCW za pomocą biometanu stanowi zatem istotny impuls do rozwoju sektora biogazu umożliwiając budowę i stabilne funkcjonowanie co najmniej 200 biogazowni – w zależności od przyjętej referencyjnej wielkości dla takiej instalacji.

Należy mieć na uwadze, iż rozwój biometanu w UE dynamicznie postępuje w ostatnim okresie z uwagi na istotne ograniczenia dotyczące dostępności surowców odpadowych możliwych do wykorzystania w technologiach uwodornienia biomasy. Produkcja biogazu z odpadów biodegradowalnych jest w tym kontekście szczególnie perspektywiczna.

2. Umożliwienie zaliczenia do NCW innych paliw odnawialnych i biokomponentów zawartych w paliwach stosowanych we wszystkich rodzajach transportu.

W projekcie ustawy wprowadzono także zmiany, których celem jest umożliwienie zaliczenia do NCW przez podmioty zobowiązane innych paliw odnawialnych i biokomponentów zawartych we wszystkich paliwach stosowanych w transporcie, zdefiniowanych w art. 2 ust. 1 pkt 10a ustawy o *biokomponentach i biopaliwach ciekłych*, a nie tylko w paliwach ciekłych i biopaliwach ciekłych. Powyższe zmiany wynikają z faktu, że

w chwili obecnej, z uwagi na nowo powstające technologie, istnieje możliwość dodawania różnego rodzaju biokomponentów do różnych rodzajów paliw – a nie tylko do paliw ciekłych i biopaliw ciekłych. Zaproponowana zmiana ma również na celu dostosowanie metodyki obliczania udziału energii odnawialnej w transporcie do zasad określonych w art. 3 ust. 4 dyrektywy 2009/28/WE.

Wprowadzana zmiana jest korzystna dla podmiotów realizujących NCW, ponieważ powoduje zwiększenie wartości biokomponentów w liczniku (do celu będą mogły zostać zaliczone biokomponenty zawarte nie tylko w paliwach ciekłych i biopaliwach ciekłych, ale także w innych rodzajach paliw), przy niezmienionej wartości mianownika, co w efekcie powoduje osiągnięcie wyższego poziomu obowiązkowego udziału (NCW). Sprzyja to także realizacji przez Polskę krajowego celu w zakresie udziału energii ze źródeł odnawialnych w transporcie wynikającego z dyrektywy 2009/28/WE.

Powyższe wymaga dokonania zmiany definicji NCW zawartej w art. 2 ust. 1 pkt 24 ustawy *o biokomponentach i biopaliwach ciekłych*. Zgodnie z nowym brzmieniem tej definicji: *Narodowy Cel Wskaźnikowy to minimalny udział innych paliw odnawialnych i biokomponentów zawartych w paliwach stosowanych we wszystkich rodzajach transportu w ogólnej ilości paliw ciekłych i biopaliw ciekłych zużywanych w ciągu roku kalendarzowego w transporcie drogowym i kolejowym, liczony według wartości opałowej.*

Na uwagę zasługuje fakt, że w kwestii podstawy obowiązku (tj. mianownika), o którym mowa w art. 23 ust. 1 ustawy ww. definicja nie wprowadza zmian – pozostawiając jako podstawę jedynie paliwa ciekłe i biopaliwa ciekłe. Jest to o tyle istotne, że decyduje o tym, że nie zmienia się zakres podmiotowy NCW a tylko jego wymiar przedmiotowy. Efektem wprowadzonych zmian nie będzie zatem rozszerzenie katalogu podmiotów zobowiązanych do realizacji NCW (nie zmienia się zakres reglamentowanej działalności gospodarczej) a jedynie ułatwienie możliwości realizacji tego obowiązku.

W dalszej kolejności wprowadzenie zmiany w definicji NCW powoduje konieczność dostosowania szeregu dotychczasowych przepisów:

- a) art. 1 ust. 1a ustawy – zakres stosowania przepisów ustawy,
- b) art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy – definicja biokomponentów,
- c) art. 2 ust. 1 pkt 10a ustawy – definicja paliw (w celu doprecyzowania przepisu z definicji paliw wyłączono lekki olej opałowy oraz ciężki olej opałowy; powyższe ma na celu wyeliminowanie z definicji paliw, które nie są wykorzystywane w transporcie),

- d) art. 4 ust. 1 i art. 5 ust. 2 ustawy – przepisy dotyczące działalności gospodarczej prowadzonej przez wytwórcę,
- e) art. 23 ust. 1 ustawy – odniesienie się w liczniku do paliw stosowanych we wszystkich rodzajach transportu, a nie jak dotychczas wyłącznie do paliw ciekłych i biopaliw ciekłych,
- f) art. 23 ust. 6 ustawy – we wzorze na obliczenie wysokości opłaty zastępczej konieczne jest dostosowanie brzmienia litery P,
- g) art. 26a ust. 5 pkt 1 – zakres kontroli Prezesa URE,
- h) art. 28g ustawy – przepis dotyczący świadectwa,
- i) art. 30 ust. 2b pkt 1 ustawy – przepis dotyczący sprawozdawczości do KOWR podmiotów realizujących NCW,
- j) art. 30b ust. 1 pkt 1, 2, 4 i 5 oraz ust. 3 ustawy – przepisy dotyczące sprawozdawczości do URE podmiotów realizujących NCW,
- k) art. 33 ust. 1 pkt 4, 6a, 8e, ust. 4, 5, 5d ustawy – przepisy karne.

3. Zmiany w zakresie obowiązku dodawania biokomponentów do paliw ciekłych.

Z danych statystycznych wynika, iż w 2017 r. w Unii Europejskiej ok. 82% wszystkich biokomponentów wykorzystywanych do realizacji celów OZE w transporcie stanowią estry metylowe oraz bioetanol dodawany do paliw ciekłych. Jest to wciąż najpowszechniejsza i najbardziej efektywna ekonomicznie metoda stosowania odnawialnych źródeł energii w transporcie. Natomiast obowiązek dodawania określonych biokomponentów do paliw ciekłych, tzw. *obligatoryjny blending*, jest jednym z powszechniejszych instrumentów służących realizacji tej polityki.

W Polsce obligatoryjny blending został wprowadzony w przepisach ustawy z dnia 24 listopada 2017 r. *o zmianie ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych oraz niektórych innych ustaw* (Dz.U. 2017 poz. 2290) i zaczął obowiązywać od dnia 1 stycznia 2018 r. – wprowadzono wówczas kwartalne okresy jego rozliczania. Projekt ustawy zawiera zmiany mające na celu modyfikację dotychczasowego mechanizmu obowiązkowego dodawania biokomponentów do paliw ciekłych m.in. poprzez zmianę okresu rozliczania tego obowiązku z systemu kwartalnego na system roczny przy zachowaniu obowiązku kwartalnej sprawozdawczości, stanowiącej m.in. element śródkresowej oceny postępów w realizacji tego obowiązku

W związku z powyższym wprowadzono zmiany w art. 23b ust. 1 ustawy

o biokomponentach i biopaliwach ciekłych, w którym wskazano, że obowiązek zawarty w tym przepisie dotyczy roku kalendarzowego. Dokonano także zmiany w art. 23b ust. 3 ww. ustawy, w którym określono minimalny udział biokomponentów, który powinien zostać zrealizowany w paliwach ciekłych w celu realizacji obowiązku, o którym mowa w art. 23b ust. 1 ustawy – w ujęciu rocznym. Poziom ten został określony, podobnie jak dotychczas, odrębnie dla benzyn silnikowych i dla oleju napędowego.

Ponadto, dokonano zmiany w art. 23 ust. 4 ustawy, w którym zawarto delegację dla ministra właściwego do spraw energii umożliwiającą określenie, w drodze rozporządzenia, niższego niż określony w art. 23b ust. 3 ww. ustawy, minimalnego udziału biokomponentów w paliwach ciekłych, biorąc pod uwagę techniczne możliwości branży paliwowej w zakresie dodawania biokomponentów do paliw ciekłych.

Jednocześnie w przepisach przejściowych projektu ustawy określono wysokość obowiązkowego blendingu na lata 2020 – 2022 na poziomie niższym niż w przepisach art. 23b ust. 3 ustawy *o biokomponentach i biopaliwach ciekłych*, ponieważ analizy przeprowadzone przez Ministerstwo Energii wykazały, że w ww. okresie nie będzie możliwe osiągnięcie poziomu blendingu na docelowym poziomie.

Wyznaczając poziomy obligatoryjnego blendingu zaproponowane w projekcie ustawy brano pod uwagę, iż możliwość dodawania biokomponentów do paliw ciekłych jest ograniczona nie tylko w związku z treścią norm technicznych określających limity stosowania estrów w oleju napędowym (paliwo B7) i bioetanolu w benzynach silnikowych (paliwo E5 lub E10) ale również ograniczonym dostępem do biowęglowodorów ciekłych i ich wysokimi cenami.

W warunkach krajowych najistotniejsze bariery w zakresie dodawania biokomponentów do paliw ciekłych są przede wszystkim wynikiem ograniczeń logistycznych. Z punktu widzenia możliwości realizacji obligatoryjnego blendingu w kraju istotna jest bowiem zarówno wielkość, jak i przede wszystkim wyposażenie dostępnej w kraju infrastruktury magazynowej paliw ciekłych. W tym celu szczególnie istotne jest zapewnienie nie tylko zbiorników magazynowych o wymaganej pojemności, dostępnej dla wszystkich uczestników rynku, ale również wyposażenia umożliwiającego stabilne dodawanie biokomponentów do paliw ciekłych lub przechowywanie paliw ciekłych z zawartością biokomponentów w bazach paliw.

Z przeprowadzonej analizy wynika, że wciąż pewna część z funkcjonujących w kraju baz paliw nie dysponuje możliwością dodawania estrów lub bioetanolu do paliw ciekłych, lub też posiadane zbiorniki na biokomponenty występują w zbyt małej pojemności, powodując wysoką rotację produktu na bazie. Zaistniała sytuacja jest w dużej mierze konsekwencją zmian jakie zaszły na rynku paliw ciekłych w związku z wejściem w życie zapisów tzw. *pakietu paliwowego*, powodującego wzrost oficjalnej konsumpcji paliw będący efektem ograniczenia funkcjonowania tzw. *szarej strefy*. W praktyce, w krótkim okresie czasu - od września 2016 r. do grudnia 2017 r. oficjalna konsumpcja oleju napędowego w kraju wzrosła o ok. 40%, do poziomu ponad 16 mln ton (wobec 11,5 mln ton w roku 2015).

Na rynku występują obecnie 24 podmioty dysponujące koncesją Prezesa URE obejmującą działalność gospodarczą w zakresie magazynowania i/lub przeładunku oleju napędowego lub paliw ciekłych. Kluczowe znaczenie w zakresie realizacji obligatoryjnego blendingu ma jednak infrastruktura występująca na bazach PERN S.A., który jest największym w kraju podmiotem oferującym usługi magazynowania paliw (udział w rynku wynosi ok. 60%). Rola firmy wynika nie tylko z jej wielkości oraz ilości baz magazynowych rozlokowanych na terenie całego kraju ale również faktu, iż jest to w zasadzie jedyny działający na tak dużą skalę podmiot, który współpracuje z pozostałymi uczestnikami rynku (producentami paliw i importerami). Pozostałe bazy magazynowe działają bądź to na potrzeby pojedynczych firm (PKN Orlen i Lotos), lub mają wyłącznie lokalny charakter (pojedyncze lokalizacje).

Obecnie w kraju realizowane są działania inwestycyjne, zmierzające do rozbudowy infrastruktury magazynowej o instalacje dozowania biokomponentów do paliw ciekłych oraz dedykowane zbiorniki na biokomponenty, co zapewni poprawę jakości infrastruktury umożliwiającej dodawanie biokomponentów do paliw ciekłych. Ponadto podjęte przez przedsiębiorców działania inwestycyjne umożliwią w przyszłości równomierne rozłożenie obowiązków w zakresie dozowania biokomponentów na wszystkich uczestników rynku, tj. wszystkie podmioty realizujące NCW, na terenie całego kraju. Są to istotne działania, ponieważ wobec konieczności współprzechowywania paliw ciekłych w bazach paliw zidentyfikowane aktualnie problemy logistyczne dotyczą w zasadzie wszystkich podmiotów realizujących NCW.

Prowadzone obecnie w kraju działania inwestycyjne wymagają jednak czasu i zgodnie z przekazywanymi do resortu energii informacjami zakończą się nie wcześniej jak przed końcem 2021 r. Stąd zasadność wprowadzenia przepisów przejściowych określających

obowiązek blendingu na poziomie niższym, niż wskazany w art. 23b ust. 3 ustawy *o biokomponentach i biopaliwach ciekłych*. W kolejnych latach planuje się sukcesywne podnoszenie poziomu obligatoryjnego blendingu wraz z poprawą infrastruktury logistycznej na bazach paliw oraz podnoszeniem standardów firm paliwowych dotyczących przygotowywania paliw bazowych do dodawania biokomponentów w okresach zimowych.

Dodatkowo, ze względu na określenie w projekcie ustawy poziomów blendingu na lata 2020-2022 wskazano, że pierwsze rozporządzenie w sprawie minimalnego udziału biokomponentów, o którym mowa w art. 23b ust. 1 ustawy *o biokomponentach i biopaliwach ciekłych* (delegacja zawarta w art. 23b ust. 4 ww. ustawy), będzie mogło być wydane na okres począwszy od 2023 r.

Ponieważ przepisy projektu ustawy wprowadzające możliwość wykorzystania produktów współwodornienia do realizacji NCW mają zastosowanie jedynie do niewielkiej ilości podmiotów realizujących NCW, tj. do takich, które dysponują instalacjami do produkcji paliw ciekłych, w celu ujednoczenia zakresu obowiązku obligatoryjnego blendingu w art. 23b ustawy *o biokomponentach i biopaliwach* wprowadzono ust. 2b, zgodnie z którym przy rozliczaniu się z obowiązku obligatoryjnego blendingu podmioty zobowiązane nie uwzględniają biokomponentów powstałych w wyniku współwodornienia.

4. Zmiany mające na celu uszczegółowienie procedur oraz wymagań dotyczących certyfikacji jakościowej biokomponentów.

W art. 22 ustawy *o biokomponentach i biopaliwach ciekłych* wprowadzono zmiany wynikające z konsultacji przeprowadzonych z akredytowanymi jednostkami certyfikującymi, mające na celu uszczegółowienie procedur oraz wymagań dotyczących certyfikacji w zakresie spełnienia wymagań jakościowych dla biokomponentów.

W szczególności dokonano zmiany okresu czasu, w jakim powinien zostać wydany certyfikat jakości, rozszerzono warunki umożliwiające cofnięcie certyfikatu jakości oraz doprecyzowano zakres certyfikatu w związku z wprowadzeniem produktów współwodornienia.

W art. 22 ustawy wprowadzony został również dodatkowy ust. 2aa na podstawie którego, przed wydaniem certyfikatu jakości biokomponentu, upoważniony przedstawiciel akredytowanego laboratorium badawczego może dokonać inspekcji w miejscu wytwarzania biokomponentów wskazanym przez wnioskodawcę w celu potwierdzenia prawidłowości

przedłożonych do oceny dokumentów. Wprowadzony przepis umożliwi pełniejsze wykorzystanie potencjału akredytowanych laboratoriów w procesie poprzedzającym wydanie decyzji o wydaniu certyfikatu jakości.

Wprowadzone zostały również zmiany wynikające z regulacji dotyczących procesu współwodornienia, które zostały szczegółowo omówione w pkt 1 Uzasadnienia.

5. Uchylenie przepisów dotyczących obowiązku oznakowania dystrybutorów do biopaliw ciekłych używanych na stacjach paliw oraz obowiązku zamieszczania czytelnych informacji o dostępności biopaliw ciekłych na tych stacjach.

Powyższa zmiana wynika z faktu, że ww. obowiązki zostały w sposób systemowy ujęte w delegacji zawartej w ustawie z dnia 11 stycznia 2018 r. *o elektromobilności i paliwach alternatywnych* (Dz. U. poz. 317 z późn. zm.), która obejmuje kwestie etykietowania paliw alternatywnych, w tym biopaliw ciekłych:

- 1) w miejscu tankowania lub ładowania pojazdu samochodowego (pistoletów wydawczych, dystrybutorów)
- 2) w instrukcji obsługi pojazdu samochodowego,
- 2) na korkach wlewu paliwa lub w pobliżu tych korków,
- 3) na terenie placówki handlowej prowadzącej sprzedaż pojazdów silnikowych.

W celu wyeliminowania dublującego się zakresu merytorycznego obu delegacji ustawowych projekt ustawy uchyla dotychczasowe art. 25 oraz 26 ustawy *o biokomponentach i biopaliwach ciekłych*. W konsekwencji powyższego zmniejszono również zakres kontroli wykonywanych przez Inspekcję Handlową o ww. obowiązki (poprzez uchylenie pkt 2 i 3 w art. 27 ust. 1 ustawy *o biokomponentach i biopaliwach ciekłych*) oraz uchylono przepisy dotyczące kar pieniężnych za brak realizacji ww. obowiązków (poprzez uchylenie pkt 6 i 7 w art. 33 ust. 1 ustawy *o biokomponentach i biopaliwach ciekłych*).

Jednocześnie, w związku z koniecznością dokonania nowelizacji przepisów wydanych na podstawie art. 41 ust. 6 ustawy *o elektromobilności i paliwach alternatywnych* o kwestie dotyczące biopaliw ciekłych wprowadzono przepisy przejściowe, które stanowią, że dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 25 ust. 3 ustawy *o biokomponentach i biopaliwach ciekłych* zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 41 ust. 6 ustawy z dnia 11 stycznia 2018 r. *o elektromobilności i paliwach alternatywnych* (Dz. U. z 2018 r. poz. 317, z późn. zm.), nie dłużej jednak niż przez 18 miesięcy od dnia wejścia w życie projektowanej nowelizacji ustawy,

i mogą być w tym czasie zmieniane.

6. Projekt zawiera zmiany zgłoszone przez Dyrektora Generalnego KOWR, dotyczące m.in.:

a) Zmiany treści art. 11 ust. 1 pkt 3 ustawy.

Zgodnie z informacjami na temat funkcjonowania rynku część wytwórców, oprócz działalności związanej z wytwarzaniem biokomponentów, przetwarza biomasę również na cele inne niż paliwowe (np. spożywcze), wykorzystując w tym celu inne zakłady wchodzące w skład swojego przedsiębiorstwa. Odpady lub pozostałości, które powstają w trakcie przerobu ww. biomasy, zgodnie z obecnymi przepisami, nie mogą być zaliczane do parytetu surowcowego, o którym mowa w art. 11 ust. 3 ustawy. Stąd propozycja dotycząca rozszerzenia zakresu pkt 3 w art. 11 ust. 1 ustawy oraz dodatkowych zmian będących konsekwencją wprowadzenia ww. rozszerzenia (np. zmiana w art. 23 ust. 4 pkt 3). Zaproponowane rozwiązanie pozwoli efektywniej wykorzystywać biomasę powstałą/przetwarzaną na potrzeby wytwarzania biokomponentów.

b) Zmiany w art. 28n ustawy, mające na celu dodanie ust. 2.

Zgodnie z art. 28l ust. 5 pkt 3 ustawy, przedsiębiorca ubiegający się o uzyskanie wpisu w rejestrze administratorów systemów certyfikacji, wraz z wnioskiem o wpis do ww. rejestru, jest zobowiązany do przekazania Dyrektorowi Generalnemu KOWR przetłumaczonych dokumentów uznanego systemu certyfikacji, zatwierdzonych przez Komisję Europejską. Dalsze przepisy ustawy nie zobowiązują jednak administratora systemu certyfikacji do przekazywania do KOWR informacji na temat zmian wprowadzanych w dokumentacji systemowej, które zostały przez Komisję Europejską zaakceptowane. Wprowadzony przepis reguluje sytuację, na podstawie której organ rejestrowy będzie otrzymywał aktualne procedury uznanego systemu certyfikacji, co eliminuje wątpliwościami dotyczącymi możliwości posługiwania się przedmiotowymi dokumentami w trakcie prowadzonych postępowań administracyjnych.

Wprowadzony ust. 2 w art. 28n ustawy zobowiązuje administratorów uznanych systemów certyfikacji do przekazania tłumaczenia aktualnych dokumentów systemowych w terminie 30 dni od dnia zatwierdzenia przez Komisję Europejską wprowadzonych zmian, pod rygorem wykreślenia z rejestru administratorów systemów certyfikacji.

c) Zmiana art. 30 ust. 1 pkt 1 lit. b stawy określającego zakres sprawozdań wytwórców składanych do KOWR.

Zaproponowana zmiana ma na celu ułatwienie wytwórcom biokomponentów wywiązywanie się z obowiązku raportowania do KOWR danych dotyczących produkcji biokomponentów oraz

dostosowania przepisów do zmian zachodzących na rynku biokomponentów. Obecnie przy wypełnianiu sprawozdań kwartalnych pojawiają się wątpliwości interpretacyjne dotyczące źródła pozyskania surowców rolniczych i biomasy wykorzystanych do produkcji biokomponentów oraz kraju pochodzenia ww. surowców.

Wprowadzenie zaproponowanych zmian pozwoli na eliminację powyższych wątpliwości, tj. kraj pochodzenia będzie odnosił się do surowców rolniczych wykorzystanych do produkcji biokomponentów lub surowców rolniczych wykorzystanych do wytworzenia biomasy przetworzonej na biokomponent, a w przypadku odpadów lub pozostałości – każdorazowo zostanie wykazany kraj ich powstania.

Ponadto, podczas wypełniania sprawozdania kwartalnego najczęściej błędów powstaje w związku z obowiązkiem przedstawiania wartości emisji gazów cieplarnianych surowca (surowca rolniczego lub biomasy) wykorzystanego do produkcji biokomponentu. Łańcuch dostaw obejmuje wiele składowych (m.in. etap uprawy, przetwarzania oraz transportu) wyrażonych w różnych jednostkach (w $\text{gCO}_{2\text{eq}}/\text{MJ}$ dla biokomponentu lub $\text{gCO}_{2\text{eq}}/\text{t}$ w przeliczeniu na suchą masę surowca rolniczego) – w związku z powyższym pojawiły się trudności związane z wykazywaniem ww. danych - sumowanie wartości emisji gazów cieplarnianych dla etapu uprawy surowca oraz wartości emisji gazów cieplarnianych określonych dla pozostałych etapów. W związku z powyższym, oraz z uwagi na znikomą wartość przekazywanych danych na tym etapie – usunięto z zakres sprawozdawczości obowiązek przekazywania danych na temat poziomu emisji gazów cieplarnianych dla surowca.

d) Uchylenie art. 30 ust. 1c ustawy.

Zgodnie z obecnie obowiązującym przepisem art. 28y ustawy, jednostki certyfikujące są zobowiązane do informowania organu rejestrowego o wydaniu lub cofnięciu certyfikatu podmiotowi certyfikowanemu, w terminie 14 dni od dnia jego wydania lub cofnięcia. Mając na uwadze, iż Dyrektor Generalny KOWR, na podstawie ww. informacji, jest w posiadaniu danych o wszystkich wydanych lub cofniętych certyfikatach podmiotom certyfikowanym, w tym również certyfikatach wydanych wytwórcom i podmiotom sprowadzającym, wprowadzono przepis uchylający obowiązek przekazywania tych danych również przez same podmioty.

e) Zmiany w zakresie brzmienia art. 30 ust. 1, ust. 1b, ust. 2e ustawy w zakresie sprawozdawczości wytwórców i podmiotów sprowadzających.

Mając na uwadze obszerny zakres sprawozdań kwartalnych składanych przez wytwórców (art. 30 ust. 1 ustawy) oraz podmioty sprowadzające (art. 30 ust. 1b ustawy), uznano za zasadne

wprowadzenie przepisu mającego na celu usprawnienie procesu raportowania danych oraz zmniejszenie obciążeń nakładanych w tym zakresie na przedsiębiorców. Proponowany przepis wprowadza możliwość złożenia krótkiego oświadczenia dotyczącego braku prowadzenia w danym kwartale działalności objętej sprawozdaniem, zamiast konieczności wypełniania wielostronicowego dokumentu zawierającego wyłącznie wartości zerowe. Powyższe rozwiązanie ułatwi przedsiębiorcom prowadzenie działalności, a także przyczyni się do zmniejszenia objętości dokumentów gromadzonych przez KOWR.

f) Zmiana art. 31b ustawy.

Na podstawie obecnie obowiązującego przepisu art. 28y ustawy jednostki certyfikujące są zobowiązane do informowania Dyrektora Generalnego KOWR o wydaniu lub cofnięciu certyfikatu podmiotowi certyfikowanemu, w terminie 14 dni od dnia jego wydania lub cofnięcia. Biorąc pod uwagę liczbę informacji przekazywanych do KOWR (w 2018 r. wpłynęło 361 informacji o wydaniu/cofnięciu certyfikatu wraz z korektami) dokonano zmian w ustawie mających na celu wprowadzenie sprawozdawczości miesięcznej, połączonej z uchyleniem obowiązku przekazywania przez wytwórców biokomponentów i podmioty sprowadzające biokomponenty informacji o otrzymaniu certyfikatu.

Zaproponowane zmiany spowodują ułatwienie dla przedsiębiorców polegające na zmniejszeniu ilości dokumentów niezbędnych do przygotowania i przesłania do organu rejestrowego. Przyczynią się również do zmniejszenia obciążeń administracyjnych w KOWR.

Ponadto, z uwagi na zmianę częstotliwości składania powyższych sprawozdań miesięcznych oraz możliwość złożenia oświadczenia w przypadku braku prowadzenia działalności w danym kwartale (zamiast obowiązku złożenia sprawozdania), obowiązek przekazywania ww. dokumentów przeniesiono z rozdziału 4b *„Zasady wykonywania działalności gospodarczej (...)”* do rozdziału 6 *„Zasady sporządzania sprawozdawczości i tryb przedkładania sprawozdań”*.

Konsekwentnie wprowadzono w przepisach ustawy zapisy dotyczące sankcji karnych z tytułu braku spełnienia wprowadzonych obowiązków (art. 33 ust. 1 pkt 1e) wraz z określeniem wysokości kary (art. 33 ust.1 ustawy).

7. Zmiany przepisów w zakresie funkcjonowania Funduszu Niskoemisyjnego Transportu (dalej: „Fundusz”).

W związku z prowadzonymi w Ministerstwie Energii działaniami mającymi na celu uruchomienie funkcjonowania Funduszu, w ramach prowadzonych działań zidentyfikowano

kwestie wymagające doprecyzowania przepisów ustawy regulujących szczegółowe zasady jego funkcjonowania.

W art. 28za ustawy uzupełniono uprawnienia dysponenta Funduszu w zakresie możliwości zawierania umów o udzielenie wsparcia w formie przewidzianej w art. 28ze ust. 3 pkt 3 ww. ustawy tj. w formie obejmowania lub nabywania na rzecz Skarbu Państwa akcji, udziałów lub obligacji emitowanych przez podmioty inne niż Skarb Państwa lub jednostki samorządu terytorialnego oraz wypłaty wsparcia udzielonego w ramach takich umów. Ponadto doprecyzowano zasady związane z wydawaniem decyzji dotyczących nieopodatkowanych należności budżetowych stanowiących przychód Funduszu poprzez wyraźne wskazanie, że zadania organu I instancji wykonuje Narodowy Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej (dalej: „NFOŚiGW”), zaś zadania organu odwoławczego wykonuje Minister Energii.

W art. 28zb ustawy dokonano rozszerzenia zakresu zadań NFOŚiGW w zakresie dotyczącym umożliwienia bieżącego zarządzania Funduszem w imieniu Ministra Energii, w tym w szczególności dysponowania wyodrębnionym rachunkiem bankowym jak również prowadzenia wyodrębnionej ewidencji finansowo-księgowej.

W pkt 12 i 13 określono dla NFOŚiGW zadania w zakresie wydawania zaświadczeń o pomocy *de minimis*, zaświadczeń o pomocy *de minimis* w rolnictwie lub rybołówstwie oraz zadania sprawozdawcze w zakresie udzielania/nieudzielania pomocy publicznej.

Zmieniono art. 28 ze ustawy w ust. 1 pkt 6 w taki sposób, że opłata portowa pobierana jest za korzystanie z infrastruktury portowej. Propozycja ta wynika z procedowanego obecnie przez Ministerstwo Gospodarki Morskiej i Żeglugi Śródlądowej projektu ustawy *o zmianie ustawy o portach i przystaniach morskich oraz niektórych innych ustaw* (UC103), a także Rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/352 z dnia 15 lutego 2017 r. *ustanawiającym ramy w zakresie świadczenia usług portowych oraz wspólne zasady dotyczące przejrzystości finansowej portów*.

W art. 28 ze ust. 1 pkt 3 ustawy dokonano zmiany polegającej na doprecyzowaniu, że pomoc będzie mogła być udzielana wyłącznie dla tych przedsiębiorstw energetycznych, które wykonują działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania paliw ciekłych, biopaliw ciekłych, innych paliw odnawialnych, sprężonego gazu ziemnego (CNG) lub skroplonego gazu ziemnego (LNG), w tym pochodzącego z biometanu, wykorzystywanych w transporcie.

Wprowadzono zmianę w art. 28ze ust. 3 pkt 2 ustawy polegającą na rezygnacji z formy wsparcia w postaci innego zwrotnego wsparcia finansowego. Zgodnie z projektem rozporządzenia w sprawie szczegółowych warunków udzielenia oraz sposobu rozliczenia

wsparcia udzielonego ze środków Funduszu, Dysponent nie przewidział tej formy wsparcia, w związku z tym nie ma potrzeby aby ustawa regulowała szerszy zakres form wsparcia.

W art. 28zf ust. 2 ustawy dokonano m.in. następujących zmian:

- we wprowadzeniu do wyliczenia wskazanym w ww. ustępie wprowadzono odniesienie do przepisu, w którym wskazane są działania mogące liczyć na wsparcie i do którego odnoszą się punkty wskazane w pkt 1–9 tegoż ust. 2,

- w pkt 7 dokonano zmian podmiotów uprawnionych do uzyskania wsparcia w związku z uchynieniem ustawy z dnia 30 kwietnia *o zasadach finansowania nauki*,

- w pkt 2, 8, 9, 10 i 11 zmieniono rodzaje podmiotów, które mogą być objęte wsparciem.

W art. 28zf ust. 3 ustawy dokonano zmian w zakresie terminów udzielanego wsparcia w przypadku dofinansowania opłat portowych.

W art. 28zf ust. 5-7 ustawy zmieniono zakres podmiotowy delegacji ustawowej przewidzianej pierwotnie w przepisach ustawy, poprzez wskazanie, że przedmiotowe rozporządzenia będą wydane przez Radę Ministrów. Doprecyzowano również zakres przedmiotowy delegacji tak aby rozporządzenia wykonawcze określały także tryb i procedurę wyboru wniosków o udzielenie wsparcia. Ponadto, zgodnie z projektowanym brzmieniem ustawy, warunki rozliczania będą tożsame dla wszystkich działań.

W art. 28zg ustawy został dodany ust. 3a dotyczący osiągnięcia efektu ekologicznego. Pojęcie efektu ekologicznego nie jest zdefiniowane w ustawie, a więc trudno jednoznacznie ustalić jego znaczenie. Przyjmując, że jest to pozytywna zmiana w środowisku naturalnym, należy uznać, że duża część projektów realizowanych na podstawie ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych nie będzie generowała bezpośrednio takiej zmiany. Nawet w przypadku projektów, gdzie będzie powstawał taki efekt, konieczność jego ewidencjonowania, sprawozdawania i utrzymywania będzie dodatkowo obciążać odbiorcę wsparcia, w szczególności gdy jest to podmiot mały. Nie wydaje się więc aby taki obowiązek był konieczny.

W art. 28zg ust. 6-8 ustawy z uwagi na zaproponowaną zmianę w art. 28zf ww. ustawy zmieniono delegację ustawową w zakresie szczegółowych kryteriów wyboru projektów, tak aby Rada Ministrów określała kryteria dotyczące określonych działań wspieranych w ramach Funduszu.

Art. 28zl ust. 3 ustawy także zmieniono w taki sposób, że każda informacja wydana przez Komisję zawiera pouczenie o możliwość wniesienia protestu, bez względu na otrzymaną ocenę.

W art. 28zp ustawy dodano ust. 4 wprowadzający zasadę, że wypłata wsparcia jest możliwa jedynie w przypadku ustanowienia zabezpieczenia na wypadek ewentualnego zwrotu udzielone wsparcia. Zmiana ta ma celu zapewnienie dbałości o środki publiczne.

Z uwagi na zmianę delegacji ustawowej określonej w art. 28zf i art. 28zg ustawy wprowadzono przepisy przejściowe stanowiące, że przepisy wykonawcze wydane na podstawie ww. artykułów zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie nowelizowanych przepisów art. 28ze oraz 28zg ww. ustawy, nie dłużej jednak niż przez 24 miesiące od dnia wejścia w życie projektowanej nowelizacji ustawy, i mogą być w tym czasie zmieniane.

Pozostałe zmiany w obszarze funkcjonowania Funduszu mają charakter porządkowy, taki jak ujednoczenie techniki zapisu czy poprawę błędnie zastosowanych form fleksyjnych.

8. Zmiany w ustawie z dnia 25 sierpnia 2006 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw (Dz. U. z 2018 r. poz. 427, 650, 1654, 1669 i 2348).

W projekcie ustawy zaproponowano zmianę art. 1 ustawy *o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw* polegającą na poszerzeniu zakresu tej ustawy o wymagania dotyczące oznakowania miejsc tankowania paliwem ciekłym oraz formułowania i udostępniania informacji o możliwości tankowania pojazdu samochodowego paliwem ciekłym. Powyższe ma na celu wprowadzenie do ustawy *o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw* (proponowany art. 9ca) przepisów obligujących do zamieszczania informacji na temat rodzaju dostępnego paliwa ciekłego wykorzystywanego do napędu pojazdu samochodowego. Przedstawiona propozycja jest podyktowana chęcią:

- 1) zapewnienia łatwej i czytelnej identyfikacji przez konsumenta zgodności pojazdu samochodowego i paliwa ciekłego,
- 2) ujednoczenia na rynku polskim formy oznakowania paliw ciekłych do wprowadzonej ustawą o elektromobilności i paliwach alternatywnych formy oznakowania paliw alternatywnych,
- 3) ujednoczenia formy oznakowania paliw w stosunku do formy stosowanej w innych krajach Unii Europejskiej.

Za realizację obowiązku umieszczenia stosownego oznakowania w instrukcji obsługi pojazdu oraz na korku lub klapce wlewu paliwa ciekłego będzie odpowiedzialny producent pojazdu samochodowego – w rozumieniu rozporządzenia Ministra Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej z dnia 25 marca 2013 r. w sprawie homologacji typu pojazdów samochodowych i przyczep oraz ich przedmiotów wyposażenia lub części, które wdraża

dyrektywę 2007/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 września 2007 r. ustanawiającą ramy dla homologacji pojazdów silnikowych i ich przyczep oraz układów, części i oddzielnych zespołów technicznych przeznaczonych do tych pojazdów.

Zgodnie z informacjami pozyskanymi z branży paliwowej planowane oznakowanie miejsc tankowania paliw ciekłych jest już stosowane na rynku przez część podmiotów. Przedsiębiorcy, pomimo braku ustawowego obowiązku oznakowania, zamieszczają oznakowanie zgodne z normą PN-EN 16942.

Praktyka rynku w zakresie informowania klientów o rodzaju stosowanego paliwa ciekłego w instrukcji obsługi pojazdu czy też na terenie placówki handlowej prowadzącej sprzedaż pojazdów silnikowych nie jest jednolita. Określenie przez ministra właściwego do spraw energii, w drodze rozporządzenia, sposobu oznakowania ww. miejsc będzie miało pozytywny skutek w postaci jednolitej formy oznakowania tych samych miejsc na terenie całego kraju.

Projektowane przepisy nie wpłyną na funkcjonowanie mikroprzedsiębiorców, małych, średnich i dużych przedsiębiorców. Koszty dostosowania rynku do wymagań zawartych w proponowanym art. 9ca ustawy *o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw* poniosą przedsiębiorcy. Zgodnie z opinią sektora koszty oznakowania są niewielkie, wręcz pomijalne. Z uwagi na ich niską kwotę, nie zostały one uwzględniane w ujęciu pieniężnym w Ocenie Skutków Regulacji. Uwzględniając powyższe należy przyjąć, iż wprowadzenie obowiązku oznakowania w planowanym zakresie nie będzie obciążeniem dla przedsiębiorców, przy czym jednocześnie pozwoli na zwiększenie przejrzystości informacji kierowanych do konsumentów paliw ciekłych.

Natomiast, w konsekwencji wdrożenia projektowanych przepisów rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe będą miały dostęp do większej wiedzy na temat dostępności paliw ciekłych.

Skutkiem wprowadzenia art. 9ca w ustawie *o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw* będzie rozszerzenie zadań kontrolnych wykonywanych przez Inspekcję Handlową. Inspektorzy Inspekcji Handlowej zostaną upoważnieni do przeprowadzania kontroli wykonania obowiązków, o których mowa w art. 9ca ust. 1-3 nowelizowanej ustawy.

Zaproponowano także wprowadzenie delegacji ustawowej dla ministra właściwego do spraw energii do określenia, w drodze rozporządzenia, sposobu:

- 1) oznakowania pistoletów wydawczych i dystrybutorów wskazującego na rodzaj wydawanego paliwa ciekłego,

2) formułowania i udostępniania informacji o możliwości tankowania pojazdu samochodowego paliwem ciekłym.

Powyższa delegacja ustawowa zostanie zrealizowana w oparciu o obowiązującą normę PN-EN 16942 *Paliwa -- Identyfikacja zgodności pojazdu -- Graficzna forma informacji dla konsumenta* i tym samym przyczyni się to do ujednoczenia formy oznakowania stosowanej w innych krajach Unii Europejskiej.

Po wprowadzeniu nowego art. 9ca ust. 1 do ustawy *o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw*, który nakłada obowiązek oznakowania na stacjach paliwowych oraz na stacjach zakładowych pistoletów wydawczych i dystrybutorów w sposób określający rodzaj wydawanego paliwa ciekłego, należy uchylić dotychczasowy przepis art. 9a ww. ustawy. Uzasadnieniem powyższego jest fakt, iż nowy obowiązek oznakowania (proponowany art. 9ca ust. 1 ustawy *o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw*) pokryje dotychczasowy obowiązek zamieszczania na stacjach paliwowych i stacjach zakładowych czytelnych informacji dotyczących zawartości biokomponentów w paliwach ciekłych wprowadzanych do obrotu na tych stacjach. Uchylając art. 9a ww. ustawy wprowadzono jednocześnie w dalszej części ustawy stosowne zmiany w przepisach dotyczących kontroli i kar. Wprowadzono także przepis przejściowy związany z uchyceniem art. 9a ustawy *o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw*.

W celu informowania użytkowników pojazdów o dostępności na stacjach paliwowych i stacjach zakładowych benzyn silnikowych zarówno z zawartością do 5% biokomponentów (E5) jak również od 5% do 10% biokomponentów (E10) pozostawiono w ustawie *o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw* przepis art. 9b. Obowiązek dostępności na stacji równocześnie dystrybutora z paliwem E5 w przypadku oferowania benzyn silnikowych E10 obowiązuje do dnia 31 grudnia 2020 r. (tzw. okres przejściowy), w celu zapewnienia dostępu do tankowania E5 właścicielom pojazdów nieprzystosowanych do tankowania E10. Po upływie tego okresu przepis zostanie uchylony lub znowelizowany.

Bez zmian pozostanie w ustawie *o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw* przepis art. 9c, który nakłada obowiązek oznakowania dystrybutorów używanych na stacjach paliwowych do paliw ciekłych zawierających dodatki metaliczne. Przedmiotowy obowiązek nie pokrywa się z obowiązkami wynikającymi z dodawanego w tej ustawie art. 9ca.

Ponadto, w projekcie uwzględniono także kwestię przeprowadzania kontroli przez Inspekcję Handlową w zakresie wykonania wprowadzanych obowiązków informacyjnych oraz kar pieniężnych za brak wykonania tych obowiązków.

9. Zmiany w ustawie z dnia 11 stycznia 2019 r. o elektromobilności i paliwach alternatywnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 317, 1356 i 2348).

Zmiana w art. 35 ust. 2 ustawy o elektromobilności i paliwach alternatywnych ma za zadanie rozwiązać problem sformułowania katalogu zadań samorządu terytorialnego, wobec których ustawa ustanawia obowiązki użytkowania pojazdów elektrycznych lub pojazdów napędzanych gazem ziemnym. Należy uznać, iż odrębne ustanowienie takiego katalogu w ustawie nie jest celowe, wobec katalogu ustawy o samorządzie gminnym, ustawy o samorządzie powiatowym czy ustawy o samorządzie województwa. Takie rozwiązanie wydaje się praktyczne i prawidłowo legislacyjnie, gdzie dla odrębnych regulacji powinno się używać pojęć zdefiniowanych już systemowo.

Proponuje się dodanie w art. 35 ust. 3 ustawy o elektromobilności i paliwach alternatywnych przez uwzględnienie tzw. progu bagatelności przyjętego w ustawie z dnia 29 stycznia 2004 r. *Prawo Zamówień Publicznych* (Dz. U. z 2018 r., poz. 1986 ze zm.), jako uruchamiającego obowiązek zachowania rygorów ustawy *Prawo Zamówień Publicznych* w procesie powierzania realizacji zadania publicznego pozwoli uchronić rynek drobnych wykonawców niskokosztowych zadań typu: przewóz mebli, obsługi wyborów, konwojowania gotówki, etc. operacyjnie niezbędnych w działalności administracyjnej jednostek samorządu terytorialnego, dotkniętych reżimem ustawy. Należy wskazać, iż ustawodawca na potrzeby systemu zamówień publicznych wprowadził próg zamówień "bagatelnych", do których ustawa o elektromobilności i paliwach alternatywnych nie musi być stosowana, z uwagi na cele współmierności procedur i skali kosztów.

Ta sama reguła winna być zastosowana (przy tym samym ustawowym progu) dla drobniejszych zadań, masowo wykonywanych przez drobnych wykonawców. Firmy te nie będą miały zdolności do pozyskania pojazdów elektrycznych lub napędzanych gazem ziemnym, biorąc pod uwagę ich wysokie ceny. Takie rozwiązanie nie wyeliminuje szerokiej rzeszy przedsiębiorców, posiadających jeden lub kilka pojazdów, wykonujących niewielkie zlecenia na rzecz samorządów terytorialnych. Reguła współmierności regulacji z istotnością materii regulowanej, winna pozwalać na proponowaną zmianę regulacji.

Dodatkowo proponowane brzmienie pozwoli na ujednoczenie przepisów ustawy o elektromobilności i paliwach alternatywnych z ustawą *Prawo Zamówień Publicznych* z uwagi na to, że w obecnej formie możliwe jest wykluczenie mikro i małych przedsiębiorstw z możliwości udzielania zamówień publicznych ze względu na wymagania posiadania pojazdu elektrycznego lub napędzanego gazem ziemnym. Taka sytuacja w wypadku

mikroprzedsiębiorstw może wiązać się z koniecznością wymiany całej floty, która przeważnie składa się z jednego pojazdu.

Zmiany dokonane w art. 41 ustawy *o elektromobilności i paliwach alternatywnych* mają na celu wprowadzenie jasnych i czytelnych przepisów w zakresie oznakowania paliw alternatywnych, a także wyeliminowanie wątpliwości interpretacyjnych, czy dotychczasowe brzmienie art. 41 ust. 6 ww. ustawy w sposób jednoznaczny upoważnia Ministra Energii do wydania aktu wykonawczego w zakresie wskazanym w tym przepisie.

Zmiana w art. 68 ust 1-3 ustawy *o elektromobilności i paliwach alternatywnych* polega na przesunięciu terminu obowiązku posiadania:

- co najmniej 10 % pojazdów elektrycznych we flocie pojazdów użytkowanych do obsługi urzędu przez naczelne lub centralne organy administracji państwowej oraz jednostki samorządu terytorialnego, których liczba mieszkańców przekracza 50 000, a także

- co najmniej 10 % pojazdów elektrycznych lub napędzanych gazem ziemnym we flocie pojazdów służących do wykonywania zadań publicznych przez jednostki samorządu terytorialnego, których liczba mieszkańców przekracza 50 000, lub zlecenia wykonywania tych zadań podmiotom zewnętrznym, przy użyciu pojazdów elektrycznych lub pojazdów napędzanych gazem ziemnym.

Przesunięcie terminu, od którego będzie obowiązywał wymóg dotyczący floty użytkowanych pojazdów, tj. 1 stycznia 2022 r., spowodowane jest koniecznością dostosowania przepisów ustawy *o elektromobilności i paliwach alternatywnych* dotyczących obowiązku wprowadzenia infrastruktury do ładowania i tankowania pojazdów. Art. 60 ustawy *o elektromobilności i paliwach alternatywnych* wskazuje na minimalną liczbę punktów ładowania oraz punktów tankowania sprężonego gazu ziemnego (CNG), które mają być zlokalizowane w gminach do dnia 31 grudnia 2020 r. W związku powyższym, aby zapewnić spójność przepisów należy przesunąć termin obowiązku wykonywania zadań publicznych przy użyciu pojazdów elektrycznych lub pojazdów napędzanych gazem ziemnym. Ponadto, treść przepisu została dostosowana do zmiany wprowadzonej w art. 35 ust. 2 ustawy *o elektromobilności i paliwach alternatywnych*.

Zmiana w art. 76 ustawy *o elektromobilności i paliwach alternatywnych* jest konsekwencją nowelizacji zaproponowanej dla art. 68 ust. 1-3 ww. ustawy. Jeśli art. 76 ustawy *o elektromobilności i paliwach alternatywnych* nie zostanie zaktualizowany, umowy zawarte przez naczelnego i centralnego organu administracji państwowej z podmiotem zapewniającym obsługę gospodarczą w zakresie transportu oraz umowa na wykonanie zadania publicznego

wygasną z dniem 31 grudnia 2021 r., w przypadku niezapewnienia wykorzystania pojazdów elektrycznych lub pojazdów napędzanych gazem ziemnym na poziomie określonym w art. 68 ust. 1- 3 ustawy *o elektromobilności i paliwach alternatywnych*.

Ponadto, zmiana w art. 76 ustawy *o elektromobilności i paliwach alternatywnych* polega również na dostosowaniu przepisu do art. 68 ust. 3 ww. ustawy, tj. spowodowanie wygaśnięcia umów o wykonanie zadania publicznego w przypadku niezapewnienia odpowiedniego udziału procentowego pojazdów elektrycznych lub napędzanych gazem ziemnym.

Treść przepisu została również dostosowana do zmiany wprowadzonej w art. 35 ust. 2 ustawy *o elektromobilności i paliwach alternatywnych*.

10. Zmiany w ustawie z dnia 6 czerwca 2018 r. o zmianie ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2018 r. poz. 1356).

Obowiązująca w art. 15 ustawy z dnia 6 czerwca 2018 r. *o zmianie ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych oraz niektórych innych ustaw* tzw. *klauzula zawieszająca*, ma za zadanie powodować, że przepisy ustawy *o biokomponentach i biopaliwach ciekłych*, których stosowanie jest związane z zastosowaniem przez Polskę pomocy publicznej będą stosowane od dnia ogłoszenia pozytywnej decyzji Komisji Europejskiej o zgodności tej pomocy ze wspólnym rynkiem bądź od dnia stwierdzenia, że dane działanie nie stanowi pomocy publicznej.

W art. 28ze ustawy *o biokomponentach i biopaliwach ciekłych* wymieniono 12 działań, które mogą zostać wsparte ze środków Funduszu. Ze względu na specyfikę oraz szacowaną wysokość wsparcia dla niektórych działań możliwy będzie do zastosowania tryb pomocy *de minimis* lub tzw. wyłączeń grupowych (GBER). Tryby te stosuje się w oparciu o przepisy odpowiednich rozporządzeń Komisji Europejskiej. W przypadku zastosowania tych trybów Komisja Europejska nie wydaje decyzji o zgodności pomocy publicznej ze wspólnym rynkiem. Państwo członkowskie jest natomiast zobowiązane zapewnić, że zasady udzielania pomocy w obu ww. trybach są zgodne z przepisami wymienionych we właściwych dla nich rozporządzeniach Komisji Europejskiej. W związku z tym proponuje się uchylenie ww. art. 15, co umożliwi wydatkowanie środków Funduszu w odniesieniu do większości planowanych działań. W przypadku działań które wymagają notyfikacji pomocy w Komisji Europejskiej odpowiednia klauzula zawieszająca zostanie zawarta w przepisach wykonawczych.

Natomiast wykreślenie z treści art. 15 odwołania do art. 28zf-28zi ustawy *o biokomponentach i biopaliwach ciekłych* ma wpłynąć na możliwość udzielenia wsparcia ze

środków Funduszu w przypadku wydania pozytywnej decyzji Komisji Europejskiej w stosunku do jednego instrumentu wsparcia. Przy obecnym brzmieniu przepisów klauzulą zawieszającą są objęte przepisy dotyczące procedury ale również upoważnienia ustawowe do wydania aktów wykonawczych. Powoduje to, że oba akty wykonawcze mogą wejść w życie ale nie mogą być stosowane, a decyzja Komisji Europejskiej bądź stwierdzenie o braku pomocy powinno dotyczyć wszystkich 12 działań łącznie. Taka treść przepisów powoduje, że nie będzie praktycznej możliwości wydatkowania środków z Funduszu, z uwagi na wielość instrumentów wsparcia oraz różne okresy ich stosowania.

11. Zmiany w ustawie z dnia 24 lipca 2015 r. o zmianie ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw (Dz. U. poz. 1361).

Obowiązujący art. 3 ustawy z dnia 24 lipca 2015 r. o zmianie ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw przewiduje wydanie przez ministra właściwego do spraw energii rozporządzeń, w ramach których zostaną określone:

- wymagania jakościowe,
- sposób pobierania próbek,
- metody badania jakości

odrębnie dla skroplonego gazu ziemnego (LNG) oraz innych paliw odnawialnych, w terminie do dnia 30 czerwca 2017 r.

Z uwagi na okoliczność, iż ww. delegacje ustawowe nie zostały zrealizowane w wyznaczonym ustawowo terminie zaistniała potrzeba zmiany terminu ich wydania.

W przypadku skroplonego gazu ziemnego (LNG) brak realizacji delegacji ustawowych jest spowodowany brakiem wiedzy technicznej oraz obowiązujących polskich lub europejskich norm w zakresie LNG.

Uwzględniając postępujący rozwój wykorzystania gazu ziemnego w postaci LNG w transporcie w ostatnich latach zaproponowano przesunięcie terminu wydania przedmiotowych rozporządzeń do dnia 31 grudnia 2022 r. Przyjęto, iż wraz z rozwojem rynku LNG dostępne normy i większa wiedza techniczna pozwoli na opracowanie rozporządzeń w wymaganym zakresie.

Jeżeli chodzi o uzasadnienie przesunięcia terminu wydania aktów wykonawczych, o których mowa w art. 3 ust. 2 pkt 6, 19a pkt 1) oraz 26a pkt 1) dotyczących kwestii jakości innych paliw odnawialnych, to należy mieć na uwadze, że ww. paliwa zostały zdefiniowane w ustawie o biokomponentach i biopaliwach ciekłych (art. 2 ust. 1 pkt 23) w związku

z obowiązkiem wdrożenia przepisów dyrektywy 2009/28/WE, która definiuje ten rodzaj paliw.

Zdefiniowanie nowego katalogu paliw nakłada również obowiązek określenia, podobnie jak dla wszystkich pozostałych kategorii paliw transportowych, parametrów jakościowych dla innych paliw odnawialnych, biorąc pod uwagę wartości parametrów jakościowych określone w odpowiednich normach w tym zakresie, stan wiedzy technicznej w tym zakresie wynikający z badań tych paliw lub doświadczenie w ich stosowaniu.

Zgodnie z posiadanymi obecnie informacjami, zweryfikowanymi w oparciu o dane statystyczne dotyczące wykorzystania energii odnawialnej w transporcie w Unii Europejskiej oraz po zasięgnięciu opinii krajowych instytutów naukowych, obecnie w Europie nie stosuje się a tym samym brak jest doświadczeń w praktycznym wykorzystaniu ww. paliw w transporcie, w związku z czym brak jest podstaw formalnych do wydania przedmiotowych aktów wykonawczych – co uzasadnia wydłużenie okresu na ich opracowanie i wydanie do dnia 31 grudnia 2022 r.

12. Zmiany porządkowe i dostosowawcze.

Projekt nowelizacji ustawy wprowadza również zmiany porządkowe i dostosowawcze, takie jak m.in.: (1) uchylenie nieaktualnych przepisów dotyczących *Wieloletniego programu promocji biopaliw lub innych paliw odnawialnych na lata 2008–2014* (art. 37 i 37a ustawy), (2) wprowadzenie definicji przedsiębiorcy, (3) wprowadzenie pojęcia „trwale wyzbycie się” w przepisach dotyczących działalności regulowanej nadzorowanej przez KOWR oraz (4) dostosowanie przepisów dotyczących terminów uiszczania opłaty zastępczej z terminami sprawozdań rocznych podmiotów realizujących NCW.

Uchylenie art. 37 i 37a ustawy ma charakter jedynie formalny, ponieważ wraz z wprowadzeniem przepisów dot. Funduszu Niskoemisyjnego Transportu, przejął on rolę instrumentu finansującego inwestycje w obszarze ograniczania emisji w transporcie. Jednocześnie, z uwagi na fakt, że obecnie nie są realizowane jak również rozliczane żadne działania finansowe prowadzone na podstawie uchylanych artykułów nie ma podstaw do konieczności określania przepisów szczegółowych w tym zakresie.

Doprecyzowanie przepisów dotyczących zakresu działalności regulowanej prowadzonej przez wytwórców oraz podmioty sprowadzające, mające na celu wprowadzenie terminu „trwale wyzbycie się” stanowi konsekwencję dotychczasowych zmian w tym obszarze dotyczącym działalności podmiotów realizujących NCW nadzorowanych przez URE. Przepis ma jedynie charakter doprecyzowujący, ale w z uwagi na fakt, że działalność w obszarze

wytwarzania biokomponentów oraz ich sprowadzania wymaga wpisu do rejestru prowadzonego przez Dyrektora Generalnego KOWR, wprowadzono przepisy, które umożliwią organowi rejestrowemu na dokonanie aktualizacji z urzędu w prowadzonych rejestrach wobec podmiotów, które uzyskały wpis przed dniem 1 stycznia 2020 r.

Pozwoli to uniknąć konieczności dokonywania kolejnego wpisu, który byłby czynnością jedynie formalną ale jednocześnie kłopotliwą z punktu widzenia samych przedsiębiorców jak również funkcjonowania organu rejestrowego. Z uwagi na konieczność skoordynowania terminów uiszczania opłaty zastępczej, o której mowa w art. 23 ust. 8 z terminem przekazywania sprawozdania rocznego przez podmiot realizujący NCW, o którym mowa w art. 30b ust. 1, wydłużono okres na uiszczenie ww. opłaty do 60 dni po zakończeniu roku, którego dotyczył obowiązek. Zaproponowany termin obecnie pokrywa się z terminem złożenia sprawozdania przez podmiot realizujący NCW, co pozwala na bardziej precyzyjne wyznaczenie opłaty, wynikającej m.in. z treści sprawozdania, o którym mowa w art. 30b ust. 1 ustawy.

Projekt ustawy zgodnie z § 4 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039 oraz z 2004 r. poz. 597) jest zwolniony z procedury notyfikacji.

Projektowana ustawa nie wymaga notyfikacji programu pomocowego, zgodnie z przepisami ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej (Dz. U. z 2016 r., poz. 1808, z późn. zm.).

Projektowana ustawa zostanie udostępniona w Biuletynie Informacji Publicznej Rządowego Centrum Legislacji, zgodnie z § 52 uchwały Nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – *Regulamin pracy Rady Ministrów* (M. P. poz. 979) oraz zgodnie z przepisami ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414, z późn. zm.). W Biuletynie Informacji Publicznej Rządowego Centrum Legislacji zamieszczone zostaną także zgłoszenia zainteresowania pracami nad projektem ustawy.

Projektowana ustawa jest zgodna z prawem Unii Europejskiej.

Nie przewiduje się znaczącego wpływu projektowanej regulacji na sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw. Ustawa nie wprowadza nowych, dodatkowych obowiązków na tego typu przedsiębiorstwa poza obowiązkami już istniejącymi.

Ustawa wejdzie w życie z dniem 1 stycznia 2020 r., z wyjątkiem art. 3, który wejdzie w życie z dniem 1 lipca 2020 r., oraz art. 6 i art. 7, które wchodzą 14 dni od daty ogłoszenia ustawy w Dzienniku Ustaw, co jest zgodne z przepisami ustawy z dnia 20 lipca 2000 r. *o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych* (Dz. U. z 2016 r., poz. 296, z późn. zm.), jak również z przepisami uchwały Nr 20 Rady Ministrów z dnia 18 lutego 2014 r. *w sprawie zaleceń ujednoczenia terminów wejścia w życie niektórych aktów normatywnych* (M. P. poz. 205).

Nazwa projektu Projekt ustawy o zmianie ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych oraz niektórych innych ustaw	Data sporządzenia 22.05.2019
Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące Ministerstwo Energii	Źródło: Inne
Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu Grzegorz Tobiszowski, Sekretarz Stanu, Ministerstwo Energii	Nr w wykazie prac: UD506
Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu Tomasz Pańczyszyn (tomasz.panczyszyn@me.gov.pl , tel: 22 695 88 29)	

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

Na skutek dokonanego przeglądu aktualnych przepisów prawa dotyczących obowiązków stosowania biokomponentów w paliwach ciekłych i biopaliwach ciekłych zidentyfikowany został katalog problemów wymagający podjęcia działań o charakterze legislacyjnym.

Do najważniejszych problemów, które reguluje omawiany projekt ustawy o zmianie ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych oraz niektórych innych ustaw – dalej „projekt ustawy”, należy:

- niedostosowanie poziomu Narodowego Celu Wskaźnikowego – dalej „NCW”, określonego w przepisach ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1344 i 1356) – dalej: „ustawy”, do aktualnych możliwości branży w tym zakresie, będące efektem dynamicznych zmian zachodzących w sektorze paliwowym;
- brak możliwości zaliczenia produktów pochodzących ze współwodornienia do realizacji NCW;
- konieczność dokonania korekty w zakresie okresów rozliczeniowych dla obowiązku, o którym mowa w art. 23b ustawy, tzw. obligatoryjnego blendingu biokomponentów w paliwach ciekłych;
- braku możliwości zaliczania do NCW biokomponentów i innych paliw odnawialnych zawartych we wszystkich paliwach stosowanych w transporcie oraz biowodoru zawartego w paliwach ciekłych, przy wytworzeniu których wykorzystano biometan;
- konieczność dokonania korekt w zakresie przepisów określających zasady funkcjonowania Funduszu Niskoemisyjnego Transportu – dalej: „FNT”, umożliwiającą jego efektywne funkcjonowanie;
- brak przepisów zobowiązujących przedsiębiorców do oznakowania miejsc tankowania paliwem ciekłym oraz formułowania i udostępniania informacji o możliwości tankowania pojazdu samochodowego paliwem ciekłym;
- brak precyzji części przepisów powodująca konieczność dokonania korekt porządkowych lub dostosowawczych.

Wydanie ustawy o zmianie ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych oraz niektórych innych ustaw jest niezbędne w celu zapewnienia poprawy funkcjonowania rynku biokomponentów stosowanych w paliwach ciekłych i biopaliwach ciekłych w Polsce, jak również w celu dostosowania przepisów prawnych do aktualnej sytuacji panującej na rynku, w tym w szczególności w zakresie obejmującym rozstrzygnięcie dotyczące wysokości i charakteru obowiązków związanych z realizacją NCW w najbliższych latach.

Brak dostosowania poziomu NCW do aktualnych możliwości branży w tym zakresie jest bezpośrednią konsekwencją zmian w strukturze rynkowej jakie wywołało, i nadal wywołuje, wprowadzenia w życie

zapisów tzw. *pakietu paliwowego*. W efekcie wprowadzonych rozwiązań nastąpił dynamiczny wzrost oficjalnej konsumpcji paliw będący efektem ograniczenia funkcjonowania tzw. *szarej strefy*. W praktyce, w stosunkowo krótkim okresie czasu - od września 2016 r. do grudnia 2018 r., oficjalna konsumpcja oleju napędowego w kraju wzrosła o 49,6%, do poziomu ponad 17,2 mln ton, wobec 11,5 mln ton w roku 2015.

Biorąc pod uwagę jedynie wzrost wolumenu wykorzystywanych paliw ciekłych zaistniała sytuacja wywołała szereg konsekwencji po stronie podażowej. W efekcie podejmowanych przez rząd działań następuje przeobrażenie całej struktury rynkowej zaopatrzenia w paliwa, wywołując m.in. konieczność podjęcia kosztownych działań inwestycyjnych w zakresie zwiększenia pojemności magazynowych dla paliw ciekłych. Jednocześnie zwiększone zapotrzebowanie na olej napędowy oraz benzyny silnikowe, wobec pełnego wykorzystania mocy przetwórczych krajowych rafinerii, jest obecnie zaspokajane dzięki dynamicznemu wzrostowi importu/nabycia wewnątrzspółnotowego, zapewniając stabilność sektora oraz ciągłość dostaw paliw dla konsumentów i jednocześnie wzmacniając aktywność niezależnych importerów w tym obszarze.

Wychodząc naprzeciw tym wyzwaniom podjęta została Uchwała nr 182/2017 Rady Ministrów z dnia 28 listopada 2017 r. w sprawie przyjęcia „*Polityki Rządu RP dla infrastruktury logistycznej w sektorze naftowym*”, której głównym celem jest poprawa bezpieczeństwa paliwowego RP, która ma być zapewniona poprzez:

- budowę i rozbudowę obecnej infrastruktury logistycznej, w celu zapewnienia pokrycia zapotrzebowania na ropę naftową i jej produkty przez podmioty zajmujące się ich obrotem;
- budowę oraz rozbudowę infrastruktury logistycznej umożliwiającej dywersyfikację źródeł i dróg dostaw ropy naftowej na teren kraju,
- działania w zakresie koordynowania działalności spółek z udziałem Skarbu Państwa, które dysponują infrastrukturą przesyłową i magazynową wrażliwą z punktu widzenia bezpieczeństwa energetycznego państwa.

Przyjęty w ww. uchwale Rady Ministrów program działań dla poprawy bezpieczeństwa w sektorze naftowym obejmuje szereg kapitałochłonnych inwestycji. Przykładowo szacunkowy koszt realizacji przez PERN S.A. drugiej nitki rurociągu Pomorskiego wynosi ok. 1 mld zł, niewiele mniej wyniosą koszty realizowanych obecnie przez spółkę planów rozbudowy pojemności magazynowych w bazach paliw. Podobne działania w zakresie powiększania pojemności baz paliwowych podejmuje również PKN Orlen S.A.

Realizowane obecnie działania mają na celu zapewnienie podstawowych elementów decydujących o zagwarantowaniu właściwego poziomu bezpieczeństwa paliwowego państwa. Poza zaangażowaniem finansowym realizowane projekty wymagają czasu niezbędnego na przeprowadzenie realizowanych i planowanych inwestycji.

Wskazane powyżej działania nie dotyczą natomiast dodatkowych inwestycji, niezbędnych z punktu widzenia realizacji obowiązków w zakresie NCW. Należy mieć na uwadze, iż wraz ze wzrostem konsumpcji paliw, wszystkie podmioty realizujące NCW zwiększyły w latach 2016-2017 wykorzystanie biokomponentów o około 25% oraz rozpoczęły wykorzystywanie biowęglowodorów ciekłych (HVO) a producenci paliw przygotowali się do wdrożenia technologii współwodornienia biomasy na instalacjach służących do przerobu ropy naftowej. Jednocześnie podmioty realizujące NCW coraz częściej wskazują na niedostatki w infrastrukturze paliwowej powodujące problemy z możliwością dodawania estrów i bioetanolu do paliw ciekłych w bazach paliw, które są wynikiem niedostosowania istniejącej infrastruktury do zwiększonej rotacji paliw występującej w bazach magazynowych.

Konieczność dostosowania obecnej logistyki paliwowej w zakresie realizacji NCW obejmuje, poza

działaniami omówionymi powyżej, zapewnienie stabilnego dodawania biokomponentów do paliw ciekłych i/lub ich magazynowania w bazach paliw. Działania inwestycyjne w tym zakresie obejmują przede wszystkim: wyposażenie baz paliw w instalacje do komponowania biokomponentów, konieczność budowy dodatkowych zbiorników dla biokomponentów będącą konsekwencją powiększania zdolności magazynowych dla paliw ciekłych (rotacja) oraz stworzenie możliwości wprowadzania do obrotu dodatkowych rodzajów biokomponentów, poza estrami metylowymi i bioetanolem. Prowadzonym obecnie oraz planowanym w przyszłości działaniom inwestycyjnym towarzyszą również zmiany zachodzące w procesach logistycznych mające na celu zapewnienie stabilności i regularności dostaw biokomponentów do baz paliw (zarówno z kraju jak i z zagranicy – droga morską), co jest szczególnie istotne w kontekście prowadzonej przez rząd konsekwentnej polityki w zakresie nakładania obowiązku blendingu na podmioty realizujące NCW, polegające na wykazywaniu minimalnej ilości biokomponentów w paliwach ciekłych – oleju napędowym i benzynach silnikowych.

Pomimo, iż ww. działania inwestycyjne są podejmowane od pewnego czasu zarówno przez PERN S.A., PKN Orlen S.A., Lotos S.A. jak również niezależnych operatorów paliwowych, efekty realizowanych projektów będą w pełni widoczne w latach 2021-2023.

Jednakże kluczowym problemem związanym z wykonalnością celu NCW w roku 2020 na poziomie określonym jeszcze w roku 2016 i wynoszącym 8,5% jest fakt, że wraz ze wzrostem konsumpcji paliw ciekłych, poza wzrostem zapotrzebowania na dostępne w kraju biokomponenty wytwarzane w większości z surowców rolnych, istotnie wzrosło zapotrzebowanie na biowęglowodory ciekłe (HVO). Zapotrzebowanie na HVO wynika z tego, że można ten biokomponent dodawać do paliw ciekłych ponad standard techniczny obowiązujący dla estrów metylowych (B7) i bioetanolu (E5/E10). Zapotrzebowanie zapewniające wykonanie pełnego NCW na rok 2020 szacowane jest aktualnie na ok. 500 tys. ton HVO z surowców spożywczych oraz ok. 170-190 tys. ton HVO z surowców uprawniających do podwójnego naliczenia. Co z uwagi na niewielki poziom krajowej produkcji tego biokomponentu, ograniczoną dostępność na rynkach zewnętrznych i związane z tym wysokie ceny tego produktu, jak również brak dostosowania infrastruktury paliwowej do przesyłu i magazynowania tak dużych ilości HVO, wprowadza poważne zagrożenia dla realności scenariusza dotyczącego wykonania pełnego poziomu NCW w 2020 r.

Powyższe powoduje zasadność podjęcia działań mających na celu dostosowanie poziomu obowiązków w zakresie udziału biokomponentów w paliwach ciekłych i biopaliwach ciekłych do aktualnych możliwości sektora paliwowego w kraju.

Źródło informacji o problemie – przegląd obowiązujących przepisów prawa w zakresie stosowania biokomponentów w paliwach ciekłych i biopaliwach ciekłych, robocze uwagi organów administracji państwowej, jak również wystąpienia podmiotów funkcjonujących na tym rynku, przekazane do ME przy okazji procedowania ustawy z dnia 24 listopada 2017 r. *o zmianie ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych oraz niektórych innych ustaw*, jak również po jej wejściu w życie.

Zidentyfikowany problem ma charakter jednoaspektowy – dostosowanie obecnych przepisów prawa krajowego do aktualnej sytuacji na rynku biokomponentów i biopaliw ciekłych w Polsce.

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt

Rozwiązaniem problemów, które zostały zidentyfikowane i opisane w pkt 1 oraz proponowanym narzędziem interwencji jest nowelizacja obowiązującego aktu prawnego – ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. *o biokomponentach i biopaliwach ciekłych*.

W związku z tym, że w ramach analizy sektorowej wykonanej w resorcie energii potwierdzone zostały niedostosowania infrastrukturalne do wymagań wynikających z aktualnej wielkości rynku konsumpcji paliw projekt ustawy przewiduje m.in. dokonanie regulacji w zakresie: wysokości NCW (do roku 2024)

oraz: poziomu opłaty zastępczej, wysokości współczynników redukcyjnych i poziomów obligatoryjnego blendingu (na lata 2020-2022), na poziomie możliwym do realizacji przez podmioty zobowiązane, co ma fundamentalne znaczenie w kontekście zapewnienia stabilizacji sektora i zapewnienia bezpieczeństwa paliwowego państwa w najbliższych latach.

Jednocześnie zaproponowane powyżej wartości zostały tak oszacowane, aby zapewnić co najmniej dotychczasowy poziom konsumpcji biokomponentów w najbliższych latach, co jest szczególnie istotne z uwagi na zachowanie stabilności krajowego sektora przetwórstwa rolno-spożywczego, który dostarcza większość surowców do wytwarzania biokomponentów na potrzeby realizacji NCW.

Szacowana struktura rynku po zmianach zaproponowanych w projekcie ustawy w latach 2020-2022 wygląda jak na poniższym wykresie – dane ilościowe dotyczące paliw ciekłych i biokomponentów zaprezentowane są w tys. ton.

Rok	NCW nominalne	Współczynnik redukcyjny	Opłata zastępcza	Benzyny silnikowe	Olej napędowy	Bioetanol	Estry metylowe	coHVO (krajowi producenci paliw)	biowęglowodory ciekłe (HVO)
				bez dodatku biokomponentu					<i>lub (alternatywnie) B100</i>
I	II	III	IV	V	VI	VII	VIII	IX	X
2020	8,50%	0,82	80%	4 526 265,00	17 135 220,00	265 000,00	1 025 000,00	30 000,00	70 000,00 150 000,00
2021	8,70%	0,82	80%	4 643 047,00	17 633 027,00	268 000,00	1 070 000,00	30 000,00	75 000,00 180 000,00
2022	8,80%	0,82	80%	4 763 823,00	18 152 267,00	270 000,00	1 110 000,00	30 000,00	80 000,00 195 000,00

Szacunki dotyczące konsumpcji biokomponentów zostały sporządzone w oparciu o zaproponowane w projekcie ustawy poziomy instrumentów dot. NCW z kolumn II-IV oraz poziomów blendingu w zestawieniu z szacunkami dotyczącymi konsumpcji paliw – opracowanymi na podstawie m.in. dotychczasowej konsumpcji paliw na podstawie Agencji Rynku Energii.

Działania w zakresie dostosowania poziomów NCW obejmują dwie grupy narzędzi, które już obecnie funkcjonują w przepisach ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych. Pierwsza grupa instrumentów prawnych ma na celu umożliwienie dokonania korekty poziomu NCW do wysokości możliwej do wykonania przez podmioty realizujące NCW – należą do niej zarówno współczynnik redukcyjny (stosowany od 2012 r.) jak również opłata zastępcza (stosowana od 2018 r.). Oba instrumenty mają charakter dobrowolnych instrumentów, których wykorzystanie uprawnia podmiot realizujący NCW do częściowego obniżenia poziomu obowiązku, o którym mowa w art. 23 ust. 1 ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych.

Zachowanie instrumentu opłaty zastępczej jest szczególnie korzystne z punktu widzenia funkcjonowania rynku oraz wpływa na ograniczenie wzrostu poziomu cen paliw w kraju, ponieważ umożliwia podmiotowi realizującemu NCW obniżenie podstawy tego obowiązku (w zaproponowanej w projekcie ustawy wersji – maksymalnie o 20%), przy jednoczesnej konieczności uiszczenia opłaty zastępczej na konto Funduszu Niskoemisyjnego Transportu. Środki te następnie są przekazywane na działania o charakterze proekologicznym i obniżającym emisyjność sektora transportu. Już w pierwszym roku obowiązywania opłaty zastępczej z możliwości skorzystania z tego instrumentu

skorzystało większość podmiotów realizujących NCW, a wpływy do FNT wyniosły ponad 85 mln zł.

Zgodnie z zaproponowanym rozwiązaniem, w latach 2020-2022 wpływy z tego tytułu będą wzrastać, i tak w 2021 (za 2020 r.) wyniosą ok. 192 mln zł, w 2022 (za 2021 r.) wyniosą ok. 198 mln zł i w 2023 r. (za 2022) – ok. 203 mln zł. Jednocześnie, pomimo konieczności wniesienia opłaty na Fundusz, możliwość skorzystania z tego instrumentu obniża koszty funkcjonowania podmiotu realizującego NCW, ponieważ koszty realizacji NCW w zakresie objętym opłatą zastępczą byłyby znacznie wyższe niż konieczność uiszczenia opłaty, szczególnie, że są to poziomy, które znajdują się już powyżej poziomu *blending wall* – zatem wymagają wykorzystania alternatywnych technologii, takich jak np. biowęglowodory ciekłe, których koszty pozyskania są znacznie wyższe a dostępność rynkowa jest ograniczona (wymuszony import).

Wszystkie z ww. parametrów mają istotny wpływ na ostateczny kształt rynku wykorzystania biokomponentów w paliwach ciekłych i biopaliwach ciekłych i decydują o końcowym zapotrzebowaniu na biokomponenty (kondycji sektora rolnego i przetwórczego) oraz kosztach realizacji NCW (konkurencyjności podmiotów zobowiązanych do realizacji NCW).

Przyjęte rozwiązania kształtują określoną strukturę rynkową w perspektywie najbliższych lat, oraz dają instrumenty pozwalające na zarządzanie tym rynkiem w latach kolejnych. Były również przedmiotem prezentacji na Komitecie Ekonomicznym Rady Ministrów i zostały zaakceptowane.

Ponieważ przyjęte regulacje w zakresie współczynników redukcyjnych oraz opłaty zastępczej dają podstawę do obniżenia poziomów NCW wpływają one pozytywnie na koszty ponoszone przez sektor przedsiębiorstw. Precyzyjne oszacowanie poziomu uzyskanych w ten sposób przez sektor oszczędności nie jest proste do jednoznacznego określenia i wymaga rozpatrzenia alternatywnych scenariuszy.

Jeżeli dokonać założenia, że w ustawie o biokomponentach i biopaliwach ciekłych na niezmiennym poziomie pozostanie wysokość NCW (tj. 8,50%) oraz, wbrew analizom, istnieje dostępność biowęglowodorów ciekłych na rynkach światowych na wymaganym poziomie (ok. 700 tys. ton) – to dodatkowe koszty realizacji NCW w roku 2020 będą wynikiem kosztów importu lub nabycia wewnątrzspółnotowego biowęglowodorów ciekłych.

Jeżeli chodzi o możliwe scenariusze dotyczące kształtowania się poziomu cen HVO w najbliższej przyszłości należy brać pod uwagę fakt, iż cenę będzie wyznaczać nie tylko podaż i popyt, ale również relacje siły przetargowej dostawców HVO i ich odbiorców – przy czym z uwagi na dużą koncentrację produkcji (ponad 50% zdolności produkcyjnych dysponuje jeden producent), będzie to rynek w którym odbiorcy są w znacznie trudniejszej sytuacji. Należy również mieć na uwadze, iż brak jest publicznie dostępnych notowań HVO, zaś ceny transakcyjne występujące w obrocie rynkowym stanowią tajemnicę stron – co w szczególności uprzywilejowanej pozycji ustawia producentów HVO, mogących niemal swobodnie kształtować relacje rynkowe na poszczególnych rynkach w zależności od aktualnych potrzeb.

W efekcie braku dostępu do danych cenowych oraz pewnych niejasności co do skali i tempa wzrostu cen w perspektywie najbliższych lat, stosunkowo trudno jest w sposób rzetelny dokonać oszacowania kosztów realizacji NCW w oparciu o wariant, zgodnie z którym brakujący udział biokomponentów realizowany jest przy wykorzystaniu HVO.

Natomiast z szacunków przygotowanych przez firmę doradczą Ernst&Young wynika, że w 2020 r. niezbędne będzie poniesienie kosztów na zakup HVO na poziomie ok. 1,4 mld złotych. Rachunek ten jednak nie uwzględnia możliwości wzrostu cen tego biokomponentu w najbliższym czasie jak również

konieczności poniesienia wszystkich dodatkowych kosztów logistycznych wskazanych we wcześniejszej części materiału.

Jednocześnie, analizując konsekwencje braku wprowadzenia rozwiązań zawartych w projekcie ustawy należy mieć na uwadze, że zgodnie z dostępną wiedzą zakup ok. 700 tys. ton HVO będzie nierealny do wykonania, co oznacza zasadność oszacowania scenariusza dotyczącego konieczności poniesienia kar przez podmioty realizujące NCW z tytułu niepełnego wykonania tego obowiązku. Kary szacowane w tym przypadku są na poziomie od ok. 3,2 do nawet 6 mld zł i byłyby uzależnione od skali niewykonania obowiązku.

Jeżeli chodzi o rozkład kar i kosztów na poszczególne podmioty należy brać pod uwagę udział poszczególnych podmiotów realizujących NCW w całości obowiązku, w tym fakt, że dwa największe z nich, tj. PKN Orlen oraz Lotos SA dysponują mniej więcej 85% udziałem w tym rynku.

W zależności od tego, który z powyższych scenariuszy ostatecznie zostałby zrealizowany, zarówno kary za brak realizacji NCW jak również konieczność poniesienia kosztów importu biowęglowodorów ciekłych wpłynęłyby na ceny paliw na poziomie od kilku do kilkunastu groszy na litr paliwa oferowanego na stacjach paliw.

Jednocześnie nie jest zasadne rozpatrywanie zaproponowanych rozwiązań jedynie w kategorii korzyści jakie przynoszą one podmiotom zobowiązanym do NCW, polegających na ograniczeniu kosztów importu biowęglowodorów i/lub kosztów kar z tytułu niepełnego wykonania NCW. Równolegle ponoszone są bowiem wysokie koszty dotyczące zarówno dostosowania sektora do wymogów obligatoryjnego blendingu jak również działania mające na celu zwiększenie krajowych zdolności produkcyjnych w zakresie biowęglowodorów ciekłych. Przykładowo rozważana przez PKN Orlen instalacja do produkcji HVO na poziomie ok. 300-400 tys. ton rocznie może kosztować w granicach 400 mln dolarów i wymagać będzie poniesienia znacznych nakładów inwestycyjnych na niezbędne zabezpieczenie logistyczne w tym obszarze.

Z kolei *obligatoryjny blending* ma na celu ukierunkowanie sposobu realizacji NCW wykonywanego przez podmioty zobowiązane, który polega na konieczności dodawania do paliw ciekłych wykorzystywanych do realizacji NCW minimalnej ilości biokomponentów. Mechanizm obligatoryjnego blendingu został wprowadzony w ustawie z dnia 24 listopada 2017 r. *o zmianie ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych oraz niektórych innych ustaw*. Zmiana przepisów zaproponowana w projekcie ustawy ma na celu zmianę sposobu rozliczania tego obowiązku z systemu kwartalnego na system roczny. Powyższe wynika z konieczności wprowadzenia ułatwienia realizacji tego obowiązku dla podmiotów realizujących NCW oraz uproszczenia procedur związanych z weryfikowaniem poprawności realizacji tego obowiązku przez Prezesa URE. Ponadto wprowadzenie systemu rocznego ułatwi w przyszłości sukcesywne podnoszenie poziomu blendingu, wraz z poprawiającą się infrastrukturą baz paliw.

Prace nad określeniem poziomu rocznego blendingu zostały poprzedzone konsultacjami z organizacjami branżowymi dotyczącymi oceny działania samego instrumentu wprowadzonego do praktyki gospodarczej od dnia 1 stycznia 2018 r. jak również poziomów obligatoryjnego blendingu w kolejnych okresach rozliczeniowych. Z uzyskanych informacji wynika, iż pewna część podmiotów realizujących NCW nadal ma ograniczony dostęp do infrastruktury umożliwiającej dodawanie biokomponentów do paliw ciekłych. Ograniczenie to wynika zarówno z braku niezbędnych instalacji w bazach paliw jak również z konieczności zwiększenia pojemności dla biokomponentów, co wynika ze wzrostu pojemności magazynowych dla paliw ciekłych po ograniczeniu funkcjonowania tzw. *szarej strefy*. Jednocześnie, z inicjatywy Ministerstwa Energii przeprowadzonych zostało szereg spotkań, które umożliwiły zainicjowanie działań w zakresie poprawy logistyki dodawania obrotu i magazynowania biokomponentów w bazach paliwowych. Pełne efekty podejmowanych działań

inwestycyjnych będą widoczne po roku 2020.

Wprowadzone zostały również instrumenty umożliwiające ministrowi właściwemu ds. energii na uregulowanie ww. instrumentów w kolejnych latach, tj. po roku 2022, tak aby możliwe było dostosowanie skali obciążeń w zakresie NCW do wzrastających możliwości sektora w tym zakresie. Przyjęte rozwiązania pozwalają na właściwie przygotowanie podmiotów branżowych do wyzwań kolejnych lat, dając jednocześnie możliwość podejmowania optymalnych z ekonomicznego punktu widzenia decyzji inwestycyjnych i czasu na ich realizację.

Efektom przyjętych w projekcie ustawy rozwiązań dostosowujących obowiązki do aktualnych możliwości branżowych jest ograniczenie ryzyka wystąpienia sytuacji kryzysowych na rynku zaopatrzenia w paliwa w 2020 r.

Kolejne zawarte w projekcie ustawy rozwiązania, dotyczą m.in.: (1) wprowadzenia instrumentów formalnych dla współwodornienia, (2) wydłużenia do roku okresu rozliczeniowego dla obowiązkowego blendingu, (3) umożliwienia zaliczania do NCW innych paliw odnawialnych oraz biokomponentów zawartych we wszystkich paliwach stosowanych w transporcie oraz (4) uwzględniania biowodoru zawartego w paliwach ciekłych powstałych w procesie wytwórczym, w trakcie którego wykorzystano biometan również mają na celu ułatwienie realizacji NCW.

W odniesieniu do kwestii współwodornienia w projekcie ustawy zostaną określone m.in. zasady wykonywania działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania biokomponentów w technologii współwodornienia oraz sposobu zaliczania produktów pochodzących ze współwodornienia. Przy tworzeniu przepisów prawnych wykorzystano efekty prac zespołu roboczego ds. współwodornienia powołanego w 2017 r. przez Ministra Energii, do którego udziału zostali zaproszeni przedstawiciele: Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi, Krajowego Ośrodka Wsparcia Rolnictwa, Urzędu Regulacji Energetyki oraz eksperci m.in. z instytutów naukowych, laboratoriów badawczych, producentów paliw i wytwórców biokomponentów.

Przyjęte rozwiązania zakładają, że podmioty zainteresowane prowadzeniem działalności w zakresie wytwarzania biokomponentów w technologii współwodornienia będą zobowiązane do uzyskania wpisu do rejestru wytwórców prowadzonego przez Dyrektora Generalnego Krajowego Ośrodka Wsparcia Rolnictwa oraz wystąpienia o certyfikat jakości wydawany przez akredytowane laboratoria, zgodnie z zapisami art. 22 ustawy *o biokomponentach i biopaliwach ciekłych*. Z uwagi na specyfikę procesu współwodornienia ww. certyfikat jakości nie będzie potwierdzał jakości wytworzonego biokomponentu ale uzyskanie co najmniej minimalnego stopnia przereagowania biomasy w procesie współwodornienia gwarantujące uzyskanie paliw ciekłych o właściwych parametrach jakościowych.

W celu wyznaczenia podmiotów dysponujących kompetencjami w zakresie określenia minimalnego stopnia przereagowania biomasy wprowadzono zmiany w art. 22 ust. 4 ustawy *o biokomponentach i biopaliwach ciekłych* wskazujące na obowiązek wydania przez ministra właściwego ds. energii obwieszczenia zawierającego wykaz laboratoriów uprawnionych do określania stopnia przereagowania biomasy.

Umożliwienie zaliczania produktów pochodzących z technologii współwodornienia do realizacji NCW od 2020 r. może się okazać kluczowy w kontekście realizacji celów udziału energii odnawialnej w transporcie w perspektywie do roku 2030. Przyczyni się również do ograniczenia importu biokomponentów niezbędnych do realizacji ww. celu. Wprowadzone przepisy są istotne dla podmiotów realizujących NCW, będące jednocześnie producentami paliw (PKN ORLEN S.A. oraz Grupa Lotos S.A.), które w swoich planach inwestycyjnych zakładają przebudowę rafinerii paliw pod kątem wykorzystania technologii współwodornienia.

Kolejny z ww. instrumentów jakim jest umożliwienie zaliczenia do NCW innych paliw odnawialnych oraz biokomponentów zawartych we wszystkich paliwach stosowanych w transporcie, zdefiniowanych w art. 2 ust. 1 pkt 10a ustawy *o biokomponentach i biopaliwach ciekłych*, a nie tylko w paliwach

ciekłych i biopaliwach ciekłych. Powyższe zmiany wynikają z faktu, że w chwili obecnej, z uwagi na nowo powstające technologie, istnieje możliwość wykazania udziału biokomponentów w większej ilości rodzajów paliw niż tylko paliw ciekłych i biopaliw ciekłych.

Zaproponowana zmiana jest korzystna dla podmiotów realizujących NCW oraz wytwórców biokomponentów, ponieważ umożliwia zwiększenie udziału biokomponentów wykazywanych przez podmioty zobowiązane w liczniku wyznaczającym poziom tego obowiązku (do celu będą mogły zostać zaliczone biokomponenty zawarte nie tylko w paliwach ciekłych i biopaliwach ciekłych, ale także w innych paliwach), przy niezmienionym mianowniku, co powoduje osiągnięcie wyższego poziomu celu. Powyższa zmiana wymaga m.in. zmiany definicji Narodowego Celu Wskaźnikowego w art. 2 ust. 1 pkt 24 ustawy *o biokomponentach i biopaliwach ciekłych*, jak również dostosowania innych przepisów ww. ustawy.

Kolejnym instrumentem prawnym wprowadzonym w projekcie ustawy mającym na celu ułatwienia w realizacji NCW jest wprowadzenie delegacji do wydania rozporządzenia ministra właściwego ds. energii w sprawie określenia metodyki obliczania zawartości biowodoru w paliwach ciekłych, do których produkcji wykorzystano biometan.

Przyjęte rozwiązanie, zgodnie z przeprowadzonymi analizami, powinno w przyszłości ułatwić realizację obowiązków w zakresie minimalnego udziału biokomponentów wytworzonych z surowców z zał. IX cz. A dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2018/2001 z dnia 11 grudnia 2018 r. *w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych*, które w roku 2030 wynoszą 3,5%.

W projekcie ustawy wprowadzono również zmiany mające na celu usprawnienie procesu wdrażania instrumentów wsparcia dotyczących FNT, które są m.in. wynikiem współpracy Ministerstwa Energii z Narodowym Funduszem Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej oraz analizy obecnych przepisów ustawowych.

Natomiast rekomendowanym rozwiązaniem w zakresie braku przepisów obligujących przedsiębiorców do oznakowania miejsc tankowania paliwem ciekłym oraz formułowania i udostępniania informacji o możliwości tankowania pojazdu samochodowego paliwem ciekłym jest nowelizacja ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. *o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw* (Dz. U. z 2018 r. poz. 427, 650, 1654, 1669 i 2348). Zaproponowane zmiany mają na celu wprowadzenie obowiązku oznakowania pistoletów wydawczych i dystrybutorów w sposób określający rodzaj wydawanego paliwa ciekłego. Jednocześnie, informacja o rodzaju paliwa ciekłego wykorzystywanego do napędu pojazdu samochodowego, zgodnie z projektem, ma być umieszczana w instrukcji obsługi tego pojazdu, na odpowiednim korku lub klapce wlewu paliwa ciekłego lub w pobliżu tego korka lub tej klapki oraz na terenie placówki handlowej prowadzącej sprzedaż pojazdów silnikowych.

W celu uzyskania jednolitego sposobu oznakowania na terytorium Polski w projekcie wprowadzono delegację ustawową dla ministra właściwego do spraw energii do określenia w drodze rozporządzenia sposobu oznakowania, formułowania i udostępniania informacji na temat dostępności paliw ciekłych. Powyższe rozporządzenie zostanie opracowane w oparciu o obowiązującą normę PN-EN 16942 *Paliwa -- Identyfikacja zgodności pojazdu -- Graficzna forma informacji dla konsumenta*.

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

Rozwiązanie polegające na zastosowaniu obowiązkowego blendingu zostało zastosowane w wielu krajach UE, do których można zaliczyć m.in.: Austrię, Belgię, Bułgarię, Czechy, Francję, Grecję, Węgry, Litwę, Portugalię, Rumunię, Słowację czy Hiszpanię.

W odniesieniu do kwestii współwodornienia, z posiadanych przez Ministerstwo Energii informacji wynika, że ta technologia wytwarzania biokomponentów stosowana jest m.in. w Hiszpanii, Francji,

Finlandii oraz we Włoszech. Dopuszczona jest również w Niemczech, przy czym produkty współwodornienia nie są zaliczane do celu na terenie Niemiec. W Hiszpanii system kontroli koordynuje Krajowa Komisja do spraw Rynków i Konkurencji, która jest odpowiedzialna za weryfikację informacji przekazywanych przez przedsiębiorców na temat wprowadzanych paliw zawierających produkty pochodzące z procesów współwodornienia i przeprowadzenie kontroli.

W odniesieniu do kwestii dotyczących wykorzystania biometanu, z uwagi na konieczność dysponowania pojazdami przystosowanymi do spalania CNG, najwięcej biogazu zużywa się w krajach, które dysponują już taką infrastrukturą i przy okazji zużywają duże ilości CNG w transporcie. Stąd liderami w zakresie wykorzystania biogazu są: Szwecja (113 mln m³), Niemcy (35 mln m³) i Norwegia (10 mln m³). Największy europejski rynek konsumpcji CNG – Włochy (1,4 mld m³ gazu zimnego rocznie), dopiero przygotowuje się do zwiększenia konsumpcji biogazu, wprowadzając dziesięcioletni program pomocowy o wartości 4,7 mld euro, który ma na celu zastępowanie CNG biometanem wprowadzanym do sieci dystrybucyjnej gazowej. W przypadku Włoch preferowany będzie biometan wytworzony z surowców wskazanych w zał. IX cz. A dyrektywy *o odnawialnych źródłach energii* pozwalający na spełnienie wymogów w zakresie minimalnego udziału tzw. *biopaliw zaawansowanych*.

Oznakowanie paliw ciekłych w innych krajach UE będzie zgodne z formą oznakowania planowaną w Polsce, ponieważ zostanie opracowane na podstawie tej samej normy, tj. EN 16942 *Paliwa -- Identyfikacja zgodności pojazdu -- Graficzna forma informacji dla konsumenta*.

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
Podmioty realizujące NCW	20 (stan na 31 grudnia 2018 r.)	Wykaz podmiotów, które są zobowiązane do realizacji NCW za 2018 r.- publikowany w Biuletynie Informacji Publicznej Prezesa URE. Wykaz jest opracowywany i publikowany na podstawie art. 28 ust. 1 i 2 ustawy <i>o biokomponentach i biopaliwach ciekłych</i> .	- umożliwienie prowadzenia działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania biokomponentów w procesie współwodornienia, oraz zaliczanie tych produktów do NCW; - umożliwienie realizacji NCW za pomocą biokomponentów i innych paliw odnawialnych zawartych we wszystkich paliwach stosowanych w transporcie; - ułatwienie realizacji obowiązkowego blendingu biokomponentów w paliwach ciekłych;

			- określenie obowiązków NCW na poziomie możliwym do wykonania przez podmioty zobowiązane.
Wytwórcy biokomponentów	24	Wykaz prowadzony przez Dyrektora Generalnego KOWR	określenie obowiązków NCW na poziomie gwarantującym co najmniej dotychczasową konsumpcję biokomponentów
Podmioty sprowadzające	23	Wykaz prowadzony przez Dyrektora Generalnego KOWR	Możliwość składania oświadczeń w miejsce sprawozdań
Jednostki certyfikujące	12	Wykaz prowadzony przez Dyrektora Generalnego KOWR	
Administratorzy systemu certyfikacji	3	Wykaz prowadzony przez Dyrektora Generalnego KOWR	Obowiązek przekazywania aktualnych dokumentów systemowych
Producenci biomasy	150 tys. gospodarstw rolnych,	GUS	określenie obowiązków NCW na poziomie gwarantującym co najmniej dotychczasowe wykorzystanie biomasy
Dyrektor Generalny Krajowego Ośrodka Wsparcia Rolnictwa			Udział w procesie kontroli i monitorowania rynku biokomponentów, paliw ciekłych i biopaliw ciekłych
Prezes Urzędu Regulacji Energetyki			Udział w procesie kontroli i monitorowania rynku biokomponentów, paliw ciekłych i biopaliw ciekłych
Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów/ wojewódzkie inspektoraty Inspekcji Handlowej			Zmniejszenie zakresu kontroli o oznakowanie dystrybutorów na biopaliwa ciekłe oraz informacji na temat dostępności biopaliw ciekłych na stacjach paliwowych.
Akredytowane jednostki certyfikujące	13	Wykaz prowadzony przez Dyrektora Generalnego KOWR	Rozszerzenie działalności o certyfikowanie wytwórców wytwarzających biokomponenty w technologii współwodornienia.
Podmioty wykonujące działalność gospodarczą w zakresie obrotu paliwami	Ok. 7 740	POPIHN	Obowiązek oznakowania miejsc tankowania paliwa

ciekłymi			ciekłego zgodnie z projektem ustawy
Placówki handlowe prowadzące sprzedaż pojazdów silnikowych	Ok. 1000 autoryzowanych salonów dealerskich	Miesięcznik dealer	Obowiązek oznakowania punktów sprzedaży pojazdów samochodowych zgodnie z projektem ustawy
Producenci pojazdów samochodowych	Ok. 16	Polski Związek Przemysłu Motoryzacyjnego	Obowiązek oznakowania instrukcji obsługi pojazdu, korka lub kłapki wlewu paliwa ciekłego zgodnie z projektem ustawy
Wojewódzkie Inspektoraty Inspekcji Handlowej	16	https://www.uokik.gov.pl/	Przeprowadzanie kontroli w zakresie spełnienia wymagań określonych w projekcie ustawy
(dodaj/usuń)			

5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji

Projekt z chwilą przekazania do uzgodnień międzyresortowych zostanie również poddany konsultacjom publicznym, dla których planuje się wskazanie 14 dni na przedłożenie uwag do projektu.

Projekt zostanie przekazany do konsultacji następującym podmiotom:

1. Grupa Lotos S.A.
2. Instytut Badań i Rozwoju Motoryzacji BOSMAL
3. Instytut Chemii Przemysłowej
4. Instytut Nafty i Gazu
5. Instytut Techniczny Wojsk Lotniczych
6. Instytut Transportu Samochodowego
7. Izba Gospodarcza Gazownictwa
8. Konfederacja Lewiatan
9. Krajowa Izba Biegłych Rewidentów
10. Krajowa Izba Biopaliw
11. Krajowa Izba Gospodarcza
12. Krajowa Izba Paliw Alternatywnych
13. Krajowa Rada Gorzelnictwa i Produkcji Biopaliw
14. Krajowe Zrzeszenia Producentów Rzepaku
15. PERN S.A.
16. PKN Orlen S.A.
17. Polska Izba Motoryzacji
18. Polska Izba Gazu Płynnego
19. Polska Izba Paliw Płynnych
20. Polska Organizacja Przemysłu i Handlu Naftowego
21. Polski Związek Przemysłu Motoryzacyjnego
22. Polskie Stowarzyszenie Producentów Oleju
23. Przemysłowy Instytut Motoryzacji
24. Unia Producentów i Pracodawców Przemysłu Biogazowego
25. Związek Gorzelników Polskich

Ponadto, projekt zostanie umieszczony na stronie internetowej Rządowego Centrum Legislacji, gdzie będzie dostępny dla wszystkich zainteresowanych podmiotów.

6. Wpływ na sektor finansów publicznych

(ceny stałe z r.)	Skutki w okresie 10 lat od wejścia w życie zmian [mln zł]											
	0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	Łącznie (0-10)
Dochody ogółem		192	198	203								593
budżet państwa												
JST												
pozostałe jednostki (oddzielnie)		192	198	203								593
Wydatki ogółem												
budżet państwa												
JST												
pozostałe jednostki (oddzielnie)												
Saldo ogółem		192	198	203								593
budżet państwa												
JST												
pozostałe jednostki (oddzielnie)		192	198	203								593
Źródła finansowania												
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	<p>Żadne z regulacji zawartych w projektowanej ustawie nie powodują konieczności ponoszenia wydatków ze strony sektora finansów publicznych.</p> <p>Propozycja dotycząca określenia poziomu opłaty zastępczej na lata 2020-2022 na poziomie maks. 20% wartości NCW spowoduje przychody do Funduszu Niskoemisyjnego Transportu w wysokości: ok. 192 mln zł w 2021 r. (za rok 2020), 198 mln zł w 2022 (za rok 2021) oraz 203 mln zł w 2023 (za rok 2022). Jednocześnie przewidywanym efektem wejścia w życie projektowanej ustawy jest większe uszczelnienie rynku, co może mieć dodatkowy pozytywny wpływ na dochody budżetowe. Jednakże na obecnym etapie nie jest możliwe rzetelne oszacowanie skali przychodów z tego tytułu.</p> <p>Na obecnym etapie trudno jest oszacować czy wzrost wpływów do Funduszu przełoży się na wzrost wydatków, szczególnie po stronie jednostek samorządu terytorialnego.</p> <p>Nowe zadania kontrolne dotyczące oznakowania zostaną zrealizowane przez Inspekcję Handlową w ramach dotychczas posiadanych środków finansowych.</p>											

7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe

Skutki							
Czas w latach od wejścia w życie	0	1	2	3	5	10	Ł

zmian									<i>q</i> <i>cz</i> <i>ni</i> <i>e</i> <i>(0</i> <i>-</i> <i>1</i> <i>0)</i>
W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z r.)	duże przedsiębiorstwa								
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw								
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe								
	(dodaj/usuń)								
W ujęciu niepieniężny m	duże przedsiębiorstwa	Projektowana ustawa będzie miała pozytywny wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość postrzegane jako wzrost konkurencyjność krajowych podmiotów funkcjonujących na rynku biokomponentów stosowanych w paliwach i biopaliwach ciekłych. Przede wszystkim, projektowana ustawa przyczyni się do ułatwienia realizacji Narodowego Celu Wskaźnikowego. Ponadto, skutkiem mechanizmów wprowadzonych w ustawie będzie znaczące uszczelnienie rynku, co również będzie miało wpływ na wzrost konkurencyjności krajowych przedsiębiorców.							
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	Nie przewiduje się znaczącego wpływu projektowanej regulacji na sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw. Ustawa nie wprowadza nowych dodatkowych obowiązków na tego typu przedsiębiorstwa.							
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	Przyjęte w projekcie ustawy mechanizmy pozwalają na ograniczenie kosztów realizacji NCW a co za tym idzie zmniejszają istotnie presję na wzrost cen paliw w roku 2020, nawet o kilka, kilkanaście groszy na litr paliwa – co będzie miało istotny wpływ na obywateli, konsumentów paliw.							
	(dodaj/usuń)								
Niemierzalne	(dodaj/usuń)								
	(dodaj/usuń)								
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	Koszty dostosowania rynku do realizacji nowych obowiązków wprowadzonych do ustawy o <i>systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw</i> , tj. oznakowania paliw ciekłych, poniosą przedsiębiorcy. Zgodnie z opinią sektora koszty oznakowania są niewielkie, wręcz pomijalne. Z uwagi na ich niską kwotę, nie zostały one uwzględniane w ujęciu pieniężnym. Uwzględniając powyższe należy przyjąć, iż wprowadzenie obowiązku oznakowania w planowanym zakresie nie będzie obciążeniem dla przedsiębiorców, przy czym pozwoli na zwiększenie przejrzystości informacji kierowanych do konsumentów paliw ciekłych.								

	Zgodnie z informacjami pozyskanymi z branży paliwowej planowane oznakowanie jest już stosowane na rynku przez część podmiotów. Podmioty, pomimo braku ustawowego obowiązku oznakowania, zamieszczają oznakowanie zgodne z normą PN-EN 16942.	
8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu		
☐ nie dotyczy		
Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).	☐ tak	☐ nie
	☒ nie dotyczy	
☐ zmniejszenie liczby dokumentów	☒ zwiększenie liczby dokumentów	
☐ zmniejszenie liczby procedur	☒ zwiększenie liczby procedur	
☐ skrócenie czasu na załatwienie sprawy	☐ wydłużenie czasu na załatwienie sprawy	
☐ inne: ...	☐ inne: ...	
Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektroniczności.	☒ tak	☐ nie
	☐ nie dotyczy	
<p>Komentarz: Wejście w życie projektowanej ustawy będzie skutkowało zwiększeniem ilości kontroli na rynku paliw ciekłych, co może przyczynić się do nałożenia nowych obowiązków regulacyjnych i informacyjnych na podmioty realizujące NCW oraz podmioty wytwarzające biokomponenty w technologii współwodornienia.</p> <p>Przewiduje się, że przekazywane przez podmioty dokumenty informacyjne będą mogły być dostarczane w formie elektronicznej przy zachowaniu konieczności złożenia podpisu elektronicznego.</p>		
9. Wpływ na rynek pracy		
Projektowana regulacja nie będzie miała wpływu na rynek pracy.		
10. Wpływ na pozostałe obszary		
☒ środowisko naturalne	☐ demografia	☐ informatyzacja
☐ sytuacja i rozwój regionalny	☐ mienie państwowe	☐ zdrowie
☐ inne: ...		
Omówienie wpływu	Projektowana regulacja będzie miała pozytywny wpływ na środowisko naturalne. Powyższe jest związane z faktem, że regulacja wdroży mechanizmy mające na celu zwiększenie wykorzystania biokomponentów, a tym samym ma na celu zapewnienia wyższego stopnia ograniczenia emisyjności na skutek stosowania w transporcie biokomponentów.	
11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego		
Przepisy ustawy wejdą w życie z dniem 1 stycznia 2020 r., z wyjątkiem: - art. 3, który wchodzi w życie z dniem 1 lipca 2020		

- art. 6 i art. 7, które wchodzą w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia ustawy.

12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?

Ewaluacja efektów projektowanej ustawy będzie prowadzona w sposób ciągły, w ramach monitoringu rynku prowadzonego przez Dyrektora Generalnego KOWR oraz Prezesa URE. Celem ustawodawcy jest zapewnienie możliwości sprawowania sprawniejszej kontroli nad zjawiskami zachodzącymi na rynku, w szczególności w obszarze obligatoryjnego blendingu oraz wykorzystania technologii współwodornienia.

13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)

Brak.